

וַיֵּרָא זֶה חֹדֶשׁ

י"ל בפעם ראשונה מכת"י ישן נושן (במסואר בהקדמת מסכת חולין)

מ ס כ ת

בכורות

מ

תלמוד ירושלמי

מוגהת ומסודרת בתכלית ההגה והסדור ומפורשת באר היטב

על ידי פירוש

חשק שלמה

הבולל פירוש תוספות והגהות

אשר בע"ה בארתי ופרשתי עפ"י הבבלי מכילתא ספרא כפרי ותוספתא וגדולי הראשונים אשר מימיהם
אני שותים להבין דברי חכמים וחידותם, ונכחו הערות וחידושים הגהות וחקירת דברים על אדני האמת
ההגיון מיוסדים, לחות פליאות ולגלות צפונות טפחתי ורביתי לדורשי תורה ושוהרי תשובה לתורה
ולתעודה להגדילה ולהאדירה

אנכי הצעיר במשפחת רמה ונשאה אלנאוי יצ"ו

שלמה יאודה ס"ט

בהגאון מהר"ם זצ"ל הספרדי מכונה פריעדלענדער.

ס. זואראהל

יצא לאור בדפוס המשובח והמפואר היה של הרבני הנגיד

נ"י יעקב ווידער כ"י

בשנת ותכר את בגדי אלמנותה לפ"ק.

עובר חנוכה: וצונו נשים חלק השתתפות
כל עבדים, בדכחצו החוב' המלוכה עוצר,
של עבדים, והעובר היו העוצר כל עבדים,
מק צהעוצר זה האם עלונה פקיעה, ואחריכן
בגנורח העבוס דר"י היא, לאור
שתתפות עבדים חייבת צמורה וזה
ללא קנתי המלוכה עוצר חנוכו כל
עבדים זה האם, והעובר ל"ל,
והפרט העיקר צנצני דתחויבו לרבי
לדוקח חייתי זה לקדושה (או
לקדושה בזה, כרס"י, או לקדושה
צבור בזה) (ובא"כ עובר, והעיקר
דין לא הם לדיק זה בין דאין
ועקר ב"ז לכן המעשה ועוד
דבר דייקת הא לאור קענו זאת
לעזרה שאסור להוציא לזן עובדין,
הדלא כי דבר זה לא דייק רק
ועובר וח"כ העובר חלעקד
וקנ"ל דא"כ לקח העובר והוא
כלו פטור דלא חיונה עיקר לעובר
קפיד קרא חנוכה החוב' דייקד
קרא צעור קל"י ונשתהק נשים

[illegible]

שורות ישראל (זה חזר צה
רם: ציין תיב)
דמיה והנחתה. דקקו ליל קר
על בוקרית ישראל הא ודחיליט
קרא למעור סב עבוים ביו
בסל ישראל חיב , ולפני
ונחלד היטב : דודלי חיליט קר
בדפדפו ועיו סס היטב : וחלד

הוא נקרא "החוקים" וכולל:

לנוח
והקדל דעקדכט והיינו כל קיד
צא: הוי ביישראל וקהני דרשא
תפוח ישראלי חיי: תמן תנינן
אישבה לונד דחא צפא תליא:
על הרצפה וא"כ לונדי כיה:
וגי עיר דציון ונוח על הרצפה,
קיס כהני סלא לונדור הוא נופני
ורא חייס כיון דהושבין שווא ירצפה
הכונה

הַלֹּקֶחַ עֵבֶר הַמִּדְרָג: צָבֹר צִמְעֵי חֹמֶה וְנִסְסֹס הַלֹּקֶחַ
 דְּלִימֵי מִסְרַח חֲמוּד זֹמְרֵי כִּסֵּה פִּסְקִי וְסָרִי
 לִמֶּה וְהַדָּר קֶהֱנִי דִּינֵי צָבֹר צִמְעֵי טִיבֹהֶה וְצָבֹר חֶסֶד
 צָבֹר הִנֵּי פִּירְקֵן דְּלִקְטֹנִי: אֶעֱפִי שְׂאִינִי רֶשֶׁאִי. לְחִסְרִי וְלִפְנֵי מִסְרִי



עובד המזון של כותה והמוכר לו אף
על פי שאינו דשאי וכן המשתתף לו
והמקבל המזון והנותן לו בקבלה פטור
מן הכבירה שנאמר בישראל אבל לא
באחרים בהגם וליום פטורין מקל והמזן
אם פטרו של ישראל במדבר דין הוא
שיפטרו את עצמן:

ה'לכה א'. אמר רבי מנא סלקית
לשירא ושמעית לדבי
חייא בר ווא ורבי בא בר ממל דאמרין
בשם רבי שמעון בן לקיש מתניתא דבי
שמעון הוא דתני המשתתף עם הכותי
חייב בבכורה דבדי רבי יודה ורבי
שמעון פוצה רבי חניי בעא קומי דרבי
יוסי לית הלא אמרה שאכור להמציא
להון עוברין, אמר ליה כבר קדמך רבי
אבון בשם רבנן דתמן ואת את מד אסור
להמציא להון עוברין, רבי חניי בעא
קומי דרבי יוסי תנינתי, שותפות ישראל
מה אמר בה רבי שמעון, אמר ליה דרובי
הוי מימר, אמר ליה בגין דרבי יודה דמר
איף של כותי חייבת לפום בן הוא מד
איבין, אמר ליה רבי פנחס נהיר את
מה דתני רבי יוחנן בקרבם וצאנכם אף
של שותפות, מעתה אף של כותי, הוי
בישראל ולא באחרים, תמן תנינן ממוס
שנהגו למכור בדמה דקה לכותי מוכרין
מקום שנהגו שלא למכור אין מוכרין
הנין בעין מימד מן דמר מותר למכור
מותר לייחד, ומן דמר אסור למכור אסור
לייחד, רבי יוסי ורבי לעזר בשם רב
ואפילו למן דמר מותר למכור אסור
לייחד, מה בין למכור מה בין לייחד,

הא טען דאס? צאל
וויסן פאר דענעמאנן;
דאס פאר דעם ווען
צו קאנזערווירן
ווען דאס זאל
דעם דעם

[illegible]

הדלוקה עובר חמור: צבור
דדיני פטר חמור וזטר
למה ודדי קטני דני צבור
צבול הני פיקיון דלקטון: אפרי
לנכור צהנה גסה לנכרי יורה
שנח יסכרנה לנכרי ועשה עונה
ונוללכה בצהה וקעצר הישראל
אשום צימה צהנה: והמשתתה.
דין צאס בין צולה ואפי' חלק
הנכרי קטן ונולד צאס או צולה
כיון שזס יתחד האצב: נאורה
צציעו נקרה שותפות נכרי ופטור:
והמטבול. צהנה מן הנכרי
לעפל צה ונולדות: ולחלקן: אפי'
כיון שזס בנחרניה ישראל. או
אופסא: והנותן לו במכרה:
הנכרי קבל צהנה ישראל צמי
האי גוטא: בישראל הקדמי לו
כל צבור בישראל ולא נכרי:
במורקן בקיה. בננולד נוספת:
דלרבה * כלמה דשירא
הנכמי עם חמורה

זכני ארס צדק, יחוס דקוס
 צונדנדר או צונקוס קנסה להלך
 צעצירא קל ציל הצנה: מתניא
 עונתנין דקאני צותפות פטורה
 צירס חיל ודלל כר"י וכן חיל
 צצצצצ: חייב בצבורה. לא דקדוש
 קדושה הוי' דהא חלק עמיס
 צה רק קדושה דניס כולאורינ
 קענן: דהא אברה עונתנין
 דקתני והנוכר לו העפי' סאיו
 צעסא, ובי לא שניעין וזה
 דחכור להנטי' לין חפ' עוצרין
 ופס"י כ"י דמחיד צצצצ (פס"י
 דפסחים) וורה חול צנור: דלקור
 צבבר דרפן. כנאור דולל כן
 דחול דכן אור ר' אטון מפירס כן:
 ח' חפ' פטור צה ר"ב, והא
 דהיי' כ"ר לוניור חבי, עובס
 צצצצ: יליף דסותפיה ישרל
 חייצ צצבורה עקרה ודלי' לבי
 דנוחיי' לק צותפות העובס ח"ל
 קהל לכותפות ישרל דר"ה, ורק
 נוחן דפטור, ח"ל דפטור ח' צותפ'
 צצצצ, כנז דונן דנוחיי' נוחיי'
 צצצצ צותפות העובס, ואל דקאנור
 נוחיי' ח"ל ואל נוחיי' (נחיתן)
 דלי' צצכרי וכל צירלל (נחתי)
 ילי' צצא דפטור בל צבוים כר"ס
 דלל כר"י דנוחיי' דרוריי' הוי

שִׁמְרָה. דל"כ היה חנוּך ל"ט
 בִּרְחֵל פְּטוּרָה חָלָה וְדָלִי דְרוּקָא בִּלְ
 בְּנִין דְּרֵי לְעוֹלָם ק"ל דֶּלֶק בִּוְהַפּוֹת
 דְּכ"י קְלוּנֵר דֶּלֶק בִּוְהַפּוֹת עֲבוּרֵי
 יִלְבַּחַי וְנִשְׁמֵי לֵן : נְדוּרֵי אֶת־וְכִי
 בִּוְהַפּוֹת יִסְרֵרֵל מִקְרָא וְזֶה עִיב
 הִסְרֵרֵל צִלְוֹנֵט רִפ"ו בִּלְ עֲבוּרֵי
 קְרָאִי חֲסֵדִי חָלָה וְדָלִי צִקְרָכֵס
 שִׁפְחִיכִיס פ"ז וְיִגֹּר מִקְּבוֹב שְׁנֵהֲגֹ
 מֵאֵן דְּמֵר. בְּלוּנֵד מִקּוֹס שְׁנֵהֲגֹ לֵל
 מֵאֵן דְּמֵר. וְנִקּוֹס שְׁנֵהֲגֹ בִּלְ לְעוֹנֵס
 דְּכֵס זֶה ר"י וְזֶה לְדִיִּיִדֵל לְבִישׁ
 וְנִפְקִיעֵה מְנִילֵה וְלֵא ק"ל בֵּן דְּלִיכִיס
 יִרְחִלְסִי דֵם פ"ז

פסוקא: בני מתינתא. כן לריך להגיה ומתינתא, דלכ"ס
 צהנה פטריי, ולכן לריך להגיה "לכ"ס של יבר
 יכ"ס צבורי עלון ופטורין ונקייה דקאונר היינו ופטורין
 בלא ענין קויה שאין קדושת השם גורמת הפקעת צה
 פטורו וצבור צהנה ניהורם ורק ופטור חנוור דילפי ונמ
 דחס: ואתייא מתינתא. דקחני כהנים וליים וחשנ
 בקראו לויס: דביומא דרבי יהושע בן לוי. גרקינ
 ב² (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

והבהנים הליים בני לזקן: והא דלא נזכר קרא בכשו להימנה. דעורא קנק את הליים בנוכחותיהם ונתנו לבתנים הליים אשר הם נזכר צציל שלל עליו עם טובה גולה, ולפי הנראה ירדו הליים לזקן דכתיב צריכה, ד"ל דהליים הנה נזכר חנה ע"ז פלגים וזכרשו נחלה ונקבי לתקן עוד הפעם שיהנו ששלה לליי, ונשא"ב בני לזקן ודאי לזניו הזכרים קאי: הנוצח דק לזנים מאן יקול: לזננה"ד לצמוד החבונים לזנין: משיע ללואי, סתים לוי יצא

מה נעם, וכן הוא צ"ס חולין (ק"ל) ונין שאין נוחטין נחטות לבסוף ב"ה שחונך לתת נטות וכו' ונחלי טעונא אנדרינן צהיכפתא דנחלי פ"ד דבסא שאין נוחטין תרונות חלה לבסוף חצר כך אין ושלזנין קרן וחונק חלה לבסוף חצר, כבד העדרו דנח"ט כהגו חלה ליתן חלה נחטות ולא חלשיה הגו לבסוף חטפי' דנחגין צפני חצית ושלל צפני חצית צלחין ונחלי, דכחן צנון הוא עיקר צמלכחיה ולכן ליטו דין שיתנו לו רק לזניי טעונק צבורת ה' ועין ונה שפרטנו בחיבורנו ריש פרק חלשיה הגו:

ובתים כי יקור את צנך, כבד פדסו צפ"ג דיננות קוג"ז דנקטינן צוה"ג פירושים, ושהעיקר כפ"ר רס"ה דהנה צפ"י כי תשא כבד ונפוס חיסור חטות נעטס חקרת חצנים נחלרי ח' וא"כ לזנה הדר הבתוב לכהנות כי יקור חלה ודאי שיש חקרת חמרה והוא שאין חצן נחליהם חמרה, רק חמרה, דאם היה בינה הבתוב רק חקרת נחלרי ח' וז"ל ש"ך דק חס יתן צמו לבכרי חלה לא חס יקח חס צה הבכרי לרשומה וי"כ קרא ונחליו ונחעי חלה ודאי לבכרי חלוד קרא לא יקור, חל"ה דנבכרה ג"כ חקרת נזלה ע"י נוספתה, שזה כבד חלוד והכא חלי לשונעין שלעולם הוא הגורם, שאם יחל צה בכרי יקור חצן ע"י נחלרי ח' ואם יקח צה בכרי לרשומה חרי חצן נחליהם חמרה, והא דכתיב רס"ז ז"ל חלה חצנו לא חקת לצנו לא נחלרי ח' חין חכמה דלא נחלרי כלל דהא פשטי' דקרא נשונע דחמריה קפיה, חלה חל"ל לא נחלרי נעטס חקרת דזה חלוד ש"ך חס היא צדוהו רק נעטס, חיסוק, וזה צריח צצלי לזונה דב"ט נחכח, ונדקפיד רחונת על צמו נחכח חקרת וכל צמו נחכח יחוס ודאי דצן צמו ונן הנכרי צמו הוא ולא צן צמו ונן הנכרי, ונחלרי ח' צפ"ה נחלרי יכו נחמט ודליהעיקר חיל נחוס שאין חצן נחליהם חמרה

בקשו להימנות שלא ליתן מעשר לבהונה אמריין מן יעול, יעול רבי יהושע בן לוי דהוא משיעא ללואי עאל ושיעא לבהנה ומר בעשרין וארבע מקומות נחרא כהנים לזים וזו אחד מהן והבהנים הלזים בני צדוק, רבי בנימין בר גידל ורבי אחאי חזין יתבין אמרין דהא בתיב יהודה הבחן בן אהרן עם הלזים ליתן לו תרומת מעשר, והא בתיב והלזים יעלו את המעשר ר' הונא וחברייא חד מנהון אמר לבני לוי, מה תלמוד לומר לבני מבאן שנותנים מעשר לבהונה, והורנה אמר אוק לית בתיב בן לבני נותנין מעשר לבהונה, דאלו מן דמרי ברי פלן יתיב מקמת פלן ושאר נכסי ירשו בני, דילמא לא נסיב עמהון, רבי יונה יהב מעשר לרבי אחא בר עזיל לא בגין דרבי כהן ברם בגין דהוא לעא באורייתא מה טעם, ויאמר לעב ליישיבי ירושלמי לתת מנות הכהנים והלזים, למען יזקו בתורת י"ה רבי הונא לא נסיב מעשר, רבי אחא לא נסיב מעשר רבי חייא בר ווא דורי לגרמיה לצאת לחוץ לארץ בגין דלא נסיב מעשר מן בר נש חרי חוץ סבדין מימר כהנים ולזים פטורין בהנת ולזית לא, האיד עבירא, בהנת נשאת לישראל וילדה פטר רחם, ולזית נשאת לישראל וילדה פטר רחם, סבדין מימר דחייב דהא אבוי ישראל הוא, אשבה תנא בהנת ולזית שילדה בנה פטור מחמש סלעים, רבי יוסי בי רבי בון חיליה דמתניתא מהדא קרייה דבתיב פטר רחם בישראל רבנן דמסריין בעון קומי דרבי יוסי בהנת שבא עליה בותי לוית שבא עליה בותי וילדה פטר רחם, פשישא בישראל בתיב, דלא תימר ביון דמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי בתיב לא תתחתן בהם ובתיב "כי יסיר את בנך מאחרי בנך מישראל קרוי בנך ואין בנך מכותית קרוי בנך אלא בנה לפום בן את מקיים בעא דרבנן דקסדיין קומי דרבי יוסי דורי רבי בא בר בהן בהנת דחייב, ובלזית דפטור מה בין בהנת ומה בין לוית אי פטר רחם בישראל תרייהו חייבין ואי לא תרייהו פטורין, קרייה ודאי פטר רחם בישראל כל פטר רחם שבישראל משמע בים

בהם וקפיד קרא על תרונות חלה יקח ישראל את הנכרית ולא ישראליה נכרי, ואח"כ קלוגר בי יבור את בנך מאחרי, ש"ו דחלוד יתן את צמו לעכורים חשבה תורה שייכר את צמו תחלוד לו חלה חיישין שחסי חלוד חלוד צמו הוא חלה צנך דצנך ונן הישראליה קרוי צנך ולא ונן הנכרית: לפום בן אפטר לקיים צפ"ה דרבנן דבין דנה הוא ועליו חלוד פדיון, יק פטור ונלד שהוא צן קרא ודאי כדלעיל דלפטר רחם קפיה, וצדן היה דצין כהנת וצין לזים פטורה חלה

אלא דבכהנה נתחללה ונתחללה אינו פטור על ידי אחריו דקרא להכוייהו קאי וצטנא ישרא' על הנכרית כהונת אלו: ישראל לא פרי' צתנוה: ומה דורי רבי בא. ענין אחר ונתחלפו השנוניות: כההון דתני צרכות פ"ג ה"ו: קידות. חללות: ובדרום. הוא נון הנקונות ששולין

אחון דאז מתני שבחוי. וכי זה הוא הליכ שחתה ונקפר צצנחו: מה עיסקיה. ונה עמיד כלל בדיו: בעי אתון מידע. חדרה ונה עניכס לדעת גדלו שנה לחרות כלסם שאין חלילות צצנת: תמנה זו תיקון ונכה כלל יצוהו לידו ונחלוקת. והוא שנויה קפ"א דקצתדיו: מה עשה שהיה רב"ג צבויים יתירים על הליכ. ונוי שיאמר לו שהוא יתן ה' קלעים ודאי לא יקבל עוליה. לכן העלם צגולה. ולא לא יוכל לקרע דיון השנוים הוא: מתביין חד לחבריה לדידך חכמי יצוהו לידו ונחלוקת צלונם כיון דבהנה על רע"ג ה' קלעים הסכרה שרע"ג יקבלו פיקקין כאלה. ולא דבר שנינוי הוא. אלל דלף חלו כתב עליון צן לוי ואל"ה עלה צידו' קלעים ליכא כוס תרעונות: מהיב תנינא נוקסה הרשון להשני ח"כ ונה בעשה ועלה צלונת גס לרע"ג צן לוי ונוי יתן ה' קלעים כיון דפדו צן לוי. וצלונת חסרו רע"ג לויס: ומסורגין כונה פצנוים צן לוי וחל"כ פ"א ה' קלעים: ונעשה נס שרע"ג רע"ג ה' קלעים: על דעתי. דתנא השני ודאי נעשה ניכס היה דל"כ אפטר שיכור בולס צן לוי. אלל להרשון אין חלו ונכרחין לזה. ונפאל הקוס' דלכתי ח"כ תרעונות כדלעיל. ונעני שגס שס ונעשה ניכס היה שערס צסידיון: בכלגן. כל הלוים ציחד: ובפרטין. כל צית חז לחור. כילה. גרסון ג' אלפים ה' ונאות. קצת ח' אלפים ו' ונאות. וררי ו' אלפים צ' ונאות הרי כ"צ אלפים ושלס ונאות. ונ"ט כהנו ה' קלעים: ואין קודש. דדי להפקיע חת עולון: דכתיב בקע לגלגולת. צשקלים כתיב שנתן כל ח"כ וישראל חלי שקל ושקל הקודש הוא קלע. ונויין שראל היו חז תר"ג אלף ותק"ה ונחתו כ"ח חלי שקל. הן ג' ונאות חלפים ואלף שצט ונאות צצנוים ונחשם שקלים. כל כ"ה שקלים הוא ונה. וק' ונה הכיכר. ונולה ר"ח כיכר ו"ח ונה וצקרא כ' וכסף פקודי העדה ונח ביכר ואלף וצצט ונח ונחשם וצצט. וחקר לפי החשבון ונח ביכר: כמנא. ונח כל ביכר ונח ונה. ולפי זה צכל כיכר צ' אלפים וה' חזל חי חחצו צ' ונה חקר ונחשם חחצו כיכר ביכר פעס ל"ו עולה כן. וזה לו דלל עולה לכיכר שהוא ק"כ ונה

ברם בהנת דמתחללת היא ובנה חייב לוית דהיא ובנה אינה מתחללת פטור. אין תימר חלל פטור מהמיט סלעים חלל קריי רחמנא ישראל לא קריי רחמנא. ואזית דאמריין לא רבי בא בר כהן דורי רבי מנא דורי בן ומה דורי רבי בא בר כהן דתנינא אבל ומנורה שהיו מהלכין בדרך מותרין בנעילת הסנדל ובשיבאו להעיר ויחצו וכן בכל תענית ציבור ואפי' בתשעה

בא. דורי רבי אחא בבא מן הדרך והיו גלוי קיהות עליו שמונת להרחיצן במים. תני מקיס שנהנו לשאל בשלום אבלין בשבתא שואלין. דרומאי שואלין רבי הושעיה רובה אול לחד אתר הוא אביליא בשבתא. וסאל בון. אמר לון אני אינו יודע מנהג מקומכם. ברם שלום עליכן במנהג מקומי. רבי יוסי בר חלפתא. משבח בדרבי מאיר קומי ציפוראי אדם גדול אדם קדוש אדם צנוע הוא. חד זמני חמי אביליא בשבתא וסאל בון. אמרו ליה אחון דאת מתני שבחיה. אמר לון ומה עיסקיה. אמרו ליה דשאל בשלום אביליא בשבתא אמר לון בעאי אתון מידע מהו חיליה בא להודיעכם שאין אבל בשבת דכתיב ברכת ה' היא תעשיר דא היא ברכת שבת ולא יוסף עצב עמה זו אבלות כמה תימר נעצב המלך על בנו: תקנה זו עשה משה בשעה שאמר לו הקב"ה פקוד כל בכיר זכר בכני ישראל אמר אי זה הוא שיקבל עליו ליתן חמשה שקלים. מה עשה משה נשל שנים ועשרים אלף פיקקין וכתב עליהן בן לוי. ומאתים שבעים ושלשה כתב עליהן חמש שקלים. המילין לקרפי ואמר להן טלו פיקקיתם. מי שעלה בידו בן לוי אומר לו בן לוי פדאך. ומי שעלה בידו חמשה שקלים אומר לו מה אעשה מן השמים הוא. רבי יודה ורבי נחמיה מתיבין חד לחבריה. אלו כתבתני בן לוי הוית סלקית. ברם כן עשה על כ"ב אלף פיקקין כתב בן לוי ורע"ג בן לוי ורע"ג חמשה שקלים. המילין לקרפי ואמר להן באו טלו פיקקיתם. מי שעלה בידו בן לוי אומר לו בן לוי פדאך. ומי שעלה בידו חמשה שקלים אומר לו מה אעשה מן השמים הוא. מתיב תנינא הגע עצמך שעלו בולם לוי. אמר ליה מעשה נס היה ומסורגין עלו אמר רבי שמואל על דעת' דתני חורין מעשה ניסין היין על דעתיה דתני מרמיא אינו מעשה ניסין אמרו ליה אעפ"כ עלו סרוגין ומעשה ניסין הוית אנמינונס הגמון שאל את רבן יוחנן בן זבאי. בכלל חסרין ובפרט יתירין. אמר ליה אותן שלש מאות יתירין בכורי כהונה היו ואין קודש מוציא קודש עוד שאל אנמינונס הגמון את רבן יוחנן בן זבאי משה רבכם או נגב היה או לא היה כמי בחשבון דכתיב בקע לגלגולת. אין תעבד מנמרא מאה לישראל. חד מן שישתא נגב. ואין תעבדינהו שיתין לישרין פלגא נגב. אמר ליה משה רבינו גזבר נאמן וכמי בחשבון היה דכתיב ונחושת התנופה שבעים ביכר והיידו לון סלקין תשעין ושית לישרין ואיתעבד ליה פרוטרט. א"ל משום דלא סליק קנמריא. ואין תימר דסלק קנמריא פלגא נגב. א"ל והכתיב ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים והיידו לון סלקין שבעים וחד לישרין ואת עביר ליה פרוטרט אמר

נאות שקלים ולפי חשבון זה חקר חלק השיש. דל"כ ק"כ ונה צכל כיכר. החלי נון הנחלים כיכר. וחלי לאו דוקא אלל חלי נון הנחלים כיכר. היג. וחלפים וחרצט. ונאות. שקל. דהנה חצ' אלפים וד' ונאות שקלים. לא וחצט לוינור ע"א כיכר ול"ו ונה אלל ודאי ונחשם דנוח כל קודש כפול היה ונדל עולה לכיכר שהוא ק"כ ונה חחצין צפרעות: א"ל משיח דלא סליה וכי' כלונר סוף כל קוף חתה לרין

בכורות

[illegible]

אמר ליה משום דלא סליק קנטריא ואין תימר סליק קנטריא פלגא גנב, אמר ליה והכתיב *והשקל עשרים גרה עשרים שמונים חמשה ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל המנה יהיה לכם כפרו של הקב"ה כפול היה הוי גיזבר נאמן ובכוי בחשבון היה :

משנה: פרת. סילדה כמין
חומר אצ"י בשטין
עין גסה וחיצין צבכורה וכן
חמורה סילדה עין קוק ושטין
דומין צהאלר ואצ"י בשטין עין
טוואל אפ"י פטור עין הצבורה
כדיליף עקדא; ומה הם. אופן
שלין דומין לאעון: שהיוצא
סימא הוא דלל תחלק לוור
צתד ידיה ארליין, לכן הוכח
סינן דלולין צתד אס:
לפי שאינו גרולי. נוסד צמורל
הרבה ב'. מתניתא. דקסני
החולל עין

ה'לכה ב': מתניתא מן תנא ר' יודה
הוא דתני רבי יודה אומר
שמא הנולד מן הסהור שהור' שהור'
הנולד מן השמא שמא רבי שמעון אומר
אחד שמא מן השמא ואחד שמא מן הסהור
שמא אמר רבי זעירא אשכחני לרבי
אבהו דתני תורת כהנים בבית ווערא
בדין תני לון אך את זה לא תאכלו
ממעלי גרה וממפרסי הפרסה יש לך
במעלה הגרה שאין אתה אוכל ואי זה
הוא שהור' שנולד מן השמא יכול אף
שמא שנולד מן הסהור תלמוד לומר
מכל שמא הוא הוא שמא ואין שמא נולד
מן הסהור שמא רבי שמעון אומר מה
תלמוד לומר גמל גמל שני פעמים אחד
גמל שנולד מן הגמלה ואחד גמל שנולד
מן הפרדה את הגמל למיסר חלבו ואתיין
בההיא דנחמיה עמסוני דנחמיה עמסוני
עשרים ושתים שנה שימש את רבי
עקיבא הוא היה אומר אתין גמין ריבין
אכין וריבין מעושין אמר ליה מה הדין
דכתיב את ה' אלוקך תירא אמר ליה
אותו ואת תורתו מחלפא שיטתיה דרבי
שמעון דתני רחלה שילדה במין עז
עז שילדה במין רחל פטורה מן
הבטורה יש בו מקצת סימני אמו חייבת
דבי שמעון אומר לעולם הוא פטורה
עד שיהא ראשו ורובו דימה לאמו תמן
אמו חייב וכן הוא מר איבין שנייא היא
בבטורה

דדרש לה הגוול כ"ה דרצנן לה לא דרש' כדאנורין צצצלי: הוא היה אומר: כס
גב, בצו, לך רק עיניו: את ה' וזה הוא נצב לה' צ"ס: איתו ואת תורתו:
כולהו סה' וצצצלי לרצות ת"ח: דתני צרייתא היל' (נוצחא צצצלי ונכילתן ובצין זה

ל"ט צבורה ולי"ט חיקור אכילה, וקאנער דראכט ורצו דונס
לאלו חייז ור"ה דונסר צאכילה וסכא סוף חונד
כהם גונל סגולד נופרה כונא, וונסני דלל דוני חיקור
אכילה לחיוצ צבורה כדונפרש: תמן גבי צבורה סוד

כבורה שנייא היא איסור אכילה, תמן
שור כתיב כרם הכא גמל גמל כתיב:
דג מלא שבלע דג טהור: תני עולא
קומי דרבי דוסא דג טמא משריין דג
טהור מטיל ביצים חור ותני קומי מעי
דגים וקורבי דגים אינן נאכלין אלא
עפי" מומחה, אמר ליה חור בד' הדא
תני או הדאתני בעי מיהורר ביה, אמר ליה
רב זעירא לא תהורר בד' ביציאתן הן
נגמרות, ר' בא בשם ר"י אם אמר מלחם
נאמן נתן בר בא אמר קומי שמואל
ידע אנא מפרשה בין עוברי דגים טמאין
לבין עוברי דגים טהורין, עוברי דגים
טמאין עגולין, עוברי דגים טהורין ארוכין
אחוי ליה הדא סלפיתא, אמר ליה טמא
אמר ליה לא בוש לי דאמרת על טהור
טמא אלא סופך דאמרת על טמא טהור,
תני אין לוקחין מעי וקורבי דגים אלא
על פי מומחה, אין לוקחין תכלת אלא
על פי מומחה, אין לוקחין גבינה ותיניין
אלא על פי מומחה, אין לוקחין יין
בסוריא אלא על פי מומחה, אין לוקחין
בשר שאין בו שיטן אלא על פי מומחה,
ובולן נאכלין אצל מי שאינו מומחה ואינו
חושש, אמר שמואל כל שזכרותיו הוציה
מוליד פנימיה מטיל ביצים, מחלפא
שיטתיה דשמואל דמר רבי בא בשם
שמואל אווז עם אווז מדבר בלאים זה
בוה, אמר רבי בון בר חייא לא מחלפא
שיטתיה, ברם זה ביציו הוציה וזה ביציה
פנימיה לפום כן בלאים זה בוה, רבי
אבהו בש"ר יוסי בן חנינה כל שתשמישו
ביום מוליד ביום כלילה מוליד כלילה,
התיבין הרי התרנגולות אין תשמישה
אלא ביום והיא יולדת בין ביום ובין
כלילה, אמר רבי אבון שנייא היא
תרנגולת שבן היא יולדת בלי זכר:

התיבון הכי תרנגולת: לכאורה
פליג הש"ס על הצבלי
דקאנער דכל קהשנישו ציום יולד
ציום היינו תרנגולת, ונפיינו ג"כ
לדיכא שאם צדק הקן נוער"י
ולא נולא צילה וצטחרית של
י"ט נולא, דודאי לא נולדה צבלי
י"ט ונוותרת, והכא קאנער נפירש
דתרנגולת יולדת צבילה, אצל י"ט
לדחוק לווער דה"ל קאנער דהיינו
תרנגולת והכי פריך נוכדי ווי
הוא שתשמישו ציום תרנגולת
והתרנגולת יולדת צבילה, וונסני
דהיינו רק צקפנא נאכרעא אצל
נוכר אינה יולדת אלא ציום, ולפ"ז
לדיכא היכי דליכא זכר חסידה,
ונוותרת רק צדאיכא זכר דודאי
שכ זכר היל וכל זה ל"ט:

משנה אין לבחן כלום:
הנה ליכא דונסניהן
ודאי נשנוע כהרנוצים ז"ל דהיינו
שאינו חייז אף להפריס הטלה
דלכ"כ אף אי נופריס אין לבחן
כלום, דהא הנופריס נוחזיקה לעליו
ולגוס כינה לבתוב באן אין לבחן
כלום, אלא ודאי דאפי' להפריס
אפי' אלא שחזעס שנתן נופרי
הרבה ספיקות ל"ט ויניין כ"ט
ודצ"ז כדחקו צזה, וצאנות
תוספתא נופרשת הוא סוף פירקן
דלא כהרנוצים ז"ל "ב" נקבות
זכר או ג' זכרים צ' נקבות ואין
ידוע אין כאן לבחן כלום כיכל
עושה נופריס טלה ופודס כל
אחת צפ"ע" והיינו דהתיקפתא
נופרשת ונאי אין לבחן כלום
דנופריס טלה לעליו וצאנות לינווד
הוא הר"נ ז"ל לפרש פ"י אחר
זהו טעם

אחד לבחן שתי נקבות וזכר, שני זכרים ושתי נקבות אין באן לבחן
כלום: אחת ביברה ואחת שלא ביברה, וילדו שני זכרים נותן מלה
אחד לבחן, זכר ונקבה מפריש מלה אחד
לעצמו, שתי המורים שלא ביברו וילדו
שני זכרים נותן שני מליים לבחן, זכר
ונקבה, שני זכרים ונקבה נותן מלה
אחד לבחן, שתי נקבות וזכר, שני זכרים ושתי נקבות אין באן לבחן
כלום: אחת ביברה ואחת שלא ביברה, וילדו שני זכרים נותן מלה
אחד לבחן, זכר ונקבה מפריש מלה אחד
לעצמו, שנאמר "ופטר חמור
תפדה בשה מן הבבשים ומן העיזים זכר ונקבה גדול וקטן תמזים ובעל
מזם

נקבה נופריס עוד טלה כדלעיל ונוקיינו לעליו: אין לבחן כלום, כהרנוצים אף
נופריס, ודאיכא צגונא דון פקודת הרבה, וברש"י והרש"ד נופריס עליהן שני טלחין והן לעליו:
בי זכרים ונחנרנו: לעצמו, דאנא אוחה שצורה ילדה הזכר: שנאמר. כלונד נאכלן לנורו דפדין פער חמור צשה
ג' ירושלמי עם פ"י חשה שלמה

צויה נהפוך כתב הכי שגלה לו הפי' יורה פעמים הרבה. אי חזר הכהן ונתן לו ח"כ: צסקות ויירי
 סזן של ישראל: נכנס לדיר. עפרם צגנול: אם מת.
 נורית ול"ב:

הלכה ג: פטר חמור נקדשין בו את האשה ונק"ח: ול"ה
 וזה חסד ר' חיינו להוסיף שם חמור וז' דמורין

דחלי צהלי פטר חמור חקי צהלה
 לו ונותר יחל כ"ל כר"ש דנותר
 ולפיכך נקדשין ולקחין חורין
 דלכ"ע נותר ונשתהן דתני אין
 נקדשין צלחה עריפה וי"ל דר'
 חננה ר"ל רפ"י אי נחנר פטר
 חמור חקי צהלה חפ"ס נקדשין
 בו לכ"ע נקדשין וחינו טענה
 בדמורין צל"ה חסד ידעת פטר
 חמור חקי ופדקא ליה נקדשה
 צהך דכיו וציון ולפ"י י"ל חנו
 דהא דקדשנה נה נפיק עין ביטחון.
 ח"ק חלי פט"ו אי נחנר דנקדשין
 נשעם טווחר צהלה לו נקדשין
 וקנר חליכא ביטחון חלי נכוס
 חקי חסד אי פדא חסד צלנו
 לנחלקות ר' לפד ור"י נחל"כ
 ונק"ח י"ל דלכ"ע פדוי דנקדשה
 צביטחין וכלא חורין לקנן:

מתניתא פלוגתא חקר כחן
 צהפחה נגד חס"ק
 קדושין
 בה מצמא חמי רבי דברי ר' יוסי הגלילי במהורה ותניתיה ולא ראה דבריו
 בממאה ומעמא מאי היכרים כתיב וחמי ר"ח רובה דבריו בין במהורה
 ובין בממאה ותניתיה בין במהורה ובין בממאה אי חמי דבריו לסתמיה
 סתמיה סתמיה ואית דבעין מימר חבירי רוביה ולא סתמיה בדא
 דזא דמר רבי חזקיה ורבי אבהו בשם רבי לעזר כל מקום ששנה רבי
 מחלוקת וחזר ושנה סתם הלכה בסתם משנה קיימתיה כהיה דמר
 רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי אחא ה"א דתימר ביחיד אצל יחיד
 ברם ביחיד אצל חכמים לא בדא ההלכה בסתם: רבי חייא בר ווא
 בשם רבי יוחנן מתניתא רבי יודא היא דתני פטר חמור אסור בהנייא
 ורבי שמעון מתיר שמעון בר ווא בשם רבי יוחנן פטר חמור אין
 מקדשין בו את האשה דאתפלגון פטר חמור רבי לעזר אומר מקדשין
 בו את האשה רבי יוחנן אומר אין מקדשין בו את האשה רבי אימי
 בשם רבי לעזר פטר חמור מקדשין בו את האשה מקל וחומר מה
 אם הבכור שאינו מוציא מידי אסוריו בחייו את מר מקדשין בו את
 האשה פטר רחם שהוא מוציא מידי אסוריו בחייו לא כל שכן מה נפיק
 מן ביניהן עבר ופדיו שלא מדרעת הבעלים רבי לעזר אומר אינו פדוי
 רבי יוחנן אומר פדוי מתניתא פליגא על דרבי לעזר דהמדרש בפטר
 חמור אינה ממודשת פטר לה רבי לעזר לאחר עריפה דהוא מר הכל
 מודין לאחר עריפה שאסור בהנייא דא פליגא על דר' לעזר בתרתי
 אין בחי פליגא עליו מן רבנן אין לאחר עריפה פליגא עליו מרבי
 שמעון רבי חננה בשם רבי יודן תפטר שמת ורבי שמעון מתיר
 ערפו אסור בהנייא עריפה מה עריפה שנאמר להלן עורפו
 ומוכרו ואסור בהנייא אף עריפא שנאמר כן עורפו וקוברו ואסור
 בהנייא על דעתיה דרבי לעזר ניהא בחייו הוא מתיר צריך למיסר עריפה
 על דעתיה דרבי יוחנן קשיא בחייו הוא אסור לא כל שכן לאחר עריפא
 אתא

עוד לריבא חזן ונקדשין אשה וקאנר דנפיקא נתיבא אי אחר פדה
 לבזר דחנר נקדשין ונזון צעלים חול ול"ה לפדות צלי דעתם ולר"י דחנר
 צה הכא פדוי וי"ל דה"ק נה נפיק עין ביטחון חמורא לר' לעזר דנזיל וקילא לר"י דנחנר:
 סס דתני הנקדש צפטר חמור חסד נקדשה פליגא על ר"א: פתר. לנתינתן צפטר חמור לאחר
 עריפה דלפניו ר"ש דפליג וס"ל נותר צהלה לאחר עריפה מודה דאסור: דא פליגא. ח"פ דלדבא דח"כ
 ונז"כ קבילא אי לאחר עריפה מודה חקי ור"ש נתיבא חלל ודאי דפלוגתיהו צהלה חזי וסדרת
 קוביל דקסם ונשנה פליגא על ר"א: תפטר שמת. הפטר חמור וזהו רצי טעון נותר חלל צחיים לכולא
 עלמא נותר ולאחר עריפה לכ"ע חסד כדנפיק דליף גז"ש: להלן צהלה ערופה: על דעתיה דרבי לעזר.
 ביחא דלר"י גז"ש לאסור לאחר עריפה חלל לר"י חל אפי' נחיים חסור צהלה וגז"ש חל נקובל נחיים נדרש:

אתא

עוד לריבא חזן ונקדשין אשה וקאנר דנפיקא נתיבא אי אחר פדה
 לבזר דחנר נקדשין ונזון צעלים חול ול"ה לפדות צלי דעתם ולר"י דחנר
 צה הכא פדוי וי"ל דה"ק נה נפיק עין ביטחון חמורא לר' לעזר דנזיל וקילא לר"י דנחנר:
 סס דתני הנקדש צפטר חמור חסד נקדשה פליגא על ר"א: פתר. לנתינתן צפטר חמור לאחר
 עריפה דלפניו ר"ש דפליג וס"ל נותר צהלה לאחר עריפה מודה דאסור: דא פליגא. ח"פ דלדבא דח"כ
 ונז"כ קבילא אי לאחר עריפה מודה חקי ור"ש נתיבא חלל ודאי דפלוגתיהו צהלה חזי וסדרת
 קוביל דקסם ונשנה פליגא על ר"א: תפטר שמת. הפטר חמור וזהו רצי טעון נותר חלל צחיים לכולא
 עלמא נותר ולאחר עריפה לכ"ע חסד כדנפיק דליף גז"ש: להלן צהלה ערופה: על דעתיה דרבי לעזר.
 ביחא דלר"י גז"ש לאסור לאחר עריפה חלל לר"י חל אפי' נחיים חסור צהלה וגז"ש חל נקובל נחיים נדרש:

צורכיה לרבנן. אדרבה לרבנן דק"ל דפטר חנוני חסיד צהנלח לריבא הגז"ל. דלח הינח דהעריפה צנוקס פדים הוא. וכסם שצ"י הפדים יולא לחולין בן צ"י העריפה. ואילא נחייס חסור לאחר עריפה ומתר לפיכך אלטרך לגז"ש: מציינו כחונור וכי היבין ואליו בן שפדיו חולין והוא חסור צהנלח: התיבון. והקשו ע"ז חכמים דנוליו בן שפדיו נ"ש כל זמן שלא הורס צוניה ולאחר סדנתו שיתן יולאין לחולין: ומותר בהנייא. צהנלח: התיבון. והשיב ר"ש דנוליו בן צכור חסר דלח נאכר נעשה ידיו צהנלח קודם פדיון: בין רבנן. דק"ל חסור צהנלח חפ"ה פדיו צכק דצ"י וצ"י בדאמרינן צצצלי: **פסקא:** במה נן קיימין. חסר כחן דיצור הונתחיל "נכנס לדיר להחמער" דעלה קא. צונה עקיקין. חי כצר נחמו לבתן. נעשה שלונה שנינו צפ"י דנכילתן דפטור מנועשה ואפי" חזר היסרלח ולקחו ניד כחן או נכתן לו צוניה פטור: ופשיטא. הלח של יסרלח הוא וכ"ז שלא חפדים שלו הוא: פסק פטרי חמור. כחונל דנתינת דנופדים והן שלו ונועשרן כשאר נועשר צוניה: לא סוף דבר. לא חדוק לחוקין צכק לאח גליקין לחוקין גס צודל. וצוניה דקלונר כחן י"ש נולא חנו יסרלח. ואח"כ י"ש יסרלח צן צחן נהכסן. דונה שכתן היה עושה. דהיינו להפדים עליהן צין להפקיע הקדושה שחל עליהן צצית חצי חנו יסרלח והן לעלונה בן עושה צן צחן יסרלח דהכחן הוריקן ליסרלח. והלכך נועשרן והן שלו: תמן תנינן. שקלים פ"א ה"ד: האחין השותפין. ואלי דגרסי חלחין והשותפין. וכדנופדס דכשחלקו ואח"כ נכתפון חייצין צקולצון. ופטורין מנועשר צוניה כצוניהם השותפין. ונשליח כשלא חלקו חייצין צוניה ופטורין מוקולצון כחז השוקל ע"י צו: והן שחלקו צונה דצרים חנוניס דחצצין להן כשותפין ופטורה מנועשה. שחלקו רק לפי שוי גדים נגד חתמים וכו': והוי חנו קנין שות קונה וזה הלכך הולדות שיתן צעשה חליקה פטורין נועשם לקוח והנולדים הוא חלחו. נעשה ויתה זכה כל הפיקת הצית כצרחונה: אפילו חלחו. דלח ק"ל דהחלוקה הוא רק ציור החלקים. דק חלוקה נעשה. ונעיקרל חלוקות והשתה שותפין כיחיו:

אתא ר' יעקב בר אחא ומר צורביה על דרבנן שלא תימר הקשיתה תורה עריפתו לפדיונו מה פדיונו יוצא לחולין אף עריפתו יוצא לחולין. כך השיב ר"ש לרבנן וכו'. מצינו דבר שהרממו יוצא לחולין ואסר בהנייא. התיבון דרי טבל טבול למעשר עני הוא והרממו יוצא לחולין. ואמר רבי בא בר הונא בשם רבי האיכל פירות טבולין למעשר עני חייב מיתה. רבנן דקסריין בשם רבי ירמיה כך משיבין חכמים לר"ש. ומצינו דבר טעון פדיון ומותר בהנייא. התיבון דרי כבור אדם טעון פדיון ומותר בהנייא רבי יוסי בשם רבי הילא סלמן רבנן להבא ואמריין בשם רבי הונא. האי מן דפרה פטר חמורו דחבריה בין רבנן ובין ר"ש מודין דפדיו ופטר חמור לבעליו:

פסקא. במה נן קיימין. אי דמשי ליד כחן כדא הוא דתנינן הלוקח ושנותן לו כמתנה פטור ממעשר בהמה. ואי דלא משי ליד כחן פשיטא בריס בן גן קיימין שהיה לו עשרה ספק פטרי חמורין ופדן וכדמר רבי הילא בשם רבי לעזר ישראל שחיה לו עשרה ספק פטרי חמורין ופדן דרי הן חולין ומעשרן מעשר בהמה. רבי יוסי בי רבי בון לא סוף דבר ספק פטרי חמורין אלא אוק וראי היך עבירא. כחן ירש אבי אמו ישראל. וישראל ירש מכית אבי אמו כחן. פודן והן שלו ומעשרן מעשר בהמה. תמן תנינן האחין השותפין שחייבין בקולבון פטורין ממעשר בהמה ובשחייבין במעשר בהמה פטורין מן הקולבון. פטורין ממעשר בהמה כשחלקו וחזרו ונשתתפו פטורין מן הקולבון בשלא חלקו. אמר רבי לעזר והן שחלקו גדיים כנגד תיישים ותיישים כנגד גדיים אבל עם חלקו גדיים כנגד גדיים ותיישים כנגד גדיים תיישים חלקו הוא משעה הראשונה אמר רבי יוחנן ואוק חלקו גדיים נגד גדיים ותיישים נגד תיישים לקוחות הן ופטורין מן המעשה כהניא דתנינן הלוקח ושנותן לו כמתנה פטור ממעשר בהמה:

משנה. אין פודין לא בעגל ולא בחיה. לא בשחומה ולא במרפה. לא בכלאים ולא בכוי. רבי אליעזר מתיר בכלאים מפני שהוא שח. ואסר בכוי מפני שהוא ספק. נתנו לכהן אין הכהן רשאי לקיימו עד שיפדוש שח תחתיו:

הלכה ד'. רבי בון בר ביסא טעמא דמתניתין דכתיב תפדה בשה. אמר רבי אחא שמעית מדרי בון פודין בבן פקועה. מי לא מר רבי בון טעמא דמתניתין תפדה בשה כתיב. אוק הכא שח הוא התיבון תמן מיעושי בריס הכא רוביה. שח קפיד רחמנא בין למיל בין לחומר רבי יוסי בשם רבי זעירא חשודין הן הבהנים על פטרי חמורין מומר אמרין סוף סוף דידון הוא לפום בן לא יתן פטר חמור לכהן אלא א"כ פורחו על אתר:

משנה. נעטם שותפות. ונש"כ חס חלקו הירוסה. צוה חלק גדים נגד חלק גדים: הוא חלקו. ונעשה ויתה זכה כל אחד בחלקו רק ציור חלק כל אחד. וכשנשתתפו דברי הפיקת הצית כצרחונה: אפילו חלחו. דלח ק"ל דהחלוקה הוא רק ציור החלקים. דק חלוקה נעשה. ונעיקרל חלוקות והשתה שותפין כיחיו:

משנה. בחיה לבי ואיל: שחומה. אפי" שח חסור. נחייס: בכוי. פטורין צחולין דכונה וימי כוי יס וכולן ונן נועיקרו שלא חכריענן עזיו חכמים: נתנו. הפטר חמור עליו לכהן. אין הכהן. וכו'. נופדס צגנלח:

הלכה ד'. תפדה בשה. דוקא הוא וכל חיי דקחש צוניהיתן לחו סה כיסח. בדלשכתן גצי פסח דכסיצ חנוי סה ונומיל כל חיי דקחש צוניהיתן דפסולין לפסקה. ואלי תפדה דצ"י הוא. דלח חינור כפסח דדוקא וכו' חנוים וצן שח: מי לא מר. דקרא עיקר חסח קפיד וצן פקועה חנוי סה הוא: התיבון. וני דנ"ר צן לא קלנר רק דדוקא סה ונועטס הכך דנתינתן. והכא חסח חנור לרצות כל סה ואפי" צן פקועה: שח הפיד. דהיי חזיקין סלינו טעון וכו' וצן סה דעיקר קפיד רחמנא חסח. צין נעטס חיי דנתינתן וצין לרצות צן פקועה: חשודין הן. טעמא דנתינתן נופדס וי"י אין כחן רשאי לקיימו דחשודין הן כדנפדס לחונרין חרי גס הטלה כלי הוא: לפום בן. ש"נ נחבא דלח יתן וכו':

משנה. נעטם שותפות. ונש"כ חס חלקו הירוסה. צוה חלק גדים נגד חלק גדים: הוא חלקו. ונעשה ויתה זכה כל אחד בחלקו רק ציור חלק כל אחד. וכשנשתתפו דברי הפיקת הצית כצרחונה: אפילו חלחו. דלח ק"ל דהחלוקה הוא רק ציור החלקים. דק חלוקה נעשה. ונעיקרל חלוקות והשתה שותפין כיחיו:

משנה. בחיה לבי ואיל: שחומה. אפי" שח חסור. נחייס: בכוי. פטורין צחולין דכונה וימי כוי יס וכולן ונן נועיקרו שלא חכריענן עזיו חכמים: נתנו. הפטר חמור עליו לכהן. אין הכהן. וכו'. נופדס צגנלח:

הלכה ד'. תפדה בשה. דוקא הוא וכל חיי דקחש צוניהיתן לחו סה כיסח. בדלשכתן גצי פסח דכסיצ חנוי סה ונומיל כל חיי דקחש צוניהיתן דפסולין לפסקה. ואלי תפדה דצ"י הוא. דלח חינור כפסח דדוקא וכו' חנוים וצן שח: מי לא מר. דקרא עיקר חסח קפיד וצן פקועה חנוי סה הוא: התיבון. וני דנ"ר צן לא קלנר רק דדוקא סה ונועטס הכך דנתינתן. והכא חסח חנור לרצות כל סה ואפי" צן פקועה: שח הפיד. דהיי חזיקין סלינו טעון וכו' וצן סה דעיקר קפיד רחמנא חסח. צין נעטס חיי דנתינתן וצין לרצות צן פקועה: חשודין הן. טעמא דנתינתן נופדס וי"י אין כחן רשאי לקיימו דחשודין הן כדנפדס לחונרין חרי גס הטלה כלי הוא: לפום בן. ש"נ נחבא דלח יתן וכו':

משנה. נעטם שותפות. ונש"כ חס חלקו הירוסה. צוה חלק גדים נגד חלק גדים: הוא חלקו. ונעשה ויתה זכה כל אחד בחלקו רק ציור חלק כל אחד. וכשנשתתפו דברי הפיקת הצית כצרחונה: אפילו חלחו. דלח ק"ל דהחלוקה הוא רק ציור החלקים. דק חלוקה נעשה. ונעיקרל חלוקות והשתה שותפין כיחיו:

משנה. בחיה לבי ואיל: שחומה. אפי" שח חסור. נחייס: בכוי. פטורין צחולין דכונה וימי כוי יס וכולן ונן נועיקרו שלא חכריענן עזיו חכמים: נתנו. הפטר חמור עליו לכהן. אין הכהן. וכו'. נופדס צגנלח:

הלכה ד'. תפדה בשה. דוקא הוא וכל חיי דקחש צוניהיתן לחו סה כיסח. בדלשכתן גצי פסח דכסיצ חנוי סה ונומיל כל חיי דקחש צוניהיתן דפסולין לפסקה. ואלי תפדה דצ"י הוא. דלח חינור כפסח דדוקא וכו' חנוים וצן שח: מי לא מר. דקרא עיקר חסח קפיד וצן פקועה חנוי סה הוא: התיבון. וני דנ"ר צן לא קלנר רק דדוקא סה ונועטס הכך דנתינתן. והכא חסח חנור לרצות כל סה ואפי" צן פקועה: שח הפיד. דהיי חזיקין סלינו טעון וכו' וצן סה דעיקר קפיד רחמנא חסח. צין נעטס חיי דנתינתן וצין לרצות צן פקועה: חשודין הן. טעמא דנתינתן נופדס וי"י אין כחן רשאי לקיימו דחשודין הן כדנפדס לחונרין חרי גס הטלה כלי הוא: לפום בן. ש"נ נחבא דלח יתן וכו':

משנה. נעטם שותפות. ונש"כ חס חלקו הירוסה. צוה חלק גדים נגד חלק גדים: הוא חלקו. ונעשה ויתה זכה כל אחד בחלקו רק ציור חלק כל אחד. וכשנשתתפו דברי הפיקת הצית כצרחונה: אפילו חלחו. דלח ק"ל דהחלוקה הוא רק ציור החלקים. דק חלוקה נעשה. ונעיקרל חלוקות והשתה שותפין כיחיו:

משנה. בחיה לבי ואיל: שחומה. אפי" שח חסור. נחייס: בכוי. פטורין צחולין דכונה וימי כוי יס וכולן ונן נועיקרו שלא חכריענן עזיו חכמים: נתנו. הפטר חמור עליו לכהן. אין הכהן. וכו'. נופדס צגנלח:

הלכה ד'. תפדה בשה. דוקא הוא וכל חיי דקחש צוניהיתן לחו סה כיסח. בדלשכתן גצי פסח דכסיצ חנוי סה ונומיל כל חיי דקחש צוניהיתן דפסולין לפסקה. ואלי תפדה דצ"י הוא. דלח חינור כפסח דדוקא וכו' חנוים וצן שח: מי לא מר. דקרא עיקר חסח קפיד וצן פקועה חנוי סה הוא: התיבון. וני דנ"ר צן לא קלנר רק דדוקא סה ונועטס הכך דנתינתן. והכא חסח חנור לרצות כל סה ואפי" צן פקועה: שח הפיד. דהיי חזיקין סלינו טעון וכו' וצן סה דעיקר קפיד רחמנא חסח. צין נעטס חיי דנתינתן וצין לרצות צן פקועה: חשודין הן. טעמא דנתינתן נופדס וי"י אין כחן רשאי לקיימו דחשודין הן כדנפדס לחונרין חרי גס הטלה כלי הוא: לפום בן. ש"נ נחבא דלח יתן וכו':

בין דהיינו ואולי עה קרינן ליה דהיינו ש"י סירובלני
נוני כן אלל ענקלר כדרך זה הס"ס:

הלכה ד' וזה בין הפקר: עיין ונעשרות דים פ"א
ובס עיקר הדל ונלחל דקאנר ר' חסדל סתם

הפקיד קונה וחזר וזכה צדק ועצר
וספרים ונונו פרוונה הרי זה
תרוונה וסקליל וטרי' הס"ס, וע"ז
קאי סול וזה בין הפקרו ולפנינו
הוא צקיור וזה סלריך לענינו
וכן הוא צ"ס כונה פעונים:

הדרן עלך פרק הלוקח עובר המורו

בן לבחן כלום בנת פטר המור רבי אליעזר אומר יקבר ומותר בהנאתו
של מלה וחכמים אומרים אינו צריך ליהבד והמלה לבחן: לא רצה
דפדותו עורפו בקופין מאחריו וקוברו מצות פדייה קודמת למצות
עריפה שנאמר ואת לא תפדה וערפתי מצות ייעודה קודמת למצות
פדייה שנאמר ואשר לא יעדה והפדה מצות יבום קודמת למצות
חליצה בראשונה שדיו מתבנים לשם מצוה עבדיו שאינן מתבנים
לשם מצוה אמרו מצות חליצה קודמת למצות יבום מצות גאילה
באדון קודם לכל אדם שנאמר ואתם לא יגאל ונמכר בערבך:

הלכה ה' רבי בון בר ביטאי מודי רבי אליעזר בפסחי המורו
שנפלו לו מבית אביו אמו בתן דמבין שהפדשו קדשו:

אית תני תני חליצה גנאי ונאית תני חליצה גנאי אמר ר' חסדא
מן דמר חליצה גנאי במשנה ראשונה ומן דמר חליצה גנאי במשנה
אחרונה אמר רבי יוסי איה הוימר בן ובן במשנה הראשונה בן ובן
במשנה האחרונה מן דמר חליצה גנאי ע"י שפגם דבר אחר מן התורה
יטול פגמו וינקרא שמו בישראל בית חליץ הנעל ומן דמר חליצה
שפגם נאמר בן קרייה ונאמר לחלן וינקרא בהם שמו מה לחלן שפגם
איה בן שבת. תמן תנינן הקדש כמה ופדה כמה חייב מה בין חפכי
מה בין הקדש הפקר יצאו בידי בעלים הקדש לא יצא בידי הגובר
אמר רבי אבון אפילו ידי בעלים לא יצאו מאחר שאומרין לו פדה
את ראשון:

הדרן עלך פרק הלוקח עובר המורו.

זון הספקר ופטור, ונש"כ הקדש יד הגזר עליהן ונונו פודה, וכפדה קונה חייב: ידי בעלים לא יצאו. והלכך
חייב, דעדין סה הצעלים עליהן תודע שאומרים לו שהוא יפדה תחילה כדאנונין צונתנין וצעיריכין (כ"ז):

הדרן עלך פרק הלוקח עובר המורו:

הלכה ב: רבי חזקיה בשם ר"ח נותניתא אמרה כן: וצדוק שם לא גרסי' הכא דק נותניתא אמרה כן וכו' ורבי ר"ח בשם ר' חסדא הפהר שפדאן תמניין דהא ר"י כונו אמר כן

לרשב"ל, דהי צורכיה להרייה וישמל אברהם לעפרון את דבסא וחדר ויחס שדי עפרון רבי יוסי בי רבי בון דהא דתימר חודם שגורו על גזילין ברם בשגורו מעות או משיכה קניין וחייבת בבכורה, דתנינן תמן מעשה ששלח מלכות רומי שני איסטרטיונות ללמוד תורה מרבן גמליאל, למדו ממנו מקרא משנה תלמוד הלכות ואגדות, בסוף אמרו ליה תורתכם נאה ומושובחת ברם שני דברים אילין דאת אמרין בת ישראל לא תילד לבותי וכן לא תינק בנה של בתי אבל בותית מילדת לבת ישראל מניקה לבת ישראל, גזילו של ישראל אסור ושל בותי מותר באותו שעה גזר רבן גמליאל על גזילות בותי שיהא אסור מפני חלול השם, נחא ישראל מכותי בותי מישראל, לא סמיכי דעתיה מימר אמר מדלית הא לית הא;

זה כדפרסבי:
אמר ליה הניכיה ולא כל צהונה:
קוגיל זא הוצאה צב"ג
דנע"ש וסם הנוסח חינו כונו
שהוא

משנה: כל הקדשים שקדם מים קבוע להקדשן ונפדו חייבין בבכורה ובמתנות, ויצאין לחולין להגזו ולהעבד, וולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן והשוהטן בחוץ פטור, ואין עושין תמורה, ואם מתו ופדו חיו מן הבכור וזמן המעשה, וכל שקדם הקדשן את מומן או מום עובר להקדשן ולאחר מכאן נולד להם מום קבוע ונפדו, פטורין מן הבכורה וזמן המתנות ואין יוצאין לחולין להגזו ולהעבד וולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן, והשוהטן בחוץ חייב ועושין תמורה ואם מתו יסברו:

הלכה ב': רבי הונא בשם רב ורבי אבהו בשם רבי יוחנן קדשי בדק הבית שפדאן תמימין יצאו לחולין, רבי חזקיה בשם רבי חסדאי מתניתא אמרה כן וולדן וחלבן מותר לאחר פדיון, תפתר שהוממו ופדאן, רבי יוסי בשם רבי אחא מתניתא אמרה כן וולדן וחלבן אסור לאחר פדיון, רבי חזקיה בשם רבי יוסה קדשי בדק הבית שפדאן תמימין יצאו לחולין אין תימר לא יצאו לחולין, האידך קדשי מובה חלין על קדשי בדק הבית, בעדי מומין קדושת מובה חלה עליהן ליירו מילה לגיזה ולעבדה; רבי בון בר חייא בעא קומי דרבי יוסי ולא בעי העמדה והערכה אמר ליה תפתר מתניתא כרבי שמעון דמר קדשי בדק הבית אין מעונין העמדה והערכה, רבי ירמיה בעא קומי דרבי ועירא בהמה טמאה מהו שתישען העמדה והערכה, אמר ליה תניתא ואם כל בהמה הטמאה ופדה בערבך מה בהמה טמאה

והפגוש, שקדם ונוס קבוע להקדשן ופדאן אחרי שהנוס, וניסו דע"כ לקדשי נוצח לא נוליה אמרה דדני, דצקדשי נוצח, דוקא קדם ונוס קבוע להקדשן, אבל הונונו קודם פדים אקורין אף לאחר פדים, וצ"ה אף צבי חלי גוונא ונחתין אצל כשפדאן תמימין ה"ל דחין ה"ל דלא ילאו לחולין, קנו"ל ר"י דילאו ונוס לחולין: מתניתא אמרה כן: כלוור קיפא דנותניהן, ואפי' חי לא תינא חכא צרישא כדפרסבי, הא ע"כ קיפא דקתני כל שקדם הקדשן הא ונוס וקודם פדים הונונו וולדן, וחלבן אסור אף לאחר פדיון, והלכך איכא לנייגר רק דקדשי צ"ה אף צבי חלי גוונא יולא לחולין אצל לא כשפדאן תמימין קנו"ל ר"י: ר"ח בשם רבי יוסי, אמר דקדשי צ"ה שפדאן תמימין יולא לחולין, מוכרח הוה ונותניהן דשקלים שם דאם כאמר לא ילאו לחולין: האידך קדשי מובה חלין על קדשי צ"ה ואידך תנן ונותניהן לר"ל זכרים שהוקדשו לצ"ה א"כ נאמר לא ילאו לחולין: האידך קדשי מובה חלין על קדשי צ"ה ואידך הוקדשו צע"ה לנחם אצפי' שאקור: לעשות כן ויינו חל עליהן קדושת נחמה, ופריך: ליירו מולה, הא ודאי קדושת הגוף אין לי דאקור בהקדשה ונכחי דכפ"ה לענין גיזה ועבודה קדשי נוצח אקורין וקדשי צ"ה ונותניהן: רבי בין בר חייא, אנותניהן קאי דקתני ואם ונהי יפדה וצפי וכו' לא צענין הענוה והערכה, ונת' ח"ל כהענוה והערכה: הפתח, ונותניהן ר"ס חלי דלא צענין צקדשי צ"ה הענוה והערכה: בהמה טמאה אינה חלה לצ"ה, ונכחי ליה חליציה דר"ש דלומר קדשי צ"ה לא צפי הענוה והערכה אי הוה דוקא צוניה דלא אפשה, אצל טעוה חיה דאפשר אף הוה גורה דצפי הענוה והערכה והענוה והערכה נעכצ צ"ה: תנחיה: צצריהא דמ"כ דליה טעיה הענוה והערכה: ואם כל בהמה טמאה אקורין

שם ללרצות הונחה, יכול אפי' אומר ה"ז הקדש ונתת תלמוד לומר והעריך את שיש לו עונדה יש לו ערכה, וננין לרצות את הונחה ולהוליא את שאומר ה"ז הקדש וקאמר דכזהנה עונתה, ונה צהנה עונתה ויחידה: ששזה שעת

מיוחדת ששזה שעת פדיונה לשעת הקדשה אף אני ארבה את המתה ששזה שעת פדיונה לשעת הקדשה, ומוציא את שאמר הרי זה הקדש ומתה שלא שזה שעת פדיונה לשעת הקדשה אמר ליה אוקף דו מתניתא רבי שמעון היא דמר קדשי בידך הבית אין מעונין העמדה והערכה, רבי יוסי אמר מתניתא אמרה בן המורה מועלין בה ובחלבה, וחלב לאו במתה היא וכל שיש לו פדיון מועלין בה אין תפטרניהו לשם הלכות מיתה אין את יכול דתניין המורה אמר רבי חנינה קומי דרבי מנא אוקף דו מתניתא תפטר כרבי שמעון דמר קדשי בידך הבית אין מעונין העמדה והערכה אמר ליה אין בר"ש למה לי המורה אוקף שאר כל בהמה: פטורין מן הבכורה ומן המתנות: פסולי המוקדשין שנפדו מנין שפטורין מבכורה ומתנות, כתיב כצבי ואיל מה צבי ואיל פטורין מן הבכורה ומן המתנות, אוקף פסולי המוקדשין פטורין מן הבכורה ומן המתנות, או מה צבי ואיל חלבן מותר אף פסולי המוקדשין חלבן מותר תלמוד לומר אך חלק, רבי יוסי בי רבי בון אך חלק כל עמא דרשיי דתניין תמן רבי מאיר אומר אוכלין

ה"ז הקדש ונתת תלמוד לומר והעריך את שיש לו עונדה יש לו ערכה, וננין לרצות את הונחה ולהוליא את שאומר ה"ז הקדש וקאמר דכזהנה עונתה, ונה צהנה עונתה ויחידה: ששזה שעת מיוחדת ששזה שעת פדיונה לשעת הקדשה אף אני ארבה את המתה ששזה שעת פדיונה לשעת הקדשה, ומוציא את שאמר הרי זה הקדש ומתה שלא שזה שעת פדיונה לשעת הקדשה אמר ליה אוקף דו מתניתא רבי שמעון היא דמר קדשי בידך הבית אין מעונין העמדה והערכה, רבי יוסי אמר מתניתא אמרה בן המורה מועלין בה ובחלבה, וחלב לאו במתה היא וכל שיש לו פדיון מועלין בה אין תפטרניהו לשם הלכות מיתה אין את יכול דתניין המורה אמר רבי חנינה קומי דרבי מנא אוקף דו מתניתא תפטר כרבי שמעון דמר קדשי בידך הבית אין מעונין העמדה והערכה אמר ליה אין בר"ש למה לי המורה אוקף שאר כל בהמה: פטורין מן הבכורה ומן המתנות: פסולי המוקדשין שנפדו מנין שפטורין מבכורה ומתנות, כתיב כצבי ואיל מה צבי ואיל פטורין מן הבכורה ומן המתנות, אוקף פסולי המוקדשין פטורין מן הבכורה ומן המתנות, או מה צבי ואיל חלבן מותר אף פסולי המוקדשין חלבן מותר תלמוד לומר אך חלק, רבי יוסי בי רבי בון אך חלק כל עמא דרשיי דתניין תמן רבי מאיר אומר אוכלין כל חמש ושורפין בתחילת שש, רבי יודה אומר אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחילת שש, רבי מאיר סביר משש שעות ולמעלה דבריהן, ורבי יודא סבר משש שעות ולמעלה דברי תורה, מעמא דר"מ אך ביום הראשון זה חמשה עשר יכול משתחשך, תלמוד לומר אך חלק, הא באי זה צד תן לו לפני שקיעת החמה שעה אחת, מעמא דרבי יודה אך ביום הראשון זה ארבעה עשר, יכול כל היום כולו, תלמוד לומר אך חלק, הא באי זה צד חלק היום הציו לחמין וחציו למצה: מתניתא רבי טרפון היא דמר אין פורין את הקדשים להאכילן לכלבים, דתניין תמן נטמאו רבי טרפון אומר יתפרדו לעיסות וחכמים אומרים יפדו ומר רבי גוריון בשם רבי יוסי בן חנינה דברי רבי טרפון אין פורין את הקדשים להאכילן לכלבים אמר רבי אחא בר יעקב מעמא דרבי טרפון דכתיב תזבח ולא גיזה בשר ולא חלב ואכלת ולא לכלביך מבאן שאין פורין את הקדשים להאכילן לכלבים:

הלכה
כל חמש ושורפין בתחילת שש, רבי יודה אומר אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחילת שש, רבי מאיר סביר משש שעות ולמעלה דבריהן, ורבי יודא סבר משש שעות ולמעלה דברי תורה, מעמא דר"מ אך ביום הראשון זה חמשה עשר יכול משתחשך, תלמוד לומר אך חלק, הא באי זה צד תן לו לפני שקיעת החמה שעה אחת, מעמא דרבי יודה אך ביום הראשון זה ארבעה עשר, יכול כל היום כולו, תלמוד לומר אך חלק, הא באי זה צד חלק היום הציו לחמין וחציו למצה: מתניתא רבי טרפון היא דמר אין פורין את הקדשים להאכילן לכלבים, דתניין תמן נטמאו רבי טרפון אומר יתפרדו לעיסות וחכמים אומרים יפדו ומר רבי גוריון בשם רבי יוסי בן חנינה דברי רבי טרפון אין פורין את הקדשים להאכילן לכלבים אמר רבי אחא בר יעקב מעמא דרבי טרפון דכתיב תזבח ולא גיזה בשר ולא חלב ואכלת ולא לכלביך מבאן שאין פורין את הקדשים להאכילן לכלבים:

משנה
ורק רצון גזרו דילונא יטעו על שעה ז' שהיא שעה ו' חבל נשעה שביעית על חנויות ח"ל לנטעין דאין חסר טועה שתי שעות: תולין כל חמש, דלרס טועה ציום הנוטען צסתי שעות, ויטעו לשדוק חינו נחויצ ונאכל לצחנחח, ושסית חקורה מדרצנן נשום שביעית: מדרביריהן, ושסית גזירה נשום שביעית והרחקה יסירה לא עבדינן, ונש"כ לר"י דצר תורה ועבדי רצון הרחקה טפי: אך ביום הראשון, תשציתו שאור ונשכיס זה ט"ו, דראשון לינוי פסח: ת"ל אך חלק, קרוב ליום הראשון דלפני שקיעת החמה שעה אחת חקור: זה י"ד, ע"ט, דראשון דנשיקרא ונשנע: אך חלק, נקלטה היום להחר ונקלטה לחיסור וסיינו החלי דנחלות ולהלן חקור, ושנשינן ונחבא ללכ"ע חן חלק: מתניתא דקתני ואין יולאין לחולין ר"י היא: דתניין תמן, נש"כ פ"ד ה"ד: נשמאו, חסר כחן צהעתיקה, וה"ג חסר כרשיני נש"כ יאכלו לנחמים (ר"ל רכים ורחים הן לאכילה ע"י הדחק, חבל לא נשיקרא) ונכסין לירושלים ויולאין (דקל הוא שהקילו צברשינין): נשמאו, צירובלים, ואש"ג דנעשר שנטעל פורין אוחן אפי' צירובלים, הכא דאין ראו לנאכל חסר כ"א ע"י הדחק, הוי כפורה לנאכל צהנה כדנפרש דאין פורין את הקדשים להאכילן לכלבים: תזבח ולא גיזה, וכן הוא צבלי ונכילתן (ט"ו):

נשכה

פדיונה לשעת הקדשה, דנשקדשה לאו צת הערכה היא, חף ונתת כמי נשקדשה ועד שעת פדה לאו צת הערכה היא, ונש"כ כשאמר ה"ז הקדש ונתת חף שצבעת פדיון לאו צת העונדה והערכה היא, שצבעת ששקדשה צת העונדה והערכה היא, חלונא דלדרצה עונתה ודאי לאו צת העונדה והערכה היא, ומדונה ונתת לטענא: אף דו מתניתא, צרייתא כמי ר"ש היא, חבל חנן ונצני לן לאידך גיסא לנולן דק"ל קדשי צ"ה צמי העונדה והערכה חי הוא דוקא צהנה, וכיון דלא אפשר לא נשכחת צה פדויה ונש"כ צטענא ונערכין אוחת, וקאמר ר"י מתניתא אמרה כן, דהפטר וננחיתן דנעילה (י"ג): וחבר לאו כמתה היא, צהנניס כיון טפריס וננחה, חויון דקתני חרי גיונא צהנה עונתה ונתת, ובתרויהו יס להן פדיון דכללל הוא דכל שיש לו פדיון ונעלין צו וכיון דקתני ונעלין יס להן פדיון, חלונא דתרויהו לאו צמי העונדה והערכה כינהו ונפדין: אין תפטרניהו, דאי כאמר ונתת לאו צת העונדה והערכה היא ונש"כ חנוונה, ח"ל לנולן כן: דתניין חמורה, צהדי ונתת וע"כ דשון הן, ח"ל דהיק דאי כאמר דנשום הלכות הקדש ונתת, ולא נשום העונדה והערכה חלא דים ונעילה ופדיון צהקדש ונתת ח"כ חנוונה דנקיע ל"ל אוקף דו וננחיתן ר"ש ואכתי ונצני לן כלנעיל: אין בר"ש חמורה, לאו דוקא רק כל קדשי צ"ה חלא ודאי דאפי' ונולן דק"ל קדשי צ"ה לריך העונדה והערכה צהנה עונתה נפדית צלי העונדה והערכה: מה צבי ואיל, פטורין ונן הצכורה דצקדך ולאך כתיב, וצחננות כתיב חס שור חס שה, וחלי צבי ואיל צפסולי הנוקדשין היא דכתיב: כל עמא צין ר"נ וצין ר"י כדנפרש לקנן דתניין תמן, פסחים פ"א ה"ו בתחילת שש, דשעה שסית ונחורייתא שרי

ורק רצון גזרו דילונא יטעו על שעה ז' שהיא שעה ו' חבל נשעה שביעית על חנויות ח"ל לנטעין דאין חסר טועה שתי שעות: תולין כל חמש, דלרס טועה ציום הנוטען צסתי שעות, ויטעו לשדוק חינו נחויצ ונאכל לצחנחח, ושסית חקורה מדרצנן נשום שביעית: מדרביריהן, ושסית גזירה נשום שביעית והרחקה יסירה לא עבדינן, ונש"כ לר"י דצר תורה ועבדי רצון הרחקה טפי: אך ביום הראשון, תשציתו שאור ונשכיס זה ט"ו, דראשון לינוי פסח: ת"ל אך חלק, קרוב ליום הראשון דלפני שקיעת החמה שעה אחת חקור: זה י"ד, ע"ט, דראשון דנשיקרא ונשנע: אך חלק, נקלטה היום להחר ונקלטה לחיסור וסיינו החלי דנחלות ולהלן חקור, ושנשינן ונחבא ללכ"ע חן חלק: מתניתא דקתני ואין יולאין לחולין ר"י היא: דתניין תמן, נש"כ פ"ד ה"ד: נשמאו, חסר כחן צהעתיקה, וה"ג חסר כרשיני נש"כ יאכלו לנחמים (ר"ל רכים ורחים הן לאכילה ע"י הדחק, חבל לא נשיקרא) ונכסין לירושלים ויולאין (דקל הוא שהקילו צברשינין): נשמאו, צירובלים, ואש"ג דנעשר שנטעל פורין אוחן אפי' צירובלים, הכא דאין ראו לנאכל חסר כ"א ע"י הדחק, הוי כפורה לנאכל צהנה כדנפרש דאין פורין את הקדשים להאכילן לכלבים: תזבח ולא גיזה, וכן הוא צבלי ונכילתן (ט"ו):

ה'לכך נ' : איז זי האט לאן צוזאן : פארשטו כפי שיטת
התוס' דמותיהן צריכט דאזויטאל, דהיינו לא
נאפרש אונד בן אונזש שיטת רש"י והרמב"ם צפ"ה
והכל' נאזיח וזוהי ה"ח, ק"ל דהוי רק אצק ריבית' ונאפרש

שם עליו צונוה, וכל זמן שלא
ניתן נעוה חולקין השכר כענינה
שהתנו זיניה, ויש לזה ראה
והתקפחה סס, אבל נוסחה
התקפחה ליד חיקון, וקשה לפרש
הירושלמי לפי שיטה זו, אם לא
שגאור דה"פ, שזקק עליו הלל
צוהה, וזה, וכל האחריות על
הזקבל, וגם וזבל חלפן והזון של
הזוקבל "ואת ונעלה לי סלע של
כל אחת ונשכל צאחרונה" דקאמר
היינו כל זמן שלא נתן לו הנוטה,
ונחיצ הוא לתת לו דבר, ונקיים
שכר, ואם דהוא חלק קטן מהשכר
חקירו וישינו דקנותין השיק דהכח
ע"י שפיקדן לשני דאין להחלישין
כלום בהנזק דאם ניתן לו הנוטה
הרי עזר ולא לא נזקם חלק
צהשכר ל"ה של שנינו והוי חלק
רצות וענין חוקי ונשימה (ד"ה
לון וקצבין) :

עצמית (נולדו ועצמי ל"ב : עצמי)
נולדו הוא הדנופרס
התם שהצנע נולדו הפירות וכל
ונקבל אחריות הנוף ואפי' בתב
צבחותה כיון שלא קבל עליו
אחריות נכחי נולדו העוה וכן הוא
שיעור הר"נו (צפ"ו והל' אשור)
הרש"ב ז"ל הביא לזה רמזה
וההוספה שם פ"י "הכניסן
(העצמים) דנוים, ילדים נוטלתן
בעדים, נעדים נוטלתן זקנים"
ורמז פ"י כיון להכנסן דנוים
קבל עליו האחריות ונש"כ שכל
דנוים לוקחת כוונתו, ואפי' ש
שהצנע לוכל הפירות, כיון דכל
קנה גוף הדבר כיון לכולן צטרותו
ואפי' למד קיין פירות בקיין
הגוף דנוי, נודה הבא לכל קיין
הגוף הוא, ורש"י וכו"י כתב נש

החששה ונכנסה יונשי"ת לעלווה צ"י לבחצם צבחהזה
הם נכסי עולמו, והיא שהיא עובדת לבדויה והוא כותב
צבחהזה ודין לדויה להעמלה ליה וצ"ח נשי"ת הוי נכסי
לאן צדלה, ולשון ל"ב סופל צבולה גוחל דופרשנין קרן
קים שלישי נפקד בצדלה ונקרל כל דבר דוקצל אחריה
ל"ב כגו שמוקין לאן לרועה והוא נוקצל עליו אמירות:
ד"ר חנור ביני ונחיתה: וצבצלי פליג צה ר"ה ור'
יהודה בדהני שונען צד ווא הבא, וכזה הצלונצ'
ז"ל פירש לר"ה רצ"י ללאן צדול יתכן לבדן ולרצ יודה
חנניה, ולא חיפקקא צגורל השבחה כנאן השלכ רצ"י
פיקקא הוי והרל"ש ז"ל פסק בר"ם דרצ"י חייב, וננקוין
הכל

פ"ז דינעונו: עבדי מלוק לא יאכלו. דצחין ונכחו, ו
לעצדיה, והש"כ עבדי לאן צרוז דצחין ונכחו, כשט כשהו, ו
זרעו ונתחלל ולא הוה, כך ונאכיל לעצדי: המן את מר.
לחור היצרות בראשון ר"ל שם לו חלק צמן כיון להגוף
של צעל, דע"כ לא נחלקו ההם חלל צולד נכסי ונוגו,
עיקרן לצעל דטלו מן לכל דבר: חד אמר, הידועלוי קשה
חייב צבכורה, חלל דלחד וו"ד דוד ג' פטור, והיינו כרפרט
כשתן צבכורס ור"ל דוד שני פטר וולדי וולדות היינו-הול
ונתיתן: וולדי וולדות פטירין, והיינו דיר סליש "וולד"

משנת: המקבל צאן ברזל מן הכותי
ולדות פטורין ולדי וולדות
חיובין העמיד הולדות תחת אמותיהן
ולדי וולדות פטורין ולדי וולדות
חיובין רבן שמעון בן גמליאל אומר
אפילו עד עשרה דורות פטורין שאחיהותן
לבותן: דהל שילדה במין עוועו שילדה
במין דהל פטורה מן הבכורה ואם יש
בן מקבץ סימנים חיוב:

דלכדא ג' תמן תנינן אין מקבלין
צאן ברזל מישראל מפני
שהוא ריבית אבל מקבלין צאן ברזל
מן הבית אי זה הוא צאן ברזל הו
לפני מאה צאן אמר ליה הן עשויות
עליך במאה של זהב וזלדן וחלפן
גזירותן שלך ואם מתו את חייב באחריותן
את מעלה לי סלע של כל אחת ואחת
משלך באחרונה אסור רבי ירמיה בעא
תמן את מר צאן ברזל לראשון וכן את
מר לשני אמר רבי יוסי תמן שעומקן
לראשון וזלדן לראשון בן עיקרן לשני
וזלדן לשני תמן תנינן אלמנה לבת
גדול ברושה וחליצה לבתן הדינא הכנסה
לו עבדי מלוג ועבדי צאן ברזל עבדי
מלוג לא יאכלו בתרומה ועבדי צאן
ברזל יאכלו בתרומה רבי ירמיה בעא
תמן את מר הוולדות לראשון וכן את
מר הוולדת לשני אמר רבי יוסי תמן על
די שעומקן לשני הוולדות לשני רבי
הייא בר ווא אתפלגון ר' הונא ר' יוסי חד
אמר בני מתניתא וולדי וולדות פטורין
וולדי

חייב בחזירה שלי
הראשון קינול חנוה
אפסי רכאנדר דשל ש
יחיצ ליה חזי יתפס ה
הכא, דהתם ננוי י"ל
כל זמן שלל כתו הנוער
דלא דנוי: תמן עיחרין
על חולדות שיחל לנו
כל הנוקמ. הוי יד נכס
עיסרן לשני. וכלי חן
אלל שאל חין נוחל ה
צניסון של שני הם

ואת חלמה יבססו שהיא
ובכל דהוא אינו נחשב
מגורל דלישנה הוא כד
ול עבדיו, והצי בכפי ל
אצל כ"צ כד"ה לצעל:
החצנה נואל, יכ"ל דה
צונותיתן וכדי שלל כ
צביר נחולדות ח"צ
ארי לוולד הצבור וולדי

משנה: המקבר צאן ברזל. ונתינתו וניירי שחשכים ונכר לא: לישראל צלופן עדני הנוקח יתן לו בלאחר עשרה שנים, ואפי' ינותר לו החלו התפסד לישראל לכלה, אבל הגיזה והולדה קשה צורך זמן זה יחלקו בשות, ולכן חשפ"י שהאנוניה להחיותו על ישראל וכבר הם צרכותה חפ"ה: ולדות פטורין. ר"ל צרכותה שילדו הילדות צונך זמן הכוונות. ד"ר ככרי צלונצ, דיתפס הילדות אם לא יתייב לו וזו וגם צונות לא ינולד: וולדי וולדות. כולי חלי לא קי"ד יד עבדים צלונצ: העמיד וולדות בזהירות תחת האנוניה, שאזר לו נופורם אם לא תנולא חנינות תקח הילדות אז יב לעכו"ם בח פפי ליעול חפי' וילדו וולדותה, הלכך רק דוד חניני חייבין: אפי' עד י' דורות. נופורם בגורלם לחקפס פלג דבין דלונג ליה נופורם בן והעניין בזהירות תחת האנוניה לכלום יד עבדים צלונצ: החל שילדה חפ"ה דקניסה זמן טיור וחייבין צרכותה וקדקדא לכן פטור דלנופרם בגורלם: ואם יש בה ר"ל צלונצ:

ה' רבי ירמיה בעא
יול הראשון וכן את
יוסי תמן שעיקרן
והוה בן עיקר לשני
מינין אלמנה לבדן
לבדן הדיוט הבכור
י צאן ברזל עבדי
תרומה ועבדי צאן
ה' רבי ירמיה בעא
נ הראשון וכן את
ה' רבי יוסי תמן על
הולדות לשני רבי
ר' הונא ור' יוסי חד
לדי וולדות פטורין
ולדי

חייב בחתימה שלי הן ואבדו נאום ריבית, דלי צדק
הראשון קיינא חנוה ריבית הן, ואשג' דלל דוני הדבא
אשפי' רכאונד דש'ל שני הם פטורין וון הצבורה דלי לא
יחיד ליה זחי יתפס הצהונה כדאונרין צצצלי, ס"ל לחש"ס
הבא, דהתם כנוי "ל הכי דלעולם של נורה קנאל הן
כל זמן שלל נתן הנוער וצדשווה אשגה תוולדות, ונושני
דלל דוני: תמן עיהרן: לראשון דונתחילה לא קסנוד רק
על הולדות לנשך כל כונה דלל קסם ל:
כל הנוקם, הוי יד ככרי צאנלע, ונאש"ל גצי ריבית:
עיהרן לשני, וכל הן לכל דבר וצדשווה אשגה הילדות
אלל אש'ל און נותן לו הבס'ל אז כוולל כפי שסתמי
צייתן של שני הם והוי ריבית: תמן תנינן: ונשגה
וא חללה וכס'ל שהיא חינה אוכלת כך חינה ונאכלת
וככל, דהוא חינה ונחילל, דכתיב ולא יחלל צעניו
ונאכל דלישגה הוא כדלעיל, ור"ל הבא גצי צבורה את
ול עבדיה, וגצי כספי ל"צ דאשה, הגוף כל אשה והולד
אחלל ל"צ כד"ה לצעל: ישעיקרן לראשון, כדפדקנו, והבא
הצבנה נאחד, ס"ל דהי"ל דלישגה קנאל לכ"ע דוד רבינו
הצבנה ודבי שאל כטעה לוור וולדות האנוהות פטורין
צבורי והולדות חייב דהיינו דוד, שליש קאונד דכיוני
זרי לוולד הצבורי וולדי וולדי וולדות דהיינו דוד רבינו

ה 5 (ירושלמי עם פי' חשב' שלמה)

הלכה ד' : שנייה היא צידי שנים, ונקיט' הש"ס הבא
 רח"מ ופורשה לשיטת החס"ד דצידי
 אדם אפשר ללמס, דהא דמי הש"ס תיכונ' הש"ס צצצלי וא"כ
 נתינתא דנזירות ר"י היא ונשני דאף רצון נזירי, אונס

הרנוצ"ס ז"ל ס"ל דאף צידי
 אדם ח"ל ללנוס, וי"ל דהא דדמי
 הש"ס היינו דלא האמין כי ר"ש צן
 יוחי אונס, רק הוא ונן אונסלי
 דנתתן קוש' הש"ס צלופן דנתתן
 הצצלי ותלי מלנו צלין, דול,
 ודע דלשון זה שאמר ר"י שאין
 להאמין צבב נה דנתני נשום
 דר' שונטון צן יוחי ונלינו ג"כ
 צירושלמי סוטה פ"ט ה"ב, ונראה
 נזה שצב צינוהין התחילו אהדים
 להלות מלון צלין גדול דר'
 שונטון צ"י שהיה גדול וקדוש
 נחש ציני כל יונה אללנו לפק
 כשיטת הש"ס והפוסקים אם הם
 נתינתא דנזירי קפד הוזה הקדוש :

אמר ליה צצלי דלכלין כפנה :
 ל"ע דרש שהיה צצלינו
 נוצצל וגם ר"ח דודו עלה נוצצל
 לא"י דקאנור "צצלי" וכצד צארנו
 לשון זה צאריכה צונכת חולין
 עיין שם ולא קשה וגם זה :
הלכה ד' : רבי חגי' צני דר'
 תמינתא : צצד
 צארנו צהננצח להירושלמי קדור
 הנוסכה והתוספתא ודצית רבי
 וכן נשנתן דר"ח ור"א, ונלינו
 צזה הש"ס כונה פעננים דקאנור
 דנשנה זו קדמה ר"ש צצני
 ולפנינו נקדמה צצ"ק, ונונה שיש
 להעיר צזה הוא דצתוספתא ננוי
 סמי כל הג' צצות צלי שום שיכוי
 נכפי שנוי צנשנה, וע"כ היינו
 כנוי צצתוספתא כל ה"י קדורה
 כי אם אחת נוג' צצות וכן צנשנה,
 ולפנינו נוסקע הן צנתיצין וסן
 צתוספתא כל הג' צצות וצצלי
 אונסין לריכה דלי אשנעניין
 קנייתא וכי וי"ל דנשנה נולן
 צזה הבא דנושם פלוגתא דר"ט
 ור"ע לא הוי נתיני כל הצצא
 כולה ודוק :

ותמינין
 ד' יוסי פוטרי, שדוה ר' יוסי אומר כל שחליפיו ביד כהן פטור מן
 המתנות, ורבי מאיר מחייב מת אחד מהן ר"ש אומר יחלקו ור"ע אומר
 המוציא מחברו עליו הראיה ובר נקבה אין כאן לכהן כלום :
הלכה ה' : רבי חגי' בעי דו תנייתה מה דתנייתה דה ודו מה
 דתנייתה דה ולית נן ידעין רובי דמתניתא, אמר רבי
 בון בר רביא תלתא סדרי ניהו, חד תנינה רבי במתניתא וחד רבי
 חייא במתניתא וחד רבית רבי במתניתא, רבי הילא בשם יוסי תריין
 מתניתא הוי מר ר' אבהו בשם ר' שמעון בן לקיש דר' יוסי הוא ותברייין
 רבנן

ונשנה זו צנשדורא צהרל חזר צו וצצד ליה כרצי עקיצא דלשניהם יש חלק צבב אחת :
משנה : ר"מ מחייב, ה"ק צנתיצ צנחנות ננוי ר"נו הוא, ואשנענין דענמא דהבא, נשום דהכהן צא עליו
 נשני לדדין חי צבור הוא כולו לכהן ואי חולין הנחתות שלו נשאלים צנעשר דלי נעשר הוא חין לכהן
 כלום, דנקריצין האונסין והשאר לצעלים, ולכן גם ר"נו נורה דפטור :
הלכה ו' : דו תנייתה, צנשנה אחת הני נה דתני צאחרת ולא ידעתי צנחנא דנתינתן דקתני כל הני ג' צצא :
 תלתא סדרי ניהו, צלשנה וקוונות נקדורה רבי צנשנה, ר"ח צתוספתא, ורביצ רבי צנשנה, ולפנינו
 כל הג' סדרי ציחד : תריין מתניתא הוי מר, ר"ע צצס ר' יוחנן אונס דתרי ונתינתא ר"י הגלילי כיתה, וצכולן אפרק
 נרצנן

הובר לכהן, שני זכרים ונקבה אחד לו
 ואחד לכהן, ר' מרפון אומר בורר לו את
 היפה ור"ע אומר משמנין ביניהן והשני
 ירעה עד שיסתאב, וחייב במתנות ורבי
 יוסי פוטרי, מת אחד מהן רבי מרפון
 אומר יחלקו ור"ע אומר המוציא מחברו
 עליו הראיה, שתי נקבות וזכר או שני
 זכרים ושתי נקבות אין כאן לכהן כלום :
הלכה ז' : תמן תנינן הוושל סיקרא
 חוננו באמצע להכהן בין
 דמים העליונים לדמים התחתונים.

מה מתניתא ברבי יוסי דמר אפשר
 לצמצם, אף כרבנן שנייא היא בידי
 שמים שנייא היא בידי אדם, תני משום
 דרבי שמעון בן יוחי חוט של סיקרא
 רחבו אצבע אמר רבי יוחנן כל אילון
 דר"ש בן יוחי מן אילון דהבין היבין
 יחדיין אינין ולא שמבין עליהון, יב נחת
 לתמן ומר אמא הוא בן עזאי דהבא,
 אתא חד סב ישאל ליה מן דו דמר רבי
 עקיבא משמנין ביניהן, אמר נהיר אנא
 מה דתני רבי הייא רובה במתניתא רבי
 עקיבא אומר הבושל שבהן, אמר ליה
 מעלין בדמים הוא, אמר ליה בבלי
 דאכלין כפנת אמרין מילתא דכפנת,
 שומני ביניהן, דרל בן הובי יהיב לכהן
 הבושל, את חלבו כתיב ולא הבושל :
 אמר ליה בדא הוא דתנינן רבי מרפון
 אומר יחלקו, אמר ליה בדין קשיתא
 קומי חביבי ומר חזר ביה במהחירה
 תנינן :

משנה : אחת בכרה ואחת לא בכרה
 וילדו שני זכרים, אחד לו

ואחד לכהן, ר"ש אומר הבהן בורר לו
 את היפה ור"ע אומר משמנין ביניהן
 והשני ירעה עד שיסתאב, וחייב במתנות

ותמינין
 ד' יוסי פוטרי, שדוה ר' יוסי אומר כל שחליפיו ביד כהן פטור מן
 המתנות, ורבי מאיר מחייב מת אחד מהן ר"ש אומר יחלקו ור"ע אומר
 המוציא מחברו עליו הראיה ובר נקבה אין כאן לכהן כלום :
הלכה ז' : רבי חגי' בעי דו תנייתה מה דתנייתה דה ודו מה
 דתנייתה דה ולית נן ידעין רובי דמתניתא, אמר רבי
 בון בר רביא תלתא סדרי ניהו, חד תנינה רבי במתניתא וחד רבי
 חייא במתניתא וחד רבית רבי במתניתא, רבי הילא בשם יוסי תריין
 מתניתא הוי מר ר' אבהו בשם ר' שמעון בן לקיש דר' יוסי הוא ותברייין
 רבנן

ונשנה זו צנשדורא צהרל חזר צו וצצד ליה כרצי עקיצא דלשניהם יש חלק צבב אחת :
משנה : ר"מ מחייב, ה"ק צנתיצ צנחנות ננוי ר"נו הוא, ואשנענין דענמא דהבא, נשום דהכהן צא עליו
 נשני לדדין חי צבור הוא כולו לכהן ואי חולין הנחתות שלו נשאלים צנעשר דלי נעשר הוא חין לכהן
 כלום, דנקריצין האונסין והשאר לצעלים, ולכן גם ר"נו נורה דפטור :
הלכה ו' : דו תנייתה, צנשנה אחת הני נה דתני צאחרת ולא ידעתי צנחנא דנתינתן דקתני כל הני ג' צצא :
 תלתא סדרי ניהו, צלשנה וקוונות נקדורה רבי צנשנה, ר"ח צתוספתא, ורביצ רבי צנשנה, ולפנינו
 כל הג' סדרי ציחד : תריין מתניתא הוי מר, ר"ע צצס ר' יוחנן אונס דתרי ונתינתא ר"י הגלילי כיתה, וצכולן אפרק
 נרצנן

ונשנה זו צנשדורא צהרל חזר צו וצצד ליה כרצי עקיצא דלשניהם יש חלק צבב אחת :
משנה : ר"מ מחייב, ה"ק צנתיצ צנחנות ננוי ר"נו הוא, ואשנענין דענמא דהבא, נשום דהכהן צא עליו
 נשני לדדין חי צבור הוא כולו לכהן ואי חולין הנחתות שלו נשאלים צנעשר דלי נעשר הוא חין לכהן
 כלום, דנקריצין האונסין והשאר לצעלים, ולכן גם ר"נו נורה דפטור :
הלכה ו' : דו תנייתה, צנשנה אחת הני נה דתני צאחרת ולא ידעתי צנחנא דנתינתן דקתני כל הני ג' צצא :
 תלתא סדרי ניהו, צלשנה וקוונות נקדורה רבי צנשנה, ר"ח צתוספתא, ורביצ רבי צנשנה, ולפנינו
 כל הג' סדרי ציחד : תריין מתניתא הוי מר, ר"ע צצס ר' יוחנן אונס דתרי ונתינתא ר"י הגלילי כיתה, וצכולן אפרק
 נרצנן

ונשנה זו צנשדורא צהרל חזר צו וצצד ליה כרצי עקיצא דלשניהם יש חלק צבב אחת :
משנה : ר"מ מחייב, ה"ק צנתיצ צנחנות ננוי ר"נו הוא, ואשנענין דענמא דהבא, נשום דהכהן צא עליו
 נשני לדדין חי צבור הוא כולו לכהן ואי חולין הנחתות שלו נשאלים צנעשר דלי נעשר הוא חין לכהן
 כלום, דנקריצין האונסין והשאר לצעלים, ולכן גם ר"נו נורה דפטור :
הלכה ו' : דו תנייתה, צנשנה אחת הני נה דתני צאחרת ולא ידעתי צנחנא דנתינתן דקתני כל הני ג' צצא :
 תלתא סדרי ניהו, צלשנה וקוונות נקדורה רבי צנשנה, ר"ח צתוספתא, ורביצ רבי צנשנה, ולפנינו
 כל הג' סדרי ציחד : תריין מתניתא הוי מר, ר"ע צצס ר' יוחנן אונס דתרי ונתינתא ר"י הגלילי כיתה, וצכולן אפרק
 נרצנן

ותנינן תמן שיבולת של לקט: כיון צפלה קס וכל
נה שפירש צום חפ"נו דחוק נולד והפ"י שפרשנו
הוא פ"י הגאון הרי"ד"ו והוא קלר וקל נולד חלל דנותקן
לפנינו עוד:

הלכה ו'. אומר רבי לוי: חסד
באן צהחקה וה"ג
צרכות פ"א ח"ח וכל תתורו אחרי
לצנכס ולאחרי עיניכם אומר רבי
לוי וכו' וישיך דרש לנעלה חינוני
דרכי תכלתה כשתתן לי לבך
ועיניך:

הדרן עלך פרק הלוקח עובר פרתו:

מאיר מחייב, כלום אמר רבי יוסי לא בקיום בדם חבא לא כדון בעי
מיורע, ותנינן תמן שיבולת של לקט שנתערבה בגדיש מעשר שיבולת
אחת ונותן לו רבי אבהו בשם רבי שמעון בן לקיש דרבי יוסי הוא
דמר כל שיש חליפין ביד כהן פטור מן המתנות ור' מאיר מחייב,
אמר רבי בא לדברי רבי יוסי צריך לזכותו של כהן, אמר ר' יוסי
הדא דרבי בא פליגי על דרשב"ל דתנינן אלא מזכה את העני בכל הגדיש
ומעשר שיבולת אחת ונותן לו ומר רבי בא דברי רבי יוסי צריך
לזכותו של כהן הוי לית מתניתא ברבי יוסי:

משנה: יוצא דופן והבא אחריו רבי מרפון אומר שניהן ידעו עד
שיסתאבו ויאכלו במומין לבעלים, רבי עקיבא אומר שניהן
אינן בכור, הראשון משום שאינו פטר רחם והשני משום שקדמו אחר:
הלכה ו'. רבי יוסי בי רבי בון לא סוף דבר שני זכרים אלא אוקף
נקבה דרך דופן וזכר דרך רחם, רבי חייה בר אבא
דו לא צורכיה מימר דאוקף רבי מרפון מודי: תני גר שנתגייר והיה לו
מבכרת אם עד שלא נתגייר בכרה פטור, משנתגייר בכרה חייב,
ספק אם עד שלא נתגייר בכרה אם משנתגייר בכרה הרי זה בכור
מספק, אמר רבי יודן ובמומיו מיכל לבעלים: אמר רבי לוי לבא
ועינא תריין סרסורי דהמאה דכתיב תנה בני לבך לי ועיניך דרבי
תנצרתה, אמר הקב"ה אי יהבית לי לבך ועיניך אנא ידעי דאת לי:

הדרן עלך פרק הלוקח עובר פרתו:

מרבנן דלמורין דנותניתן לאו ר"י היל: תמן גיטין פ"ג
ר"ז: המלוה מעות, לכהן וכו' ע"נו שאם יהיה לו תרומה
יפדים עבור צ"ח ויכסה לו נזח את חובו, ותכונה יוכרסה
יעכב לו העמות, ונענעבסר נפרים תרומ"ט ונעכבז לעלנו

וכ"ס נ"ט, ואין כאן גזל ונתנות
דהא כזר נתן דמיהן לנעליהם:
דר"י הוא. צנותיתן דלמור הוהיל
לחליפין ציד כהן נטו: את שאלנו
זוכה כזוכה וכדפרשנו צנותיתן:
כלום אמר ר"י. רבן קדחי ליה
דנחא ודמיהן הא דדר"י: לא
בקי"ם. וכו' לא נייירי קס ונתניתן
צשכזר קיים והן ציד כהן, נעש"כ
הבא צגיטין: עד בידן בעי מיורע.
סעדין לא צלו לטולס והוא לריך
לזרע התנחא ונתן לו נועית
ולא זכה צהן הכהן שיקיים צנו
נולת נתינה: ותנינן, ועוד תני
כחלי גווחל צפלה פ"ה ה"צ עיין
קס: לדברי ר"י. כלומר חף ר"י
דקיל נטו: את שאלנו זוכה כזוכה
לריך שוכה כזר הדזר ציד כהן
וה"כ לריך שוכה השיבולת ציד
עני: אמר ר' יוסי, אנוכח, דהאי
דרבי צא פליג לא לצד דדוחה
דברי רש"ל, חלל פליג, דהוא
גווקי טעונא דר"א נזכה את
העני בכל הגדיש כריי, וא"כ ט"כ
דחיק לאו כריי ק"ל:

משנה. והבא אחריו. דרך
רחם: ר"ט אומר,
וקספי ליה אי צכור שאלנו צכור
לרחם ללידה קדוש כגון יולא
דופן, או צכור לרחם קדוש חף
שאלנו צכור ללידה דהיינו הכולל
דרך הרחם, והא דאין לכהן חלק
צהן כלל דשונא תרהי צעיין
צכור לרחם וללידה ואין לכהן
צהן דהנע"ה:

הלכה ו'. אוקף נקבה, דליכא כלל צכורה (ועיין רמב"ם פ"ג נה"ל צכורות ה"ד): דאף ר"ט מודה, נחלי טעונא
כיון דליכא צכורה כלל: ה"ו בכור מספק, ולא דמי לנתנות דהתם לא הוי חלל ספיקא דנוגה
דהנע"ה, חלל הכא ספק צכור הוא ונאכל צנונו לנעליהם, ואין הכהן מוליד נות"י דהנע"ה (ועיין רמב"ם קס פ"ד
ה"ו): אמר ר' לוי י"ל דהציא ה"ס הבא, נשום דנותנות כהונה דזר הנוקד לכלל הוא ור"א לכהן להוליד נות"י
וקאומר דאנפ"י שאין לכהן להוליד נות"י דהנע"ה חלל ה"י צ"ה יודע ללכז: דאת לי דכל חושך נוסעצדים לי:

הדרן עלך פרק הלוקח עובר פרתו:

מחלפה שיטתה דר"י: הכה הערנו לנוה דחייס
לנועוטא דנוטפת לאו ראי' דר"י ק"ל צעלונא
ח"י"סין לנועוטא כר"י ונוטפס סתתו התוק, ונוכ"ה
לא פריך לא בצבלי ולא צירוסלונ' דר"י חר"י לאלתר
ונטר עד דלונר הולבט חיי' צבורה וסא דהצי' התוק' שני
טעניס, הקצר לנו הגלון ונחרי"ט
אלגאזי צטוט טעס, דנועיקרא
קצרו לחלק צין ונוטפס לסיקורא,
ונוטפס דהכל גצי צבור ה"י צגוף
אחר ונוטפס וסיקורא קסא לונר
צגוף אחר תרתי דסתקין ולכן
תירלו לעולם בכל דוכתא חיי' לנועוטא
והכל טנייל דהרוב נוכי'ע
לנועוטא ונוטפס, ונוטפס, חכל
נונה דנוהרין הש"ס חכל, דהס
צינוט לאו ונוטפס רוב ונועוט
נגז' זה רק ונוטפס דה"ק הו'
ספק זכרים וספק נקבות ספק
סקול ונח"כ צן קיינא ולינו צן
קיינא, וספק אחר נודרי הורה
לחונורא, ונח"כ כר"י ספק צן
קיינא כנוי ספק הסקול הו'
ותר' ספקות ונן התורה לקולא,
ח"כ ק"ל כר"י בכל דוכתא חייסין
לנועוטא ולי' לכל זה, חכל
דקסי' לאידך גיסא דקאנר ר' יו'

הלוקה בהמה מן הכותי ואין ידוע אם בכרה או לא בכרה רבי

ישמעאל אומר עז בת שנתה ודאי לבקן
מכן ואילך ספק, רחל בת שתי' וראי'
לבקן מכן ואילך ספק, פרה וחמור בנות
שלש ודאי לבקן מכן ואילך ספק אמר
ליה רבי עקיבא אילו בולדבלב' בהמה
נפטרת מורה אני לדברך, אבל אמר
סימן וולד בבמה דקה טונף, ובגסה
שיליא, ובאשה שפיר ושיליא זה הכלל
כל שידוע שבכרה אין כאן לבקן כלום
ובל שלא בכרה ה"ו לבקן, ספק יאכל
במומן לבעלים: רבי אליעזר בן יעקב
אומר בהמה גסה ששפעה חרדת דם
הרי זה תקבר ונפטרה מן הבכורה:

הלכה א': תני פרה בת שלש ודאי
לבקן, מכן וואילך ספק
המורה כפרה רבי יוסי בי רבי יודה
המורה בת ארבע, עד בן לדברי רבי
ישמעאל ובשנאמרו הרברים לפני רבי

יהושע אמר צאו ואמרו לו לישמעאל טעית, אילו בולד בלבד היתה
פוסק בבמה יפה את אומה, אבל אמרו סימן וולד בדקה טונף, ובגסה
שיליא, ובאשה שפיר ושיליא, ואני אומר שמינפה בת ששה יולדת
בת שנתה, רחל שמינפה בת שנתה יולדת בת שתי', רבי עקיבא
אומר אני אינו באה למדה זו אלא כל שידוע שבכרה אין כאן לבקן
כלום, ושלא בכרה הרי זה לבקן ספק יאכל במומן לבעלים, מה נפיק
מן בינהון, בהמה יולדת לחדשים מקוטעין, לדמר אין בהמה
יולדת לחדשים מקוטעין ולדמר בהמה יולדת לחדשים מקוטעין, אמר
רבי בא בר זימנא אפילו מן דמר בהמה יולדת לחדשים מקוטעין, אשה
יולדת לחדשים שלמים, דתנינן תמן כמה היא קישויה רבי מאיר אומר
אפילו ארבעים וחמישים יום, רבי יודה אומר דיה חדשה, ומר רבי יוסי
בי רבי בון בשם רבי בא בר ממל זאת אומרת שהאשה יולדת לחדשים
שלימין דתנינן דיה חדשה, נחא לרבי יודא, לרבי מאיר אשה יולדת
לחדשים מקוטעין דדל בן ניתנו שלשים יום, לית ירחי' דלא מייעברי,
אמר רבי בא בר זימנא אפילו מן דמר אשה יולדת לחדשים מקוטעין
הכרת עוברה לחדשים שלמים, מה נפיק בין ר' עקיבא לרבי יהושע,
הולבט פטורה מן הבכורה, מחלפה שיטתיה דרבי יהושע דתנינן תמן
יצאת מלאה חוששת רבי יהושע אומר אינה חוששת, תמן כבר איתמר
טעמא שהן שני ספיקות ספק ובר ספק' נקבה ספק בן קיימא ספק אינא.

ק"ל יולדת לשלושים יום, שלשים יום, ור"י קאנר הסס עד כונה הכרת העובר עד כלאה חדשים דק"ל
חודש ט' גורגות הלידה ולא כל חודש וחס קסתה בתחילת חודש ט' כ"ז שלא ראתה דם צדופי אינה יולדת צדופה
ועתה: מעיברה, צדופה וכו'ן דליכא חודש שלם וחכר לאפקיחא ליה לניתי' ל' יום דנושנע חודש, נשוצר:
הכרת העובר וכו'ן לענין חל דתני צדופותין צדופה סס, היצנה לא תחלוץ ולא תהיבס עד שיהא לה ג' חדשים
דצונן זה כיכר העובר ונוכל להצחין צין ט' לראשון וצין ז' לאחרון, וקאנר דלהכרת העובר פריך ג' חדשים בלונים
דפחות נובחן לא נייכר: חולבט פטורה, דלכ"ע חלב פטור דרוב צדופות אינן חולבט חלב ח"כ יולדת, ודאי ילדה
והולד הצא אחר זה פטור ונן הצבורה, ור"י חייס לנועוטא, חכל ונחא דחייס לנועוטא דנוטפת אבחי' לאו ראי' דה' דר"ל
דחייסנו נשוס דליכא חזקת, ונוטפס ונוטפס שאין לו תוצעים הו', ולכ"ע לא חלוקין צתר רוצה, חכל הנעוטה,
ח"כ דלכחי חייסין לנועוטא דנוטפת דרוב צדופות, ונחשדות כסיגוע הזנן להחצצר: דתנינן תמן ריש פרק צתירא
דיצונו: יצאת מלאה, הכי גרסינן הסס חלפה שחלץ צעלה ולרתה למדה"י צלו וחוננו לה ונת צעלי' לא תנשא
ולא תהיבס עד שחודש טונא ונשוצר, לרתה, היתה לה חמות אינה חוששת, ולא דמיא לדרישא דהסס כל ונה
שילדה לרתה נופקי ונודי יוצס, חכל חמות ספק ילדה ספק לא, וח"כ ילדה ספק טונא ילדה נקבה וח"כ זכרים
לנועוטא דנועוטא וח"כ לר"י לא חייסין: אינה חוששת, חללא דלא חייס לנועוטא: תמן איתמר טעמא, דלא ונוטפס

עז שילדה בת שנתה, ודאי לא ילדה קידס, והרי הו'
לכחן: ספק, וידעה עד שיפול צינוט ונחלכ צנוטו
לבעלים, ואס ספק פטר חמור הו' ונפרים עליו טלה
והוא שני: בת ג' שנים, דנוקודס לא ילדה, ואי' דנופסין
דח"פ דודאי יולדת כנוי לב' שנים,
חכל דאס חיתא שילדה לב' לא
היתה חזרה ויולדת לשנה הצאה
שנת ח"י: אילו בולד, חילו הו'
הדן ספק ולד פטור ונן הצבורה
ודאי חלוק חתך, דנוקידס ונן
זה לא ילדה צביורה, חכל כיון
שגס טיטוף וסיליא פטור, אפשר
שיפלה קידס לכן וחזרה וילדה
לזונן הנפוסר צנוטת:

הלכה א': תני צתוקסתא
(וכילתין חמירה
ב"ד, חכל י"ב פ"י דאס חיתא
שילדה קידס דחייס לב' לא היתה
נחשדות עיד השנע לר"י ואני
איסר, כ"ל דח"פ ואני נויסין יוד
לחלק עלך, דנשלינא על הנחורא
דנוטפס חתור דאס חיתא דנוטפס
לא היתה חזרה ויולדת לשנתה,
חכל ח"י חונר שידאי אפשר לחיות
כן וכל חלא יחזע חלא נחשד
ה"ספ' צבור: מה נפיה מן בינהון,
צין ר' יענטפל לר"י כלונר
באיה סכרל פליגא, דודאי חל
דניטוף סימן צדופות דקה וכו'
לכ"ע, הו' ונוטפס דלכ"ע שנועוטא
חיתה יולדת לנוקטעין ולכן ח"כ
שנינפה וילדה לשנתה, ונח"כ
לר"י יולדת לנוקטעין ודער
אפשרי הו' שנינפה וילדה
לנוקטעין לשנתה, (ואי אפשר
לחשות חסין" עם סוגי' הצבלי):
דתנינן תמן, כדס פ"ד ונויית' לה
צ"ס דילן יצונות פ"ד ונ"ה:
וכמה היא קישויה, דלפ"י ראתה
כונה יניסיה אחר זה לא חתית'
לדי' זצ"ה: דיה חדשה, חלס ט',
חכל ראתה ח"כ בחודש ט' צ"ל יניס'
שצ"ה, ח"כ נוקסא והולבט עד יוס:
הלידה, ה"ו יולדת צווצ ונחונת ג'
יוניס של כונוי, וכל זה נחנאל
צ"ס סס: דיה חדשה, דנושנע
חודש שלם ולא חלק ונן החידש,
ולא נלינו פלוגתא צזה, ופריך
הליך חונר דלכ"ע הו', חזר רק
נווכה דרבי יודא ק"ל כן חכל
נודרי ר"י שנועוטא חסיףך דיוולדת
לנוקטעין: דדל בן דלכ"כ חכל

יודן חשכה חני ר"ע לחוננה, ור"י ק"ל דחולצת פטור, והיינו נטעם דרוב בהמות חזין חולצת חלל ח"כ יולדה, וקפ"ל דר"י חר"י דחייס לנעוטי דנוטפת, וסבא ח"ל לחרץ כדכחצו הסוק, דאף הכא בחולצת חני צנוק אחד ונוטפת

ואיסקורא, ואפ"ה דק נטעם דחולצין צהר רובה צין באיסקורא צין צמנוטא, חבל אי חוי חולצין צהר נעוטי צין באיסקורא וצין צמנוטא לא חיה פטור ואוי תרתי דקתרי דהכא דחייס לנעוטי ונוטפת וטור ואלן דחייס לנעוטי חנאלי ונחייצ לינא כקצרת הסוק, ונכוס חנוצ"ה וביד כ"ס הוא דהתם רוב לחיוב והכא לפטור חלל ודאי דחין ח"כ בן, ואפ"י אי חייסין לנעוטי חוי ספק, חלל נפשי דנואן דפיקור פטור לגמרי לריך לענוטא דרוב, חלל צלי חאי טעווא חוי ספק ונענין ונוטפת חנוצ"ה, ונאן דנוחייצ ונחייצ לגמרי, וחצ"ג דרוב נקייצ לפטור וינא לענין ונוטפת חנוצ"ה, חנוטא חלל בקצרה שניה שחוקי דק"ל דאס חנוטא לענין איסקורא דחייצ נכוס חסס ונוטא, ח"ל לינא צנוק אחד לענין ונוטפת חנוצ"ה, וסר"ש ז"ל בהצ דחורין ונענין דקתרי וז תרתי דקתרי ונענין נחית צבור לבחן חין חולצין צמנון אחד חרוב ואוי ספק וחנוצ"ה, נוסח"כ לענין איסקור צבור חוי ודאי, נטעם רוב, ולנעוטי לא חייב, ולפ"י לנאן דחייס לנעוטי ח"כ דחייס לענין איסקורא חבל לענין ונוטפת חנוצ"ה דחוספין לר"י לנאן דאוי ואוי חנוצ"ה, ונוטפת חוי חנוצ"ה דנואן דנוחייצ לחולצת חייבו צבורה חבל חני כותבו לבחן נטעם חנוצ"ה דע דנאלי נוסכיות ונפוסת דלח חנוצ"ה תרתי דקתרי חוי, ונונ"כ אי חוי צביר כותבו לבחן ואי חין נוסכו לבחן חין לי דין צבור, ונוכח צבירא דאכונה סל הסוק, וסר"ש ז"ל, והנה צמ"ו ונציא הקושיא צמס חוקי יענים דחולצת ס"ל לר"י דחין חוספין ונוטפת דחוספין לנעוטי, וסר"ה דהתם סהולד צחוקת צבור חייסין שאל טעם ואינו צבור, חבל הכא סהולד צחוקת סלינו צבור חין לחוס לנעוטי חולצת ח"כ פכחין יולדת לטוניה צבור, ולכאורה קשה

דקצרה להפך דיותר יש לחוס לקפיקא לשוי צבור, וז"ל דצבור שניא, דאס חנוטא פטור ואם נחייצו ליתנו לבחן קונקריז חולין לעזרה, ואי חנוטא דלכאן הוא ואם פוטרו נוספק חנה חינו נאכל לצעלים רק צמנוטא דחוי חולין, ונוסוס נכסי כהן ליכא דהנוצ"ה, לכאן חקצרה כותבת לחוס לקפיקא ולטוניה חינו צבור ונלחוס לקפיקא ולטוניה צבור:

במה דאס נור על דצ"ע: וצדוק נוסכת שקלים ור"ה הג" ונופך כנו דאס נור על דרצ"ג וכו' בן חת נור על דצ"ע, והג"י שלפנינו עיקר, חלל דקפ"ל דח"כ חף אי חנוטא דנוטפת דפטיטא חוי דנוחוסר זמן ונעשאר לשנה הצאה עכ"פ סדרה קוש"י לתני עד כ"צ צה, וז"ל דהיינו זאת חנוצ"ה וס"פ דק קתני עד כ"ע, ולנאלי חלבתא, חלל ודאי לינא דני

רוב ונוטפת חוי, רק דלח"ק קפק חוד הוא ספק זכר ספק נקבה ונוד"ת לחנוצ"ה, ולר"י ז' ספקות חן (ספק ספק) דצן קיינא חוינו צן קיינא חוינו ספק שקול הוא וצ' ספקות נוד"ת להקל: אשבה חני, צרייתא דר"י לחנוצ"ה, ולכן חף אי חנוטא דצינוטא ר"י לא חייס לנעוטי לא קפ"ל דר"י חר"י: חני צחוספתא צפיקון: גריה דרבה לילד וולדות חנה צפ"ל: גריה מחעשרת, עם צנתים סילדה ג' וחורו ח' צנה צחוק ז' חנה וילדו ג' ג' ועם חסס חנה ונכנסו כולן לחתעשר: מה נפיק צין ח"ק לר"ס: חלחא, צשלסא דצרים נפיו ציניחו: במחצת חיום ככולו, ולפ"י לכ"כ חנה יולדת לנעוטי חתעשר, חוספתא פ"ח דכלאים דקתני חסס חתעשר דרוב חיוני וננאך לזרוע שטורים לא ירע עד סופך

(כלומר הפוך הקרקע צחוספתא דבי שאל לינא חיוני) לא היפך ינתיק עד שאל יחלצי (סיחפסו חסרשים וחסרשים כחלצים דקים) וקחנור עד כונה ח"ל ונחלצת עד ג' ימים: חנינא, צחוקת ח: אב"ל לא במקום גריד, סהול צמ: ונחצת חיום, ולא צענין ג' ימים ונעל"ע: מחוסר זמן, סהול עדין ז' ימים חת חנו: חמן חנינא: נוסכה לקונן פ"ח ועיין ירובלתי סקלים רים פ"ג וריס פ"ח דר"ה: בל חולדיו, חלצי, דר"ל ור"ס קיינונין דק"ל דחבל וסנה חת חן: זאת חנוצ"ה ונחלצת חנוצ"ה צחשיר ככנסין לדיר להחעשר, וחנפ"י סחעשרו לפני ר"ה: לא בחנוט, כפירות חילנות דלענין נעשאר חולצין צהו צהר חנוטא וכל סחנקו פירותיו קודם ט"ו צצט, סהול ר"ה סחאן, ונחעשר לשנה שצרה: ולא בשליש חטיוור לחנוצ"ה וחסס דחולצין צהו צהר שלס גדולן דוספיקא שלס רחין לחלילה ע"י סדחק וכדוספ"ס: אין חומר, כחלנות ח"כ עיקר זמן חעצור חוי חנאלי לא חני כל חנוצ"ה וכו': אין חומר בשליש, כחצוה סחן רחין לחבל ע"י סדחק והכא חני חולצין צהר גמור דהיינו נעשה סחן רחין להקצרה קפ"ל דליתא כל חנוצ"ה בן חין רחיס עוד להקצרה צמנה וז נכוס ונוחוסר זמן: בשליש עשו אחת, וסעיקר חוי שעת גמור להקצרה ודקפ"ל ח"כ ליתני עד כ"צ צאלול, כר"ס ק"ל דנוחוסר זמן נכנס לדיר להחעשר: את חמרת, צחניה חין חוכל חנוטא בן דר"ס ח"ל: האלולים חותן סוכלו צאלול חין ונחעשרן לא צלשעצז ולא צחשיר חצא חלל צפני עלמן: איח לך מימר, דצן עזאי כר"ס צחניה דח"כ ודאי דכנסין לדיר להחעשר וסוי קחנור חחולין והיינו עד ח"ט צ: לא ברבנן, חלל ודאי כרצ"ג ק"ל וכו' דאס חנוטא חלציה דצ"ע דנוסוס ונוחוסר זמן ונחין עד חנה חצאה בן חוי לרצ"ג, דחני ונוחוסר זמן ודאי ונחעשרן

לדנוחעשרן לשנה חצאה וחנפ"כ לא קתני עד כ"צ צה, (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

דיוני ומוכר זוגן עולין לו לתוך שנתה והספ"נו האריך פה
 נחל והדברים פשוטים, וכנוו ספ"י הק"ע:
 דור חולין שכן דרך מוכר וכו': הנה נשנוע
 ונדכלי הס"ס דלכל נר כדחית ליה הוי חזקה

ובין

לשנה הבא, ונכתל דפ"טוה סוף: זאת את מח, ונדנושכר
 לשנה הבא ולעמ"כ חנונין עד כ"ט זאבול, אלל ודלי
 דפ"נו לענין זה שהיונים האלו עולין לו לתוך שנתו:
 מן הדא, ונפסקו מפורש צהורה: הא ביצד, והכל צנועי

ודלי וקוביטין פ"ו וואָט"ג דאָס
 דעציד אַיפֿולד קעציר, קוביטין
 על סדוקה וצבלונג לר"י י"ל דק"ל
 דחזקת מוכר להשביח נקמה לא
 כלום הוא ובדמיונאל דאָנער צביר
 ספק נעטעס דעציר לשמיטה קעציר
 ליה, אלל דלמנואל הוי נעטעס
 זס ספק ולר"י דאָס חזקת להיפך
 חולין גונור הוא, אלל לרז נוי
 לא אילונא קצרה דר"י לשי
 ספיקא ודאָנער כיון דאָס לניני
 הכי ואיכא לניני הכי ספיקא
 הוא, דהא הא דר"י קצרה הוא,
 ולרז נוי עכ"פ נוי ספיקא לא
 נפקי, וואָס נחל להיפך לניני דוקטי
 על דר"י ונוהגין דאָס י"ל דלא
 כ"ל לרז להאי תירולא דנחל
 הש"ס רק דנחל אפ"ר דר"י
 אלל להצבלי דוקטי נחל לר"י
 ודיינו נודקיפא אס לא הודיעו
 הולך ושיחט ואינו נענע כ"נ
 דחזקת ודלי הוא ולרז אפילו ספיקא
 לא הוי ואפילו לפי הסגנון דנחל
 הש"ס היינו דלא קסיא על רז
 ובנואל אלל אין קצרה להפיקו
 נודי ספק צבור, והייתר קסה לי
 אס נעטעו דר"י א"כ נחל ענואל
 גופא י"ל להיפך אס איהא דצברה
 הוי נודיעו כדי שלא יתחולל להן
 צבורה צביר וקונקריז חולין
 צעורה, וי"ל לומר דנחל גופא
 פליג, רז כ"ל דלי נעטעס חזקת
 מוכר להיפך דאָס הוי נודיעו

פסקא: רבי אליעזר בן יעקב אומר: רבי הילא בשם רבי יוסי ביני מתניתא ואין מטמא במשא ותני רבי חייא בן בהמה גסה ששפעה חררת דם מעונה הבוהר ואין מטמא במשא והבא אחריה פטור מן הבבורה אמר רבי יוחנן ר' אליעזר בן יעקב ורבי שמעון שניהן אמרין דבר אחר, דתנינן תמן לא שהשיליא וירד אלא ושאני מיריא.

פסקא + כינו מתניתא כן לרבי
לחגיה ונתניתן כונו
הוא בחוספתא לפיכך: מעונה
הבורה. וצבלי פריד נאחר שאין
נעונה חנוני הקצר, ונאשי כדי
לפרסם שפטרם ונן הצבורה,
והא דאין נעונה נשום ציטל
צרוז כינו צו (ועיין לפיכך לקונו):
דחנינון חמן. כה פ"ה ה"ה, וה"ה
החם שפטרם השילוי צבית הצית
עונה לא בשקילוי וולד חלל
שאיין שילוי שאין עונה וולד, ר"ש
בבבב

לחונור כיווק הורלד נד שלל ילל, ונעשה דס, וזלי דס נחערצ צדס הלילה צדוב, ולין הצית טונול: מידה ר"ש.
 חלל פליט חלל צטונות הצית חלל חנו טונול טונול לידס: מערה. כיון דלרש כני משצין חורו כוולד לטונול
 לילה, ויש דלגז טונול הצית דפליג: הפחד. לחל דרש לא תליין קחס שמינק, רק רליט שנקלחו ילל כיווק,
 השלכך חונורין דכולו כיווק לרס ונחערצ, ונש"ה הצית עהור, ונח שחין כן לטנין טונול. לידה עודה חול
 דכתיב חסח כי חזריו וילדה חפילו לא ילדה רק כנו השוריעה טונול טונול לידה: את חפול. והילד צחוכה
 שחצית חפילון עהור: אמרו ליה. צה חנו מודין דכיון שטעלו חוי כטרופ ונחערצ: אף זי. צצית פניני כני כטרופ
 חול

הרנוצין והר"ה, וקאונר בגמרא דנחלוקת ר"י ר"ט היא ומוטע אלב צונתניתן לא פליגי והיינו דלכב"ג כונו חולב אינו פוטר, ולפי"ק קשה הרנוצין דפקק כרסב"ג ונ"ט לא פסק גנ"י כונו צחולצת דל"א פוטר, צחולצת הא לא קש"י

דל"א פסק כר"ע דהלכה כוונתו: ונחצרה, כיון דליבא דק"ל להיפך דר"ע פוטר, חלל הא קשיא אי כינוח דרסב"ג כונו ק"ל חלב אינו פוטר פוקק הוא כיחיד נגד רבים ולפי"ו נזכרה הוא לפרט צביעה הר"ע כונו טכחז הר"ע ז"ל כדלעיל עוד ז"ל דהא דחז"ל הר"ע ז"ל דברי רסב"ג ורש"י כחז דחלב פוטר ז"ל דקנו"ל כונו דין גי סחחכר כחן צירושלמי ותוספתא פירקן, והוא הנוסח צהונה לבותי אינו מוסס כונו החליק כל זי צוה, דה"ל צירוש"י יס לחוב כן כונו הורגל הסכית וילד נעלמה עד כנסת כדור חסרת, ועשה כן כדי להשגיח נקמה, חלל ידלי דאינו נרחמה צן נכריה ונה תימר דהיינו רק צדלל ילדה, חלל ילדה נרחמה כדלונרין הכא לנ"ד חס נרחמה הא חולצת כונו פוטר נעכורה והיינו מוסס דרוב צהונה לין חולצת חלל ח"כ יולדה, והאי כונו ילדה ולפ"ה אינו ח"כ כונו נרחמה צן נכריה, ולנ"ד צנה נרחמה פשיטא הוא, ועין נהר"ט הלכות בכורות וכל נוס סכחצנו הוא הכורו צנ"ה:

ולשחרית השכים ומצא זכרים כרובות בזקנות וגמבות במבכירות אינו חיושש שמא הביא הכותי את בנה של זו או של זו ושל זו אצל זה רבי חייא בר ווא בעא קומי דרבי יוחנן, מה חרי הוא בחזקתו דמר רבן שמעון בן גמליאל, אמר ליה בחזקת אם מרחמי בנה, אמר רבי מנא אי הוין תמן דוין שאל איבון אמר מר, אם מרחמי או בנה מרחמי האיך עבירא, מצא בהמה חולד ברוך אחריה, אין תימר אם מרחמי לית בן בכורה לית בן אות בנה אין תימר בנה מרחמי לית בן בכורה ברם אית בן אותו ואת בנה ואית בעין מימר חויר ברוך אחר גדיה, אין תימר אם מרחמי לית בן בכורה ואסור באבילדה, אין תימר בנה מרחמי לית בן בכורה, למיפל תפלונתא דרבי יודה רבי שמעון, דתנינן תמן רבי יודה אומר מנא הנוגד מן המהור מהיר מהיר הנוגד מן הממא ממא רבי שמעון אומר אחד ממא מן הממא ואחד ממא מן המהור ממא רבי חני אמר אם מרחמי ורבי יוסי אמר בנה מרחמי, עד כדון בשולד ברוך אחריה פרה חולבת, הוין כבד"ן מימר היא דא היא דא, אשבה תני במחלוקת דתני חלב פוטר מן בכורה דברי רבי יהושע ור"ע אומר אינו פוטר:

ולשחרית השכים ומצא זכרים כרובות בזקנות וגמבות במבכירות אינו חיושש שמא הביא הכותי את בנה של זו או של זו ושל זו אצל זה רבי חייא בר ווא בעא קומי דרבי יוחנן, מה חרי הוא בחזקתו דמר רבן שמעון בן גמליאל, אמר ליה בחזקת אם מרחמי בנה, אמר רבי מנא אי הוין תמן דוין שאל איבון אמר מר, אם מרחמי או בנה מרחמי האיך עבירא, מצא בהמה חולד ברוך אחריה, אין תימר אם מרחמי לית בן בכורה לית בן אות בנה אין תימר בנה מרחמי לית בן בכורה ברם אית בן אותו ואת בנה ואית בעין מימר חויר ברוך אחר גדיה, אין תימר אם מרחמי לית בן בכורה ואסור באבילדה, אין תימר בנה מרחמי לית בן בכורה, למיפל תפלונתא דרבי יודה רבי שמעון, דתנינן תמן רבי יודה אומר מנא הנוגד מן המהור מהיר מהיר הנוגד מן הממא ממא רבי שמעון אומר אחד ממא מן הממא ואחד ממא מן המהור ממא רבי חני אמר אם מרחמי ורבי יוסי אמר בנה מרחמי, עד כדון בשולד ברוך אחריה פרה חולבת, הוין כבד"ן מימר היא דא היא דא, אשבה תני במחלוקת דתני חלב פוטר מן בכורה דברי רבי יהושע ור"ע אומר אינו פוטר:

משנה: רבי יוסי בן משולם אומר השוחט את הבכור עושה מקום בחופץ מבין ומבין ותולש את השערה אבל לא יזיגו ממקומן, וכן התולש את השער לראות מקום המום: שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר

משנה: רבי יוסי בן משולם אומר השוחט את הבכור עושה מקום בחופץ מבין ומבין ותולש את השערה אבל לא יזיגו ממקומן, וכן התולש את השער לראות מקום המום: שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר

בן שחמו עקביא בן מהלאל מתיר אוסרין דברי רבי יודה, אמר רבי יוסי לא בזה הותר עקביא אלא בשער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר מת בזה עקביא בן מהלאל מתיר וחכמים אוסרים: צמר המדורדר בבכור את שהוא מראה מן הגיזה מותר ואת שאינו נראה מן הגיזה אסור:

בן שחמו עקביא בן מהלאל מתיר אוסרין דברי רבי יודה, אמר רבי יוסי לא בזה הותר עקביא אלא בשער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר מת בזה עקביא בן מהלאל מתיר וחכמים אוסרים: צמר המדורדר בבכור את שהוא מראה מן הגיזה מותר ואת שאינו נראה מן הגיזה אסור:

הלכה ג'. רבי חילא בשם רבי שמעון בן לקוש התולש מן הקדשים פטור, אמר רבי יעקב בר אחאי ריש לקיש בדעתיה דאיתפלגין התולש בקדשים רבי יוחנן אמר חייב רבי שמעון בן לקוש חס ונכנס להביא וילד אחד קופץ להכניד על חלד ונוגד הכני חלד חלד חלד ונחל דקאונר צצצ"ה כונו לקופץ, כונו לקופץ, וקונו של קופץ כונו ח"כ מוחלק תחילה ציד וח"כ וניח הקופץ עליה: וכן התולש ואפילו לכתחילה נותר: בחלון לוב צמחית: וחכמים אוסרין, דלי סריה ל"י לנר המוסרת נחיים, ישנה נלשחמו צכיר צעל נוס כדי להסות ונלונר, ועי"ז יכל לירי תקלה צניח ועצורה: לא בזה, רק כקצ"ל נותיה, חלל חק רבנן, לא נחלקי חלל צהנה דל"א רק עקביא נותיר, ורבנן פליגי ונזרו נוסס ג"ס יצורה כדלעיל: המדורדר, ולא נחלס לנזרי ונזנר ונפרס:

הלכה ג'. רבי חילא בשם רבי שמעון בן לקוש התולש מן הקדשים פטור, אמר רבי יעקב בר אחאי ריש לקיש בדעתיה דאיתפלגין התולש בקדשים רבי יוחנן אמר חייב רבי שמעון בן לקוש חס ונכנס להביא וילד אחד קופץ להכניד על חלד ונוגד הכני חלד חלד חלד ונחל דקאונר צצצ"ה כונו לקופץ, כונו לקופץ, וקונו של קופץ כונו ח"כ מוחלק תחילה ציד וח"כ וניח הקופץ עליה: וכן התולש ואפילו לכתחילה נותר: בחלון לוב צמחית: וחכמים אוסרין, דלי סריה ל"י לנר המוסרת נחיים, ישנה נלשחמו צכיר צעל נוס כדי להסות ונלונר, ועי"ז יכל לירי תקלה צניח ועצורה: לא בזה, רק כקצ"ל נותיה, חלל חק רבנן, לא נחלקי חלל צהנה דל"א רק עקביא נותיר, ורבנן פליגי ונזרו נוסס ג"ס יצורה כדלעיל: המדורדר, ולא נחלס לנזרי ונזנר ונפרס:

הלכה ג'. התולש ציד, לא הוי גזירה ופטור: ר"ל בדעתיה, כלומר לסיבתיה דפליגי צהדיה עם ר"י צוה, והגמון קציע גרים צצנה פ"ו ח"ה "החולב צצנה" ואח"כ שפיר הא דקאונר רש"י בדעתיה כלומר לסיבתיה דק"ל

דק"ל בן צדקשיה, אלל הכא יוהר טוץ הג"י שלפנינו: צצלי ונכילתן והרנוצין צהלכותיו ונה שכתב בזה והצילו מחלפה. קשיל דרשצ"ל לדרשצ"ל: ומר רשב"ל. לפיכך היכי חייב ג' מטלות, קהני וניהו כהולש חייב נשום גחז: ורא פליגין. ונינורל דרשצ"ל להדדי: שאין גיה. אחרת

ונחלישות הנזונה, וזה הוא גזירה דרס צדקשים רק גחזו חייב ולא צהלכות: תודע דהיכי שאין גיה אחרת ונחלישה, זו היל גזירה שהרי ונה דלא שייך צה גיה אין ה"כ דהולש ונן הנהה צדקשים חייב: בדר בכורות חני הלכות צבורות ששה חדשים ולצדק צל הלנויד דר' קינוי ושל כל דבר הלכה: ולא אגביה לא ידע ונה להשיב: שלא עבר. כלומר שלל העניק צה ככל הלוד: חני. צתובפה ונכילתן כפ"צ ונינורל צצלי ונכילתן וקפ"ל דנחני צבור צציו שחלס וננון וחח"כ ונה פלוגתא דעקביל וחכמים וכתבו הנזק דלחכי לא קמי והניחו צהלון דרשע הוא והלש ע"נו להכות צו וניד נשאים צבור קמי והניחו צהלון: צבור בכור שטרפו עד שנשקה ונה גוס אחד לא דוני לאורג ונלנר הצבור חוט ונהכרצ צלריגה דלכור, דכלל כיון שנשקה גוס אחד צטל צרוב: אייתי בללה כוז סנהערצ ליערל אחת של לנר צבור כס שמונה ליטרות של לנר אחד ולא רלה להורות לא התר ולא חיקור דעל זה דלנר ר"י לנר צבור כטרפו צטל צרוב הקשה ע"ז ר' יוכי וננחיתן דערלה פ"ג ח"ב: הדין. הוא הנוחמ קיש צין הלונה ללצט: בצמר

אמר פטור, רבי ירמיה בעי מחלפה שימתייה דרשב"ל דתנינן תמן התולש כנה בעוף המורמה והקוממה חייב משום שלש, ומר רבי שמעון בן לקיש התולש חייב משום גזוז המורמה חייב משום מוחק, הקוממה חייב משום מכה בפטיש, אמר רבי יוכי בי רבי בון ולא פליגין תמן עוף שאין גיה, תלישתה היא גזירתה בדם דכא אינו חייב עד שיגזר תודע

הדרן עלך פרה חלוקה בהמה:

דך שהוא בן דחני תלש מן המטה חייב תלישתה זו היא גזירתה, רבי יודן סידור בכורות קומי דרבי בא שיתא ירחין בסופה אתא דה תלמוד מן דרבי סימאי שאל ליה ולא אגביה, אמר נכר הוא זה שלא עבר על פיתחה של תורה: תני התולש צמר מבכור תסוהניה בחלון אעפ"י שנוולד לו מוב לאחד מבין ושחמו חרי זה יקבר, רבי יוכי בי רבי בון, בשם רבי יוחנן ואית דמריין רבי חייא בר ווא בשם רבי יוחנן צמר בכור שטרפו במל ברוב, אייתי רבי חייא ציפראי קומי דרבי אמי לישראל בשמונה ולא חורי ליה דמר רבי יוכי ולא מתניתא היא דאוריג מלא הדיט מצמר הבכור, בבגד ידלק הבגד, משער גזיר ומפמר חמור בשק ידלק השק, אמר ליה אלו איתתבת תמן איתיהיבית יאות, אמר רבי חני הלכתא במתניתא דרבי חייא, שער בכור תס שנתלש מחיים אסור, לא שנייא היא תלש לא שנייא היא נשה, רבי סימון בשם רבי זעירא לא שנייא היא שחמו לא שנייא היא התירו מומחה ואין צריך לומר שמת אמר רבי יודן וביני וכן במעשר בהמה, תני אי זה הוא שאינו נראה עמו מן הגיה כל צמר שעיקרו הפוד ידוע שגשיר מחיים הוא:

הדרן עלך פרה חלוקה בהמה:

הבכור, שגזוז נחיים ולקור צהנלה דכתיב ולא הגז צבור לאור, ולא אורג ונלנר בזה צין נחם וצין נצטענו ונלל הקיש צצגה, יסוף דצבור אין לו ונהירין: שער גזיר, וכן פטר חנוור חקורין ננוי צהנלה חלונה דלא צטל צרוב וקס"ד כיון דלרוב ונלל הקיש כערף דוני: אילו איתובית, גרסינן חולי חס היתה. נקשה טען קינוי דר' יוחנן אפשר שהיה נשיב לך דברים של טעם, והלדק עם ר"י, ולכן לא חורי התר נשום הקושיל ענחתיקן ולא חיקור, דלילנול ח' היה נקשה לפני ר"י היה נשיב דצר של טעם: רבי סימון. נוקף דלא נצטע דלון כפקוהל צין הלש וצין כשר ללילל חלל ג"כ ל"ש החירו ונונחל לו ונה: וביני, לדברי ר"ז סכן הדין צונשכר צהנה, וצין רנוצ"ן פ"ג ונהלי צבורות ה"ל כנה כהצאר כל זה וצכו"ו כס: חני. צצריהל: הפוד. צלנלשיתו הוא כפל ופני דלשין כרלון ננחוק, ועין צצלי ונכילתן וצנוצ"ן צהלכותיו:

הדרן עלך פרה חלוקה בהמה:

הפנינו במילוטלה ונרובה: ונתקפתה ונצלי הג' סטפולס
 ונרובה, וקאונר הנס ופניו שנים דקות, נראה
 נהנצלי דהאי הנס קענטל אחריתא הוא דלס ופני
 הטייפל, אלס בל"ח לה לחיות ע"י חלצ האס, ולפי
 הנוצאר פה היא קענטל חרס
 למה טפולס ונרובה שנים רבות
 ולכן י"ל דהפ"י צנצלי בניו "הנל"
 עלה צנצלי לפרס דהיינו ופני
 שנים דקות, ואפ"י צנצלי
 יליף זה וקארל ופולס כתיב
 דנטיקא, כתב הרב הר"ר דר"י
 ק"ל דקארל לח"ק דנו צנצלי
 והטיקאר וקארל סבתו לחבנוס
 נאצלי הונן לפי הכרעה דעס,
 ור"י דהטיקאר הוא דכתיב תמן לי
 טיפס צו כדי נתינת ונה ה"א
 כדי נתינת וקארל לחבנוס:
 ונצלי ונצליהן הג':

ע"י במה ישראל חייב לשפיל בבבורה
 בבבורה דהה שלשים יום ובבבורה
 חמשים יום רבי יוסי אומר ברקא שלשה
 חמשים, אומר לו הבין תנה לי בתוך
 זמן זה חרי זה לא יתן לו היה בעל מום
 ואמר לו תן לי שאבילנו מזה, ובישעת
 המחרש אם היה תמים ואמר לו תן לי
 שאבילנו מזה, דבבורה נאפל שנה
 בישנה בין תם בין בעל מום ישנאמר
 "לפני י"י אלוקיך תאבילנו שנה בשנה"
 גולד לו מום בתוך שנתו מותר דקיימו
 כל שנים עשר חדש לאחר שנתו אינו
 רשאי להימו אלא עד שלשים יום:
 הלכה א': תני רבי חייא רבי יוסי
 אומר ברקא שלשה חמשים
 מפני ששילטות מרובה למה אמר רבי
 סימון בגין ששנה רבות ר' יוסי בי רבי בון
 טעמא דמתניתא מפני מראית העין, ותני
 רבי חייא בן כהנים ולויים שהיו מסייעין
 בבית הגרנות, אין נותנין להם לא תרומה
 ולא מעשר בשכרן ואם נתן חרי אלו

חולין שנאמר "ולא יחללו את קדשי"
 בני ישראל וכבר הן חולין ואומר "שחתם
 ברית הלו' יתר על כן אמרו תרומתן
 אינה תרומה ומעשרותיהן אינן מעשרות
 והקודשן אינן הקדש, ולא עוד אלא
 שבקשו חכמים לקנסם לחיות פירותיהן
 צריכין משלם, ועליהם הכתוב אומר
 "ראשיה בשחד ישפט", ואף הקב"ה
 מביא עליהן שלש פורעניות הרא דכתיב
 "לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלים
 עייס תהיה וחר הבית לבמות יער, רבי
 שמואל ברבי יוסי הרא דתימר תרומת
 ארץ הא תרומת חוץ לארץ לא ברא,
 אמר רבי מנא סלמות להסריין ושמעית
 אמרין בשם שמואל תרומת חוץ לארץ
 בשילה ברוב, רבי יודן ורבי ועירא בשם
 שמואל תרומת חוץ לארץ וחלת חוץ לארץ
 חורי רבי אבהו בבוצרה שהוא צריכה רוב, שמע רבי יונה ורבי מלמד
 שהיא עולה בפחות מממאה ואינה נאסרת באחד ומאה, אמר ר'
 זעירא מתניתא אמרה אפילו באחד ואחד, התנינן ונאכלת
 עם חור על השולחן, אמר רבי יוחנן רבותינו שבגולה היו מפרישין
 תרומות ומעשרות עד שבאו הרובין ובמלך מן איני רובין תרגימינא
 רבי בא בשם שמואל לא חשו ארא לתרומת דין תירוש ויצהר, רבי
 הילא בשם שמואל לא חשו אלא לתרומה בלבה ברם לירקות לא
 או אף לתרומה גדולה לא חששו בהרא התנינן איסי בן עמיאל
 אומר

אצטו ונלמד צהיראס ו דאיתו לריך קיט חולין להטעותה ולינה חוקרת החולין אם חין שם נאסר ולאחד רק עולה
 צרוב ולחוקרת אם חין שם רוב: דא, ונלמד סהיל עילוס צפחות ונקל' ולינה חוקרת צמלה וכן עיקר: מתניתא.
 דחלת פיר' ותיז אונגיה סאפי' תענינה שות צמות לינה ונדענה דלא נאכלת נש חור על השלחן: דיו מפרישין.
 תרומין צחיל: הרובין צ"ח נקראו כן וכן הוא צנצלי יקצלו תרומין את תרומתן: דא, ברם לירקות לא חו חוק
 לתרומה גדולה וקדש הוא לי אצטו דלף לתרומה גדולה לא תשק, ונאסי כהדל דתנין נעשרות ריש פ"א לירקות
 חף

במה צנצור צו"ו ונשתאי ונתינת דלס חזי למקצתה,
 וקאונר עד כונה חייב ישראל לחטפל צו עד כהוא
 נותנו לבס: ובבבורה, שטחיתה ונרובה: שלשה חדשים, ונפרס
 צנצורא קענטל: לא יתן לו, צנצורא ונפרס דהוי
 כסחן הונקיי' צצית הגרנות
 דאקור נשוס מול כהנים אחרים:
 שנה בשנה, וקאונר ליה וכי
 יהיה צו נוס צנצור
 תאכלנו:

הלכה א' תני ר"ח צתוקפתא
 פ"צ: ששילטותה
 מרובה, ונשל גסה וכוונפרס דגסה
 חובלת הכל ונעלמה, וי כניה
 רבית ונלחיה לאונה, וצלי חלב
 הלא גדולתה קשה: טעמא דמתני.
 דקטני חור לו סבחן הנסו לי
 צתוך זמן זה חזי לא יתן לו:
 מפני מרוב: כהדלה כסחן הונקיי'
 צצית הגרנות, ונעשר כסחן דקיי'
 ז"ל מפני שצביר צו"ו חיו דאי
 רק כשפול צו נוס, וידין דעל
 ישראל חייב לקצל צו עד זמן
 ננוצב, וזה צל חורר חזי ונליך
 ען תמורה וכסחן הללס העדחל
 תתנו לי חסור: ותני ר"ח בן
 צתוקפתא דנח' פיה: חרי אלו חורין
 דונה סחון תרומות ונעשרות
 היא חלף עבודתם עבודת כהונה
 ולי, אלס כהס ונסייעין צצית
 הגרנות היא חלף עבודתם עבודת
 חול, דנשלבס חובתו ע"י תמורה
 ולא נותנת כהונה נינאו: את מרשי
 בני, וסחן לוקה לוקס צתורת
 חולין חלף עבודתו עבודת חול:
 ואמר, שס חסרלל ונחזר ע"ז
 כלל ליתן הונתנות צהירם חולין,
 וה"ק קרל "את צצית" שבתם
 ליתן תרומה, "שחתם את הלו'
 כסחה צ"י קאונר עס חלוי סחור
 יקיי צצית הגרנות ולסה תמן
 לו הונתנות: ולא עוד אלא שצקסו
 לקנס ג"כ לזכרים שיסה פירות
 חלו חייבת צציתם ככל פירות
 עצל: הרא דתימר דאקור נשוס
 כחן הונקיי' צצית הגרנות, דוקל
 צפירות ח"י אלס לתרומות חול'
 לא ברא לא חורר זה, וכן הוא
 צנצלי תרומות חול' חין צה נשוס
 כחן הונקיי' צצית הגרנות: במלה
 ברוב אלס לבתחילה חסור לצמלה
 ולי צמלה צרוב ונחזר לזר ולא
 צעיין קייל, ולית דנפרסו דאפי'
 לבתחלה ונעטלה צרוב ואוכל כסחן
 צינו קאונתה אלס לזר חסורה:
 אובל, על סנך טיפוס ח"כ
 ונתינת כדי הפרשה צתחונה ולא
 צעי וקארל, בבוצרה, חר"ל ויל
 וחורי בלס כהערה חלה לריבין
 רוב לצמלה, וכל סנך סניה
 קס וחלה קא'): מלמד, רבי
 חין שם נאסר ולאחד רק עולה
 צרוב ולחוקרת אם חין שם רוב: דא, ונלמד סהיל עילוס צפחות ונקל' ולינה חוקרת צמלה וכן עיקר: מתניתא.
 דחלת פיר' ותיז אונגיה סאפי' תענינה שות צמות לינה ונדענה דלא נאכלת נש חור על השלחן: דיו מפרישין.
 תרומין צחיל: הרובין צ"ח נקראו כן וכן הוא צנצלי יקצלו תרומין את תרומתן: דא, ברם לירקות לא חו חוק
 לתרומה גדולה וקדש הוא לי אצטו דלף לתרומה גדולה לא תשק, ונאסי כהדל דתנין נעשרות ריש פ"א לירקות
 חף

ז' בחשוון: וז"ל פסוקא כיון דקדקת
גורד וקופא חזעיתון דקדקתי ונפיק
דוקא חי, וז"ל דר"י בן מילא קאי
לל, דק חזר בשבט ד"י בן לוי
דבכור הם בזמן הצית דוקא חי
אף דלכ"ע אין נזכרין אמת

דהא להקדמה עונת וכלא ונווני
 הוא מ"ר לעיני נקדשין צי את
 האשה ונווני על כסן הוא
 ובהנחה כל דהו היא ונקודת
 ושא"כ לאחר פשיטה נשילתן
 גבות קא וכו וכלא ונווני הוא כלל
 ואינה ונקודתה אלל צבור בזה"
 פשיטא שחמוס חין עובדין וחין
 נקדשין צי את האשה דהא
 לקבורה הוא עונת, ואי קשיל
 חנוני קאנור זה ר"י בן פזי על
 ונחיתן דנוש"כ דודאי ונצבור
 בזה"י ונחיתן י"ב דה"ק ונדקתני
 תנוים חי דמשנע ולא שחוט וזה
 פשיטא דהא לקבורה הוא עונת,
 חלא דודאי דה"ק דצבור הם חי
 חק עובדין לחי ונקדשין צי את
 האשה הוא דק בזה"י ושא"כ

בזמן הניתן לין עובדין ונקדשין
 זו את האשה הוא דוקא זהם
 חי לכל שמוע לין פקדושה לין
 בזה"ל ובין בזמן הניתן דכל גוונא
 לין נקדשין זו את האשה
 ויתבאר כל הפקדושה על כסין,
 והנה תרנוצ"ם צפ"י כתב כיון
 שהצבור לכהן לחיות תועלת יקנה
 הקדושה י"ל דקדושה צהקוה שום
 יפול זו נוס יח"י שלו לחיילה,
 ואף דנשבעת לה עבירה לעבין
 טובת האשה לאו עבירה הוא ודק
 הנשבעת לעבין קדושי אשה
 דנשבעת צטות האשה כל
 שהיא:
 שנתנו שלו ולא סנה לעבין עולם:
 הנה צצכלי ונבאר דנאור

דליף נוחה הסנופה כר"י
 לוי סבל, יליף כני נוקרל דסנה
 דסנה ססכור נוסין לו וסססו
 ולס נספס נסין עולס, ונולף
 דליף וסכס דן סססו סמוסין
 לסכור וסססן, יליף כני נוקרל
 דסנה דסנה ססכור כלסל לז'
 ויזיס וליסל, וסכל וססנו דננסס
 דסנה ילפין סרסי וכן וסכס דן
 סססו וניסו לס קסיל ד"י דן לוי
 דליף נוקרל דססו ססספס ע"כ
 מרדכי

[illegible]

ור"י זכאי הלא גוונא דתני ר"ח בהקפעתא: ונמצא תם. ל"ל שאין לנו רוחים לפנינו הנוס, לכן אם השומע לומר ששחטנו על נוס שצנין, אין להחכם הרואה לזכר אחריו דלילולא בלילה נוס הוי ובעת כשתקא, ואעפ"י שלא היה לו לרלוות נוס צבור רק ע"י

הצבור בהזקת בעל מום ונמצא תם. מומין שבעין אין מבקרים אותן מפני שלאחר מיתה משתנין ושבגוף מבקרים אותן דבריו רבי מאיר, רבי יודה אומר אף שבגוף אין מבקרים אלא הריו זה יבמה רבי הגוי בעא אם כהדא דתני רבי חייא, בדא היא דתנינן רבי מאיר אומר הואיל ונשחט שלא עפ"י מומחה אסור, אמר ליה ביני מתניתא יבמה אמר רבי מנא סלקית לקסריין ושמעית דתנינן תמן אמרין דמתניתא ודאי פליגי, ומה פליגינן במומין שבגוף ברם מומין שבעין כל עמא מודין דאסור, ושעמא מאי רבנן דקסריין בשם רבי ירמיה משום קנסא, רבי יודן בשם רבי יוסי גזירה גזירה מה נפיק מן ביניהון דשחטוי תרונה מן דמר גזירה גזרו אית לית בן קנסא מן דמר גזירה גזרו אית בן גזירה רבי בא בר זימנא שעמא דרבי יודה אין המומחה תורה דתנינן תמן בבור שנפל לבור רבי יודה אומר ייד המומחה ויראה אם יש בו מום יעלה וישחט ואם לאו לא ישחט, מחלפה שיטתיה דרבי יודה תמן הוא מר אם לא היתה נבלה מערב שבת אסורה לפי שאינה מן המוכן, והבא הוא מר איבין רבי הונא בשם רבי בא רבי יודה בדעתיה דמר אין המומחה תורה דעביד ראיית בבור בראיית מרפה, כמה דאת מר רואין את המרפה ביום טוב, ודכוותיה רואין את הבבור ביום טוב, רבי יודן בעי דמיי מדבריהן וראיית מרפה מדבריהן כמה דאת מר רואין את המרפה ביום טוב ודכוותיה מפרישין את הדמאי ביום טוב, רבי אבהו בשם רבי יוסי בן חנינה כל שמומו ניבר מערב י"ט ולא התירו מומחה אלא ביו"ט אין זה מן המוכן, והא תני עגל בבור שגולד מן המרפה ביו"ט מותר, אמר רבי

וראה את הנוס לא שייך קנסא כיון דנון המורה לא צעיקו ונונחה, ואעפ"י שאין הנוס לפנינו ונונחין שצגוף אינן נשחטין ע"כ כנון בפרשנו כיון דנדרשה ננונו וחומר דלויזי ניכר בעת כותחיים נלחן דא הוא פירושא דהאי בנעשה ודוק, והנה איכא דפקקו כר"י דר"י ור"י הלכה כר"י ואעפ"י דקנס הוא דקנס ר"י אין הלכה כר"י צקביתיה, חולם צה"ג והרמב"ן ז"ל פסקו כר"י דלחו קנסא הוא כ"א גזירה והלכה כר"י בגזירותיו וקנסא דקתני הצבלי לאו דוקא, וכלהי לזה דקתני הואיל ונשחט ולא קתני האילץ ושחט שלא עפ"י ונונחה ע"י דאעפ"י שחטו אחר דלח שייך קנסא כנוי חסד, ונהירושלמי הבא נוסחא נפורה בצה"ג והרמב"ן ז"ל דקאמר דאיכא צינייהו דשחטו אחר דנוס קנס ליכא ונוסם גזירה איכא ונודצרי רש"י צצילה (כ"ז) ונונח דק"ל דטענא דר"י נוסם קנסא כדנוסחא פשטות הש"ס הבא, וכן הוא שיטת מהר"ם בן חפני גאון ז"ל, ונהר"ט ז"ל הקשה על שיטת הרמב"ן ז"ל דנולנו כנוה פעמים שאכרו חכמים נוסם קנס ולפ"ה צבלי גוונא אכור נוסם דלח פליג רבנן ובלאמה בן ל"ל לצבית רש"י דלח הקשה עליו דיוק הרמב"ן, אצל שיטת הירושלמי אינו כן, ונולנו כהאי גוונא צירושלמי יצמות פ"ת דנוסם קנסא איכא דליכא לננקב לא קנס, וז"ל הש"ס קס ר"י ור"י ינאי צסס ר' יוחנן נוסם קנס ר' יעניה ור"ב צד רבי ילחף גזירה גזירה מה נפיק מן צינייהו, נשך לו אחר עלתו או שנמשכת עאלתה אין תינור קנס אין בלח קנס אין תינור גזירה גזרו אפילו בן גזירה גזרו הרי נפורה כהרמב"ן ז"ל, ולקמן פסק הש"ס כר"י ונפורה:

ר"י בדעתיה דננר אין העונשה תורה: והיינו ע"כ נעתינן דהכל, ורואין לנו צחוס שהש"ס צצילה דנו על קוגיל הש"ס הכל דקן אונת שולניו צצכורות צנוקים אחרי, שלשה נעתינן את הצבור צנוקים שאין עונשה, אינו נפורה דר"י ק"ל כן, וכן נה דליתא התם צבור שנקומה עינו וכו' ונפורה:

ר"י יודן צע"י: הנה צע"י דר' יודן לא נפשה, ואומר אף שולניו כנוה פעמים צירושלמי קושיא דלח נעתינן

ר"י כנוי צה"ל לטענייה, דק"ל דנותר לרלוות צכור צי"ט דרצון הוא ואפ"י אינו נעונחה כנו שנוותר לרלוות קרפצ צי"ט, והוותר כ"ל דלדלעיל קלי דסתנא דהש"ס נשני ר"י בדעתיה דק"ל אין נעונחה ונפורה, ונפורה הש"ס (וצצילה גרס"י דצי מונא צסס רצי) איך לצבלי ז' אין בלח נוקלה, כיון דחכם רואה את הצבור כנו שחט רואה את המרפה, נזדקק לו חכם לרלוות, ואם לא ינולא הדיניות שיתירו לו: ודכוותיה מפרישין את הדמאי ואלולא הניכין אין נפרישין את הדמאי צי"ט: כל שמומו ניבר, לפרש דצרי ר"ס צא דלין פירוש דלין ננונו ניכר כלל, אלל דלח אסתוי לחכם, ואעפ"י דניכר הוא לכלאדם כיון דלח אסתוי לחכם אינו נן העובד: מן המרפה. האילץ (ירושלמי עם פי' חשט שלמה)

חכם, כיון שצביר ושחט צצבור צה"ז נותר לכ"י: ושבויה, אם שחטנו על נוס שצגוף ובעת לא נראה הנוס החכם נזכר אחריו ואם לא נולא אכור לר"י, ור"י אף צנונן בללו אין נעקדין אחריו חלל הרי הוא צחוקה נצוקה, ואעפ"י דנונחין שצגוף אין נעשנין, ק"ל לר"י דכיון שהוה נראה את ננונו לפנינו ודאי הוי די הנוס, וכשאוונר דכעת לא נעתינן כ"כ נלחן: אם כהדא, אי ונהוקותיה לנעתינן צצובא דתני ר"ח קשיא דצרי ר"י דקאמר חסד, והא לתנא דהקפעתא אפ"י צנונחין שצגוף יצקר ואם נולא כנו שחט נותר, ונשני רבינו נעתינח, צחונת כן יצקר, וכנו שהוה צחוקה: חמן אמרין, צצבלי אונדין דנעתינן פליגא צל יתוקפעתא דר"ח, ולי קשיא: ומה פליגין, צנלי ונעתינן לפלוגתייהו דר"י ור"י תינן הכי: במומין שבגוף, דר"י קנס מומין שצגוף אפי' נעתינן ששעתינן, ולחונתא קאמר דלח נהני צקור דאפילו אם נולא בעת נוס קצנו, שחט כשתנא ונעתינח הוי רק נוס עוצר, ור"י נורה הוא ג"כ צדוקין שבעין כיון דנעתינן, אצל פליג צנונחין שצגוף, וקנסא לא קנסין, לו [כן] ל"ל לפרש קוגיל הש"ס הכל והקפעתא חסונה נולד: ומעמא מאי, ארינו קלי דלוסר אף צנונחין שצגוף דלין נעשנין: כנוא. וכן גזירה, הוא אפי' נוס שבעין וכן הוא צצבלי: מה נפיק, ונלי נפ"י אי נוסם קנס או גזירה ונשני דשחט אחר, דנוסם קנס ליכא ונוסם גזירה איכא: אין המומחה תורה. נדלווייחא לא צעיקו ונונחה כלל והלכך צדיעבד נעתינן: תמן צילה פ"ג נ"ד: בבור, צה"ז דשחט עפ"י נוס: שנפר לבור, צי"ט וירא שלא ינותר קס: מחלפה. קשיא דר"י אדרי: תמן הוא מר, גצי

נעתינן את הדלונין לפני הצחונה ואת הצצלה לפני הכלבים, ר"י אומר אם לא היתה צצלה נע"ש אכורה אלולא דלית ליה נוקלה, והבא הוא מר איבין, דיווד העונשה ויראה, והלא לא היתה ונעתינן דעתינן עליו ואכור נוסם נוקלה: ר"י בדעתיה, ר"י לשיטתו דק"ל הכל, דלין ראיית נעונחה ונן המורה, וכדפי' ר' צא צר זינונא, והלכך לאו נוקלה הוא וצצולד הנוס נע"ש עיירי ולא הרשו לחכם כדנונחין

צצבלי, וצביר דלין נעתינן צנכל ינולא סיטירו לו: דעביד ראיית בבור, ר"י כנוי צה"ל לטענייה, דק"ל דנותר לרלוות צכור צי"ט דרצון הוא ואפ"י אינו נעונחה כנו שנוותר לרלוות קרפצ צי"ט, והוותר כ"ל דלדלעיל קלי דסתנא דהש"ס נשני ר"י בדעתיה דק"ל אין נעונחה ונן המורה, ונפורה הש"ס (וצצילה גרס"י דצי מונא צסס רצי) איך לצבלי ז' אין בלח נוקלה, כיון דחכם רואה את הצבור כנו שחט רואה את המרפה, נזדקק לו חכם לרלוות, ואם לא ינולא הדיניות שיתירו לו: ודכוותיה מפרישין את הדמאי ואלולא הניכין אין נפרישין את הדמאי צי"ט: כל שמומו ניבר, לפרש דצרי ר"ס צא דלין פירוש דלין ננונו ניכר כלל, אלל דלח אסתוי לחכם, ואעפ"י דניכר הוא לכלאדם כיון דלח אסתוי לחכם אינו נן העובד: מן המרפה. האילץ (ירושלמי עם פי' חשט שלמה)

צ"ג דהתם פלי קמונא הוה הכה רי

פצנוים צא"ס הוי' דעם דאנערן
לעיל כן הוה, אלס ווע בעסע
וילסאן דר' צא קדנייטא חסד
ווע אלס דצטרייטא, כאן נראט
דוילל פאסטעס פארשטאנד
פארשטאנד פארשטאנד פארשטאנד

וְלֹא בָנוּ סֶסוֹחַ פֶּה וְלֹעֵז חֹלֵץ
 פֶּה, אֲלֵא דִפִּי דְרָבִי עֲנֵה
 קִינִין קְדֵישִׁימָא קֶסֶה, יָדִים
 חֲגִי בְנוֹ סֶסוֹחַ לְפִינֵה עֲבִים
 וְנִתְפַּרְשׁ דֵּק בְנוֹ סְפִישְׁנוּ דִקְסִי
 סָזְזִינוּ עֲנֵנְהֶם וְרָחַץ אֶת
 הַסְבִּיר וְיִירֵד וְנִתְפַּרְשׁ
 יוֹתֵר לְחִיטֵי צִנְחִלֹנִין
 אֶם עֲצֵה בְּקִיּוֹל הַדְּסָה
 נִטְעָה נִטְעָה:

[illegible]

הרעות, טעה וישראל מביתו שהגיס דעתו לדון דין
אל תהי דין יחידי שאין דין יחידי אלא אהרן
הקב"ה אינו דין יחידי שנאמר *וכל צבא השמים
זמנו ומשמאלו, הלקן ממין לבק זכות והלקן
על פי שאינו דין יחידי שנאמר *אבל אניד לך את
אמר רבי יוחנן לעולם אין הקב"ה עושה בעולמו
דן בבית דין של מעלה מה מעם *ואמת הדבר
תמו של הקב"ה אמת בשעה שנמלך בב"ד של מעלה
מקום שנאמר וי"י הוא ובית דינו ובנין אב שבבבול
מהו חותמו של הקב"ה, רבי ביבי בשם רבי ראובן
רבי בון לומר שהוא אלקים חיים ומלך עולם
לקוש ארץ דישיה דאלפא ביתא מ"ס באמצעיתה
וני וי ראשון שלא קבלתי מאחר, ומבלעדי אי
תה, ואת אחרונים אני הוא שאני עתיד למסדר
הייא בשם רבי שמעון בן למוש הקב"ה דין וחיתם
זו דכתיב *והוא באחד ומי ישיבנו:

וְנִסְתָּהוּ כִּיחַל לְנֶשְׁלֶם כִּשְׁנֵשָׁא וְנִתֵּן צִדְדֵי חֶזֶל קֶשֶׁה יוֹנֵס
 מִחַם, וְלִינֹו נִוְנָהוּ וְנוֹיִירִי שְׁטַעַה צִּיקוּל הַדְּעַת דַּחַל הוֹרֵחַתִּי
 עַל טִינֹא חַח הַטְּהוֹר כִּי חֹס עַל רִישָׁא דֵּן חַח הַדֵּין חִיבַתִּי
 פִּינֹו זֶה, חִי הַטְּעוֹת הִיא צִיקוּל הַדְּעַת וְיִטִּי וְנֶה שְׁטַעַת
 חִין דִּינִיסָה דִּין, וְחִי טַעַר צִדְכֵר וְנִבְחַת חַח קִי"ל דַּחֲחֵרִי
 חוֹרֵה רִל"ל עִפִּי דִין חוֹרֵה הַלְכָה וְשׁוֹרֶשֶׁת, וְלֹא תִסְוּוּךְ
 הַ, הַלְכֵךְ כִּינֹן שְׁקֻבֹּו טִיבִין חַח הוֹרֵחַתֹו, חֶזֶל נִוִּינוּ וְנִשְׁלֶם
 וְחֹנֶת חוֹתִינוּ שֶׁל הַקֶּצֶז: אִימִתִּי הוֹתִימוּ שֶׁל הַקֶּצֶז. כִּלְיִנֵּה
 מִנֹּלֵךְ צִצִּית דִּינוֹ: וְחֵי דַבֵּר עֲלֵינוּ רַעְיָה, וְיִדְעוּ כִּי נִשְׁלֶם
 ק וְנִסְתָּהוּ פִּנִי, וְיִנְסֵל הַדְּכֵר תַּחַת הַטְּהוֹר וְכַחוֹת הַטְּעַר
 דוֹקֵא חֹנֶת חוֹתִינוּ שֶׁל הַקֶּצֶז, וְנִשְׁטִי שְׁנִירוֹנֹו שְׁחֹרֵב צִיֵּה
 שְׁנִירוֹנֹו לֹאחִי דַּחֲבֹון וְכִי וְיִיס וְנִשְׁלֶם חִין חֶזֶל חֶזֶל
 חֶזֶל גֹּס לִרְשָׁבֵל חַח דַּחֲוֵר תַּחֲמִיל חֹנֶת חֹנֶת חֹנֶת חֹנֶת חֹנֶת
 ג עַל חַח דַּחֲמִיל מִנֹּלֵךְ צִצִּית דִּינוֹ, וְנִסְתָּהוּ דִּין חֹנֶת
 צִנְדֶּרֶשׁ רַעַח דַּחֲמִיל עִין מִסֵּ:

אחרת והוא דענונוחה ולא קבלו עליהם לו להיפך, אין שוחטין על פיו. דאין נלגון על הורחמו
צין נשא ונתן ציד לו בלא רק אם לרד לחזור הדין או
לא, אבל בעולם אם אי אפשר לחזור נשאלם נציתה דהא
נפוסם חנוניין לקנס הוא דקנסו עצור דין יחיד:
במשנה. הטובל שבר לדון:

במשנה. הנוטל שברו להיות רואה
את הבכורות אין שוחטין על
פיו אלא אם כן היה מוטעה בהילא
ביבנה שחתירו לו הבמים להיות נוטל
ארבע איסרות להחמה דקה וששה לגסה
בין תם וכן בעל מום: הנוטל שברו
לדין דינו במלין להעיד עדותו בפולין
רהות ולקדש מימיו מי מעדה ואפרו
אפר מכלה אם היה בהן ומאמרו
מתרומתו מאכלו ומשקרו בשבו ואם
יהיה זקן מרביבו על החמה ימותן לו
שברו בפועל:

הלכה ד'. תני אבל נותן לדין שבר
דינו ולעד שבר עדותו
איתא חמי דינו במלין עדותו במלין
ואת מר איבין אמר ר' בא תפטר מתניתא
בשבר במלין תמן תנינן במלמד מדרש
הלכות ואמרת ולא ילמדנו מקרא בתיב

ד' אה למדתי אתכם חוקים ומשפטים
מה אני בחכם אף אתה בחכם יבול
אור: משרא ותרנוס בן ת"ל חוקים
ומשפטים חוקים ומשפטים אתם מלמדים
בחנו ואין אתם מלמדין בחכם מקרא
ותרנוס איתא חמי הא מתניא נסבין
אגריהון אמר רבי יודן בר רבי ישמעאל
שבר במלין הן נטלין אמר רבי חני
ויאות מדבריהן בגין נקין דבית
סדרא דלא מקבלין מן ריש סדרא:
הרא דתימר שבר הוייה ומדוש ברם
שבר מירחי שחביא ומלי לא ברא
מתניתא אמרה בן לחות ולקדיש רבי
יוסי ב' ב' בן דלא סבדין מימר בגין דתני
מימיו מי מעדה אפרו אפר מכלה ותני
בן המקדש במי המאת באפר המאת
הרי זו מחדשת אף על פי שהוא ישראל:

במשנה. החשוד על הבכורות אין
לוקחין ממנו בשר צבאים
ולא עורות שאינן עבדין רבי אליעזר
אומר לוקחין ממנו יעורות של נקבה
ואין לוקחין ממנו צמר מלובן וצואה אבל
לוקחין ממנו מוי וארז: החשוד על
הלכה
השביעית אין לוקחין ממנו פשתן אפילו סדוק אבל לוקחין ממנו מוי
וארז:

לחן ליכול שבר: שחביא ומלי. ללא הכשר נלוס הוא ורק שבר נרחא הוא דשקל:
ולקדש אכור ונה צא ר' צי רצי צון ללבושנין: בגין דתני וה' לא לחות ולקדש
אבל נמי שבר טעם ונהר בני אכור: ותני בן. להעקש צני טעם דמינו שבר טעם ונילו נוקדש:
במשנה. החשוד צבור צחוקת חולין: בשר צבאים. לא נוצני שבר עגל דודאי חסור, אלא חמי צשר
לצי דינו לדענא בני חסיר, דענא שבר צבור הוא והוא חנוני של לצי הוא: שאין עבדין. אבל עבדין
נותרא לטפל צון זקן רצ שאל יענוש חסונים ויקבכו אותו: של נקבה. דמיכה, ות"ק ק"ל דשנא זכר הוא וחתך
זכרותו ולף שח"ל שאל יהא החיתוך כיכור יתכלל בעבכרים חכנות: מלובן וצואה. צבלי נפרס דה"ק נלובן נלוואי
ונשקם הכה דלא נדקדק זה, כ"ל דנפרס צין נלובן וכן חלי וכל"ל חמי נלובן צין לחיטות רק כרחא קנה לא
חננין בדלפיל דאי צבור הוי לא היה נטפל זקן רצ: וארז. פ' ללדין שבוין נלמד קדוק: פשרת. קדש' בקדשת טעמית: מוי
וארז:

הפסד ושכר צטילה: ששה בגסה.
דטרחתה נכונה ויש ציטול זקן
יותר נדקא ולעפ"כ להכלל נכב
חשד נטל נוצנינו בוני נחמס:
שברו דרון. הוא כסף פסק צ"ד
סנהא דללליה דליו נוי שליקה
כסף נלד אחד פשיטא דה"י שוחד
נונה, אלא חמי נשני לדין
לקוד בדנפרס צגנולא, ונה סנהגו
היום ליקח כצר לנודו החמרים
סתר ע"י: לחות. נני חטאת
כל טעם נח: ולקדש. לערז
אפר פרה צנים מייס ואף
דחיבא מרחא טפי חפי' חסור:
אם היה בהן זה הנורה וע"י
השך וסורות נטול, והוא הפסד
לו כגדין לקטני חולין ולאכול,
וכיון שהעבדים הפקידו יעלם לו
הזקו בדנפרס: נותן לו שברו
בפועל. ללא דוקא חזקן חמי
בנפרס לקנן צגנולא:

הלכה ד'. תני. צחוקפתא
נכילתין: איתא חמי.
צחוניא ביון דאפי' דינו צטלין
חיד נותר לזה לו שבר: תפטר.
מתניתא דר' חייא דמידי צשר
צטלה, זה נותר: חמן תנינן.
דדים פ"ד ה"ה, וס"ה חסס הנודר
סנא נחצרו וכו' נלמד מדרש
הלכות יאמרות אבל לא נוקרא
ונפרס טעם: מה אני בחכם.
ר"ל בוני שזני ח' צ"ה ללמד
חכם צחם כך לנודתי
חכם שחלנדו לחמרים צחם
(הר"ן ז"ל) חיי' ח"ק נח חמי
לנודתי ונה צית צחם כך חמי
נלמד חכם צחם ור"נ שחז
ללמד לחמרינא צחם (הר"ש ז"ל)
וכיון דאכור ללמוד צשר לאו
סנא הוא זקן נלוס קעציד:
משרא ותרנוס. נותר ליקח שבר
פיקוק טעמים: איתא חמי. דאכור
ליקח שבר הלכות והלא חמי רואין
סנלנדי נוסה לוקחין שבר:
שבר במלין סנצטל נולכסכו;
בוני דחיתא ירשבלני כסדרין
ריש פ"א: ויאות. לעשות כן כן
קקני חסונים ליקח שבר צמילה
צציל חסנות של צית הנודר
סיעצין לפני רצן ואין רואין
עדין להצין נריש קדרא וחתירו

מתניתא אמרה בן. דדוקא לחות
אף סנאס וסקינות חיו כלום
שבר טעם ונילו נוקדש:
במשנה. החשוד צבור צחוקת חולין: בשר צבאים. לא נוצני שבר עגל דודאי חסור, אלא חמי צשר
לצי דינו לדענא בני חסיר, דענא שבר צבור הוא והוא חנוני של לצי הוא: שאין עבדין. אבל עבדין
נותרא לטפל צון זקן רצ שאל יענוש חסונים ויקבכו אותו: של נקבה. דמיכה, ות"ק ק"ל דשנא זכר הוא וחתך
זכרותו ולף שח"ל שאל יהא החיתוך כיכור יתכלל בעבכרים חכנות: מלובן וצואה. צבלי נפרס דה"ק נלובן נלוואי
ונשקם הכה דלא נדקדק זה, כ"ל דנפרס צין נלובן וכן חלי וכל"ל חמי נלובן צין לחיטות רק כרחא קנה לא
חננין בדלפיל דאי צבור הוי לא היה נטפל זקן רצ: וארז. פ' ללדין שבוין נלמד קדוק: פשרת. קדש' בקדשת טעמית: מוי
וארז:

9 (ירושלמי עב מי השק שלמה)

דגך לזעטו ונומחות גבולין הא ונקרא דלתת נונות
לנוחזיקים צהורה ה' ילפינן וכל דהש"ק הבא ק"ל דהא
דאין טחנין נותנות לכהן ע"ה הוא נוסח חוננא סהמוניו
כל עלום החזרים כדי שלא לגרום טוונאה וכו' אל
נולד הדין הרי עב"פ אתה ונאם :

להחיותו וקרא דלתת נונות הבי
נושנש, ונש"כ ווי שליבו נורה
צעזרה חקיר לתה לו וזה ילפינן
ונקרא דהנוקריב, וספיר קאנר
ר"ב דהאי קרא נשנש רק נחמה
ונקרא וקרא דהאקיה דגך לזעטו
גבולין, ולכ"ה פשיטא דננה ונתנות
ונקרא דכתיב ח"ב כחמו דומין
לוחה ונומחות גבולין לא כ"ה
ע"ה ח"ב אלל טהרות : וצבלי
חוננין נויס טהרצ צהנ"ק
כהגו סכהנים סקכול צעלון שחין
נוקרין את טהרות לכל חרס
לפי טעונות טהרות הנה לחחר
חורבן דבר קשה נולד כנוצח
לכל נוסכיל צקורה דה"י וכו'
לחחר זמן הזה ולכן ח"ה צבלי
דבה היה ע"ה לענין טהרות :

הדרן עלך פרק עד כמה :

ועררין מן חומי אמר דין אתיאי לכו בייתי ע"ה אני אצל טהרות
תני הוא נענה לחבורה ובניו ובני ביתו נענין לה וזה תנינן הוא ובניו
ובני ביתו נענין לחבורה לא פליגין בן במפולין לאביהן בן בשאנין
טפולין לאביהן רבי חלפתא בן שאול גדולים נענין לחבורה חמנים
נענים לו תני מקבלין לבנפים ואחר בן לטהרות רבי יצחק ברבי לעזר
כנפים מדפות והסיוות טהרות ומעשרות חבל עליו לטהרות ולא
לבנפים אף על הטהרות אינו נאמן תני בראשונה דיו אומרים חבר
שנעשה גבי דוחין אותו מחבורתו חזרו לומר כל זמן שהוא גבי אינו
נאמן פירש מגבייתו הרי הוא כחבר רבי בון בר חיאי בעא בת חבר
שנשאת לע"ה נשמעינהו מן דהא דתני אשת חבר שנשאת לע"ה הרי
היא בחזקתה עד שתחשד רבי שמעון בן ארעור משום רבי מאיר
מעשה באשה אחת שנשאת לחבר והיתה קומעת על ידו תפליו נשאת
למוכס וקשרה על ידו קשוריו רבי יודן נשייא תני בשם רבי הושעיה
דובה וכולן שחזרו אין מקבלין אותה רבי יודה אומר בפרהסיא מקבלין
אותן בשמוניית אין מקבלין אותה רבי שמעון אומר לעולם מקבלין
אותן שנאמר "שובו בנים שובבים ארפה :

הדרן עלך פרק עד כמה :

גמורין והיינו נוקל אל חמור כדנפרס דופות והסיוות ואח"כ חמור : גביי
ונאם תקנה השנים חזרו לומר דכספירם הרי הוא כחצר : שנשאת לע"ה אם
חצר כדמיה צתוספתא : דתני צתוספתא קם מומעת ונדקת חפלי צתוספתא
וקברה לצעלה השני קשרי נוכסין : וכולן ע"ה גר, כהן, ולוי דקחצ צתוספתא
צפרהסיל ועכ"פ לא נוכסין נוקבלין אותה אלל כשחטא צעטונות וצפרהסיל
ואין נוקבלין אותה : לעולם מקבלין דאין כך דבר שטונד צפני תחזרה : שובבים
כולל זקנה עליהם תחזרה נולד טכונה להן כהתר ואצ"כ קורא להן תקצ"ה שובו צנים :

הדרן עלך פרק עד כמה :

כל פסולי המוקדשין קדשים כפסלי זהם וזם ונפדו: באימלה שוק של נוכרי צבר חולין וכן כשקלן כמשקל כחולין דמי' נוכרים צוקר ונוקדין על הנוקח כשפורן וזן הסקדש וליכא נשום צוי קדשים: שהנייתן לבעלים, פ"ה הכיזם שנוכרים צוקר לצעלים הוא, ונפסי הצעלים חין וציון חיתן לנזכר כחולין נשאלים פסולי המוקדשין שהנייתן להקדש נזכרין צוקר כחולין למזבח הסקדש כדלעיל: מנה בנגד מנה, לרשי' זיל ארישא קרי ורש' נזכר לשקול וזם צבר צבור כנגד צבר חולין ששקלו צונקל וזם והלרנוצ'ם זיל צצבור' עיירי כשחלדים וזן הסהנים חולקין צייתן סיקלון חלק צהם ואפי' צונקש חקור כדלקטן דכחה כנוכר:

כל פסולי המוקדשין נזכרים באימלה ונשחטין באימלה ונשקלן חין בלימרא חין מן דבבור והמעשי' שהנייתן לבעלים פסולי המוקדשין הנייתן להקדש ושוקלן מנה בנגד מנה בבבור:

דלפיה א' תמן תנינן במעשר בהמה אין מבידין אותו תמים חי ולא בעל מום חי ושחוט ואין מוקדשין בו את האשה בבבור מבידין אותו תמים חי ובעל מום חי ושחוט ומוקדשין בו את האשה תמן את מר ולא בעל מום חי ושחוט והבא את מר איבין רבי חייא בר ווא תפטר מבידיהן דדא דתימר באימלה הא בבית לא גורוי רבנן מירתיא דרבי בא בר יעקב בשם רבי יוחנן פליגא על דרבי חייא בר ווא דמר גאמר בן לא גאל גאמר בחרמי בהנים לא יאמר ולא גאל מה לא גאל האמור בחרמי בהנים לא שנייא היא גאולה לא שנייא היא מבידה אף לא יגאל האמור בן לא שנייא היא גאולה לא שנייא היא מבידה לא יגאל מכן אמרו לא חי ולא שחוט לא תם ולא בעל מום ברה בבבור כתיב לא תפדה ונמכר תם חי ובעל מום חי ושחוט רבי יעקב דרומייה בעי מוגוי דרבי יוסי בלום כתיב בבבור לא תפדה בבעל מום כמה דאת מר מעשר בהמה לא חלחה התורה בין חי בין שחוט בין תם בין בעל מום אף בן את מר לא חלחה התורה בין חי בין שחוט בין תם בין בעל מום רבי בון בר חייא בעא הארזין שהלקו מהו שישקלו זה בנגד זה נשמעינהו מן הדא ושוקלן מנה בנגד מנה בבבור ותנא עלה דדא דתימר בבבור ברה במעשר לא בדא רבי חגי בעא

דלפיה א' תמן תנינן ריש פ"ח דנועבר שני: מעשר בהמה דדינו כנוע'ם דכל זמן שהם חסר נקריצין עוננו חלבו ודינו והצטר נחלב להצטעני צירובלים ולם הונס צכל נוקס: אין מבידין אותו. בגמרא נעפרק מנענהו הבבור. צונן הזה בליני עונד להקדשה חלז צונן הצית שפונד הוא להקדשה חין וזכרין לוהו וחין נקדשין צו חת האסה דלא עוננו של כהן הוא ועיין לעיל פ"ד: תמן קהי דנועבר צהנה חינו כנוכר צע'יו חי ושחוט והבא חתה חונר דדוקא צסוק כחולין חין נוכרים חלז צצית כרי: תפדה ונחיתן חלז צצית ענדלוי'נה צציו חקור חי ושחוט חלז ונדרצנן ונכ'ה קחמי הבא דרק צסוק כחולין חסור חלז צצית כרי דכרי חלי גוונל לא גזרו צי צצנן: מלתא דרבי בא וכן שנויין דפליג וזל ריש צר וזל וק"ל דהא דנועבר צהנה חפילו צציו חין וזכרין חיהו חי וסקוט ילפינן נקדש ודלורייתא חול: מה לא יגאל האמור צציוני כחני חף נוכריה צכלל דצרי נופיק כחני לח נוכרי ולא יגאל חף נעבר צהנה דכתיב רק לא חלז חק חק נוכריה צכלל חקור ונכיה כיון דכתיב לא יגאל צכל גוונל חקור צין חי צין שחוט צין חס וצין צציו'ם נשאלים צצבור כתיב רק לא תפדה דליה ליה פדיון חלז נוכריה נותר, דלא נפקי נוקדישת צבור דלוקא חוכלו בקדושה ועכ'פ שנויין דהא דלון נעבר צהנה כנוכר חפילו צציו חי ושחוט דלורייתא חול: בלום כתיב. ח"פ ובי קרל דלא תפדה צציו'ם כתיב צהניה והלא צתם כתיב, וצציו'ם חף נוכריה חקור: כמה דאת מר. כונה סלה חונר צונקש צהנה חין נפקותא וצכל גוונל חקור בן לא חלז צצבור דכלל גוונל נותר: הארזין שחללו. נע"פ שרשו ונלציהן ונח' שיקלו זה כנגד זה דקס"ד דצאופן כזה נותר, ורק כשקול דצ' אחר גגדו בדקאנר צירושלני נע"פ סלע של חולין לעשות סלע של נעשר: מנה בנגד מנה בבבור. ח"ה דוקא חול, נדקתני צריב' ונשאלים צצבור ונעשר' והבא צצקי לנעשר, וטענה דלורייתא חול דנע"פ נוכריה חקור וז' נחיה כנוכר, ולקישת הרנוצ'ם דק"ל דצצבור חס צונן הצית

מירתא דרבי צא צר יעקב וכו' וז"ל ח"כ לרבי צא צ"י קשיא ונחיתן חלדדי וזלח נשני הס"ס כלום וזל דרדך חירושלני להניח קשיל צלתי נחירלתי, הנה קשה נע"י קאנר הס"ס דר' צא צ"י פליג חלדצה ונכאן נוכח כריח צר וזל דרדצנן חול דלכ"כ קשיא ונחיתן, וי"ל דהא דפריך הס"ס חינו לפי השקפה חלצניה דקשיא ונחיתן חלדדי חלז לפי חלי דנותרן ריש צר וזל חפילו חי נוקשית צרי צא צ"י ננוי חבי נותרת דקדח חקנכתא צעלולא, וכן קשית הקצירים דצשחוט חקור ונכירה דרצנן ננוי חבי נותרל דקדח חקנכתא צעלולא חלז דקאנר הס"ס חינו דרבי צא פליג על ר"ח צר וזל חו ג"כ לרבי' ונדרצנן, כי חכי דלח תקשה ונחיתן חלדדי וחין חונר דנותרן כנו שנתחן הצצלי צונקש צהנה של יתנוים ונוכס חשצ חלדזה גנעו צה דרצנן וזל חלי חס נוכיר הס"ס חלז ודלי בדפרצני: עיין רש"י יעקב דלונות: עיין ירושלמי ריש נע"פ והג"י חס נשוצשתא, לכן גס פ"ה חפ"ו קשה נחיה, והג"ר ז"ל חגיה כנעט כנו שחוט לפנינו ופידוס כנו ספרצנו כנו ככתב הגאון חירדצ"ו צהנה חלז דקשיא לי נחיה קצרה כחונר צציו'ם חקור צנוכירה, חלי ונשום דלא כתיב צו לא תפדה וליכא רצויה חף נוכריה נותר, קריא חול, וזנה חס דלוק'ל נפדוהו נותר לנכור צציו'ם לא כ"פ וז"ל דהנה נעשר צהנה חינו כנוכר נשום דכתיב צו קדושה וכן חול צצבור חלז דקדש קאנר דדוקא פדיו חקור חלז נוכריה נותר וז"ל דהינו דוקא צתם כיון דרבי' נוכריה לא נפקי לוהו רק נדרשה לרשות חלז כ"פ חינו ככתב וז"ל נעבר ג"כ ללוקח חלז צציו'ם דחלוקה בוחמו חוי נוכר נונס כשחוט חקור:

הארזין שחלקו ונח' ששקלו: וצונקש סס הצעיל חיל כחיה צכל יס, ולפי הנדחה נקשרת עם הצעיל וניח' חס' חס' חס' לו סלע של נע"פ וחיל ונקיונה לו נח' בישקל כנגדו סלע של נע"פ חלדתי' וחל"כ צעי גוונל דהבא חלחין שחלקו, ולא חפטיי סס הצעיל וחול טענה חו נחקופר חו נחדפוס וז"ל כדחבא, והרנוצ'ם ז"ל כח צציו'ם נח' צבור לפיכך חין שוקלן ונה כנגד ונה צונקש כדך כשוקלן צצבור נפסי שגלח כנוכר, וכתב חס"י דנדקתני ושוקלן ונה כנגד ונה צצבור וצצקי לנעשר דקתני גצי צבור צרישא ח"ה דדוקא חול וכו' דפרצנו, חלז וקוס חל חלז לדהויא ולוונר, דצונן חזא קלי כדכתב חס"י דפצטי' דנחיתן נשונע דסיפא דהבא חוי כנו חריבא, ולחלק על עיקר חלי דינא סל הר"ם ז"ל צין צצבור וצין צונקש חלז דצרי חר"ו נוצע סכל נחחילה ועד קוף נדצרי חירושלני חכל, ועיין נחרי"י שחנה ע"י חס כדצרי חר"ו ז"ל נע"י לא פצטי חירושלני לחין כחלקן חין שוקלן זה כנגד זה ונחיתן דהבא דקתני צבור ולא נעשר, הנה

משנה. לא ימנה ישראל. הכהן מניח, שלא יונה את ישראל לאכל עונו בצבור צעיו שבתיהם שאינו נאכל חלה בחצורה שכולה כהנים: שאחזו בה. חולי ריצו הדם ורפואתו הקדש, וכל לרי דאפי' צנוקס טאין עושה צו מוס חקור, גזירה

משנה. בית שמאי אומרים לא ימנה

ישראל עם הכהן על בכורו ובית הלל מתירין אפילו כותי: בכור שאחזו דם אפילו הוא מת אין מקויון לו דם דברי רבי יהודה והבבאים אומרים יקוין ובלבד שלא יעשה בו מום. ואם עשה בו מום הרי זה לא ישחט עליו ורבי שמעון אומר יקוין את על פי שהוא עושה בו מום:

הלכה ב'. תמן תנינן מכבדת המקשה לילד מחתך אבר אבר

ומשליך לבלבדים, יצא רובו הרי זה יקבר ונפטרה מן הבכורה מתניתא דבית שמאי היא דתנינן ב"ש אומרים לא ימנה ישראל עם הכהן על בכורו וב"ה מתירין ואפילו כותי, אף תימר דבית הלל היא תפטר שנפל בו מום, מעתה אפילו לבלבין שנייא היא דבתיב ואבלת ולא לבלבין, ואתיין ברבי חייא בר ווא דרבי חייא בר ווא הוי ליה בובריי ומני בהן עליה ולא הוי מומני אמר לטיטוס שבקי עבידתך ותא מיכל, אשתייר בעי למיהב לבלבו, אמר רון ואבלת כתיב ולא לבלבין, מתניתא פליגא מחתך אבר אבר ומשליך לבלבדים, שנייא היא הבא דלא קדוש כלל, רבי יוסי בי רבי בון שעמא דבית שמאי דכתיב *ובשרם יהיה לך כחזה התנופה שעמא דבית הלל דכתיב *כצבי ואיל, ואית דמריין תני בשר בכור בית שמאי אומרים אין מאבילין אותו לנדות ובית הלל אומרים מאבילין אותו לנדות ומר רבי יוסי בי רבי בון שעמא דב"ש דכתיב ובשרם יהיה לך כחזה התנופה, ושעמא דב"ה דכתיב כצבי ואיל: בכור שאחזו דם: רבי אבהו בשם רבי לעזר אתיין

אפי' נוקס שבושה צו מוס דלדס צהול על גונוני, והבבאים ק"ל דלדדנה ונטעס זה מוטב להטירו להקוין צנוקס שאינו עושה צו מוס, דאם אתה חוסר גונון לא לייט כלל, ויקוין צנוקס שבושה צו מוס, ור"ס ק"ל כיון דאינו נותקין לעשות צו מוס רק להלילו גוניתה נותה צבל גוניה:

הלכה ב'. תמן תנינן חולין פ"ד ה"ב: המקשה לילד, פטר רחם טלה: מחתך אבר אבר, טלה דאשון ונמסך לכלבים, דכל כונה ולא נפיק רוצו לא קדיש צצבור: יצא רובו טלס ולח"כ חתכו: ה"ז יקבר. דכבר נתקדש צצבורה וצבוי' טות טעון קבורה: ונפגרה מן הבכורה, אפי' כשהחכו לחצרים והשליכו לכלבים, אין הצא חסדיו צבור, ולהרנוצ"ס ז"ל רק צעילת רוצו דיקבר כדי כל צבור, טונה לא חין הצא חסדיו צבור, נפג"ס צנויה דרישא דהאשין לא צבור הוא כלל והצא חסדיו פטר דחם הוא: מתניתא, דקתני דכין שחז קדוש צצבורה טעון קבורה ואקור צהנאה ליונה דב"ש ה"ז, דאקור בהן לגומט יכאלו, נפג"ס צצ"ה אפי' לנכרי נותה כלבי ונחיל בדופרס לקטן: תפטר, ונתנין דהכא צצבור שחונס אצל צהס אפי' צצ"ה אקור צהנאה, וליקישא נחיל, תפטר, דקאנור, ה"ז ודלי דוהנתינ דהכא ויירי צצבור צצ"ה דלח צצור חס קרס כתיב, ונצטר יתיה לך כחזה התנופה וכסוק חינון ונה חזה וסוק כהניט חין ישראלים לא חק צבור כן חלה דצ"ס נוקי לקדש לצבור חס וצעינו וצ"ה רק לצבור חס, אצל צצבור חס ודלי דלא פליגי ור"ל דה"פ ובי לא תפטר ונתנין דהכא צצבור צצ"ה, דהא ודלי כן הוא

על ככן וצורה, חלה דקסה דצרי הרנוצ"ס ספק צפ"ג דיו"ט כהאי צרייתא דחין נרגילין, וצפ"ה דצבורות פסק נגד הצרייתא דוהרגילין צצבור ופשוט, ואף חי יצניי להכינו דלא ופדס כפרס"י וסדל"ס, רק חדר"א צר"ס קאי ולית הלכתא כוותיה קסה חין נפירנס היכושלנוי דר"ס ור"ס פליגי על חיה חופן הוא חייב והוא פסק בהעקל לדברי ר' נחל ודבר זה קסה נחל, וכל דהרנוצ"ס ק"ל דונונח דרי נחל ורי יוקי ופליגתא דר"ס ור"ס לא קאי על צביה, כי חס על יו"ט, וכל לרי נחל דלנופה ליכא טרחא ולכ"ע שרי חלה לנדות יין ושונן פליגא ולפי זה הצרייתא דקתני חין נרגילין חיינו לנחל דלכר וצבורות יין ושונן ויירי, ולרי יוקי צרייתא צבורות ולכ"ע, וננופה פליגא, ונפליגא צריי' ולא צצבור ס"נו דצבור לכ"ע שרי, וסני הרי טענא הוא להוספתא, חלה דקסה כיון דפליגי חנונלי צענופה דהוספתא נגדן ליונר כן דחין חלה כהוספתא כיון דפליגתא דר"ס ור"ס נחיל קאיגס על צבור לרי נחל דכחית ליה ולרי יוקי כדלית ליה, וכל דק"ל דאם חס חנונר צצבור הוא דפליגי אבתי לדיך לביס לצינוני דין יו"ט ולא נצבי לרי נחל דאקור צבור הוא רק לנחטס ולחד מ"ה, ודלי דהוי נוספקא לן צריי', חלה אפי' לרי יוקי דהאקור ה"ז צבל גוניה ורק צנופיח חר וי"ד נחיר חכתי לא ידענו דילונא נובס דלית ציה טרחא נחיר ואפילו צריי' חו חלה, חלה ודלי דצריי' קאי וצצבור על חיה חופן גיזיה נותה דאפי' לרי יוקי דלנחטס לכ"ע אקור נוסט טרחא הוא, ולחאק צצור צצ"ה לא שגלה כעצור צצורה צחיל חס ק"ל כיון דנות הוא וכן טענא דשנא יסחה ודוק:

משנה. לא יונה ישראל עם

הכהן: מלשון רש"י ז"ל שפירס, "אפי' חס זינון הבאן חורח ישראל על צבור צעיו לא יאכל ענו" וסנוע דהנפסה נוסחאי ונהישראל, ונוחה על ישראל עם הכהן על הצבור, ולשון הנפסה דקתני לא יונה ישראל וכו' ולא קתני בהן לא יונה חס ישראל על צבורה, וכדקתני צחוספתא צ"ס חוונרים חין כוונין על הצבור חלה הכהנים צלבר דכחונו לזה, דנהתינ עדישא נחז קתני דלפ"י חס ונחז הכהן לא יאכל ישראל, וצחונת בהן זה נוספרס כווי על הכהן כונו שפדסו שהלי על הכהן שבוס חופן לא יונה ישראל עושה רק נאכל צצבורה כהנים וכן נסנוע ונפי' הונסנה חרנו"ו ז"ל:

הלכה ב'. ונתיתא דצ"ס ה"א: עיין בחולין שם

שהקשו חוקי' והצצ"ה ז"ל קושיא זה

וצחונת ה"א ירושלמי נוספת ועיין ונה שכתבו בס, ויכר הוא שהקושיא וכן התירין היה נוספרס צין הישיבות חלה לא ידעו נוקדו חיה, באשר הסדרו כונה פענוים:

דרבי חייא בר ווא הוי ליה צובריי: נחלה דנייתא דחיה נצ"ח צר ווא שהיה הצבור לכהן, והכהן נונה ובאשר היה חקר ליונון הזנוני ג"כ חס הכותה, ולכלבים לא רחא שיהן, וכן פרשו בחולין, חלה היותה כל דזה ר"ח צר ווא חלוניד דר' יוחנן ובהן ה"ה, והוי ליה צוברי דקאנור, שנתנו ישראל, ואעפ"י זינון לכחן דק"ל

דצצבור חס חין ונתירין צ"ה, ור"ס נחיל קושיא דוהנתינ דחולין צצבור חס וד"ה: ונחז בהן צעל הצבור לאכל ענוה, ואעפ"י חסר להס אחד לזינון: לטיטוס: חס צצור חס שבר יוס טלו וכתיב ה"ה: מתניתא: דחולין פליגא דקס"ד דצעינו נחיל חיו קדוש ואפי' אקור לכלבים, ונחיל דלא דנוי דוהנתינ לא חתקדס כלל צצבורה וכדפרסנו: כחזה התנופה, שח"י לזיס וכל צצ"ה דצין צחס וצין צצ"ה ונשחאי קרס כדפרסנו לעיל: ואית דמריין, דלאו חנונתינ קאי חלה חתוספתא צפירקן דצ"ס חוסקין להאכיל צבור לנדות יליף נוכחזה חתנופה שח"י לנדות וצ"ה נוקישין לצי ולי: חתיי

וצחונת ה"א ירושלמי נוספת ועיין ונה שכתבו בס, ויכר הוא שהקושיא וכן התירין היה נוספרס צין הישיבות חלה לא ידעו נוקדו חיה, באשר הסדרו כונה פענוים:

דרבי חייא בר ווא הוי ליה צובריי: נחלה דנייתא דחיה נצ"ח צר ווא שהיה הצבור לכהן, והכהן נונה ובאשר היה חקר ליונון הזנוני ג"כ חס הכותה, ולכלבים לא רחא שיהן, וכן פרשו בחולין, חלה היותה כל דזה ר"ח צר ווא חלוניד דר' יוחנן ובהן ה"ה, והוי ליה צוברי דקאנור, שנתנו ישראל, ואעפ"י זינון לכחן דק"ל 10 י (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

דב"ל דלכתיחילה ודלוי אינו נאכל רק בחצרות כהנים, אך כאשר חקר לזינוון זייך ג"כ את הכותל ולפיכך טעו ויכלו לתת ג"כ להכלל עד דקאמר לזו דאמר:

את־יִי

ההקפדה ונכילה
פלוגתה דהנח"ר ר"ע חב"י ר"ש ור"י,
וקלם בני לוי דתל"י צפונות דהנח"ר
צמירנות שם עד דדמי זה הש"ס
ול"ט לפ' קו"י דהנח"ר דנוק'י לפלוגת'
דנעמיית' דהנח"ר, ועיין הרענ"ץ
צמירנות ונח"ר ר"ע חב"י חלל' וז"ל ונח
שחאריך צמיר, ול"ט דלפי צמיר קש'
דנח"ר חב"י ר"ע דכ"ל דלפי צמיר שחאריך
הנח"ר חב"י ר"ע חב"י חלל' וז"ל
כר' יחזק' צמירנות:

משנה + הלורס אונן הצבור :
כתבו דב"י והרמ"ב

ז"ל דצבסן נ"יירי פֿארס און דצבור
כדי שיהא חולין צידה ורצינו
גרשום נאמור הגולה פירש שצין
צבסן וצין צישראל נ"יירי צבסן
כדפראטן פֿארס צאזנו כדי שיהא
חולין צידה וצישראל נעסכחה
צפסק צבור דאין הכהן נאמור
נאמחה ידו דהנע"ס ודינו בירעה
עד שיקאצא ונאכל לצעלי צאזנו
ולבן פֿארס הישראל צאזנו כדי
לאכלו צאזנו, עוד כתב נהר"ט
ז"ל דנעסכחה כ"ני צצבור ודא
גון פֿירש צבור נאמחה אצי חנו
כהן דצאזן הוצי סלי הלא, כיון
דלא חזי לפקדנה, ואנאמר אצי
דנע"ס דקדק רש"י לומר דצבסן

וַיִּירֵד וַיִּשֹׁם דַּקְתָּי בַּחֲסוּפֶהָ
וַיִּכְלֹתָן סָתוּמָה, דַּלְפִּי הַנּוּטִיל
וּמִן צִבְעֵימוֹ קוֹפֵה אֶת הַלְדָּצִים
וְלִבָּן קִסְקִין אֹתוֹ אֲפִי הַמּוֹם
אַחֵר כֵּן וּמִן קָצוֹב דֹּלָה גֵרֵעַ
מִנּוּטִיל מִן צִבְעִיָּה צִוּה ד"ח
צִבְכּוֹר וְדָלִי דַחֲצִיב וְנִלְקוֹת, חֲבֵל
סָפֵק דִּלּוֹן כֵּאֵן וְנִלְקוֹת לֹא שִׁיד
לְקַנְקוֹ הַלְכָּד אִי הָיִל וּמִן צִבְכּוֹ
צִבְכּוֹר וְהַמּוֹם אֲחִיב מִן קָצִיעַ
בִּזְחַט עֲלִיו כְּדַמְגִּירִין דִּבְיוֹן דְּלִיכָה
וְנִלְקוֹת לֹא שִׁיד קִסְקָה, וְצִבְכּוֹר
סִירָס יִשְׁרָחַל וּנְחָצִי אֲנוֹ כֵּאֵן חִין
הִיב דִּקְנָסִין לוֹ, חֲבֵל לֹא פִקְסִי
לִיָּה מִנְחָמִי דְדָבָר רַחֵק הוֹלֵל וְעוֹד
י"ב כִּין דַּלְפִּי לִיָּתֵנו לִיד כֵּסֵן אֲפִי צִבִּי
הַלִּין גּוֹמֵל לֹא קִנְסִין לוֹ וְדוֹק:
דְּרַבְרָה ג' . וְנִחְלָפָה שִׁטְתָּיה
דְּר"ח וְצִבִּי פִרְיָךְ

בנוי הש"ס דר"א אדר"א וניספא
 להתם נ"י שהיה לו צהרת וכו'
 הנה הירושלמי פריך ונרישא וכן
 קשה וניספא אצל צצצ"ל לח פריך
 ונרישא, ונשום דצקספא קתני ונפורם
 יומר דצהנכא פליגא, תידע דהש"ס

אֲתִיּוֹא דְרַבִּי יוֹדָא בְּרַבִּין גְּמִלְיָאֵל דְּחֻכְמָא
 בְּרַבִּי לְעוּדָה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַבִּי יְהוֹשֻעַ
 תְּנִי בִשְׁם ר'שִׁי יִקְוִי אַעפִּי שְׂהוּא מִתְּבוּן
 דַּעֲשִׂית בּו מוֹסֵם אֲתִיּוֹא בְּרַבִּי יְהוֹשֻעַ
 חֲרִינְהָ דְבִי אֲבָהוּ בִשְׁם רַבִּי שְׁמַעוֹן בִּן
 לְקוּשִׁי מַעְמָא דְרַבִּי יוֹדָה *לֹא תֵאֻכְלוּ
 עַל הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כְּמִים לֹא הִתְחַדְתִּי
 לָךְ אֵת דְּמִי אֵלֹא לְשׁוֹפְכֶם בְּלִבְךָ הִתִּיב
 דְּבִי בֹא בְר מְרִי אַחֲוִי דְרַבִּי יוֹסִי וְהָא
 בְּפִסְלוֹי הַמִּקְדָּשִׁין בְּתִיב בִּן לֹא תֵאֻכְלוּ
 עַל הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כְּמִים אָמַר רַבִּי
 חֲיִיָּא בְר וְהָא לְחֻבְשִׁיר אֵת מִר מִהֶהֱמִים
 מִכְּשִׁירִין אֲפִיק הֵדֶם מִכְּשִׁירִי רַבִּי אֲבָהוּ
 בִשְׁם רַבִּי יוֹחָנָן וְשִׁנְדִין מִסְרָא אֲחִיד
 הֵן דּוֹרְשִׁין *תְּמִיב יוֹדָה לְרִצְוִן בֵּל מוֹסֵם
 לֹא יוֹדָה בִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן דְרַשׁ בִּשְׁעָה
 שְׂהוּא לְרִצְוִן אִין אֵת רִשְׁאִי לִיתֵן בּו מוֹסֵם
 בִּשְׁעָה שְׂאִנִי לְרִצְוִן אֵת רִשְׁאִי לִיתֵן בּו
 מוֹסֵם וְחֻכְמָאִים אֹמְרִים אִפִּילוּ בּוֹלוּ מוֹמִין
 אִין אֵת רִשְׁאִי לִיתֵן בּו מוֹסֵם אָמַר ר' יוֹחָנָן
 הִוְסַח הִדְעַת דְּבַר תּוֹרָה חֲבִית שְׁנִיָּה כְּדִמְ
 תּוֹרָה אַחֲזִית דֶּם כִּר' שְׁמַעוֹן תּוֹרָה
 מִשְׁנָה הַצֹּרֵם בְּאֻזֵּן הַכְּבוֹד הָרִי זֶה
 לֹא יִשְׁחַט עוֹלְמִית דְּבָרֵי רַבִּי

אליעזר והבנים אומרים כשילד לו
מוב אחר שוחט עליו מעשה בזקן של
רחלים זקן ושערו מדולדל, ראהו קסדור
אחר, אמר מה טיבו של זה, אמרו לו
בכור הוא ואינו נשחט אלא אם כן היה
בן מום, נטל פוגיון וצרם באונו ובא
מעשה לפני חבמים והתירוהו הלך
וצרם באוני בכורות אחרים ואסרו שוב
פעם אחת היו תנוקות משחקים בשדה
וקשרו זנבות שלאים זה לזה ופסקה
זנבו של אחד מהם והרי הוא בכור
ובא מעשה לפני חבמים, והתירוהו ראו
שהתירו הלבנו וקשרו זנבות בכורות
אחרים ואסרו זה הכלל כל שהוא לדעתו
אסור ושלא לדעתו מותר :

החלפה ג'. רבי יוסי בי רבי בון בעי מחלפה שיטתיה דרבי אליעזר מחלפה שיטתיה דרבנן, דתנינן תמן מאימתי הוא מהרתה ר' אליעזר אומר לבשיוולד.

קבלה ונתינת דונשט
התם בדונשדן, כנוי
ונוסח

יצא: מרדכי (פערזווילדעט); קשרדור: סטולס
 ונחשין: ונחשין זא פאזירטו חבנימ, ונחשין
 ונחשין לנך אקור חבנימ: ונחשין
 ונחשין ונחשין לנחשין לנחשין לנחשין
 ונחשין ונחשין ונחשין ונחשין ונחשין
 ונחשין ונחשין ונחשין ונחשין ונחשין

אל. ונשנה הכרונות פ"ח וגרסינן
 ס' צקופי, והכי קתני התם, חציות
 ז' ספק עונותה ד' לעזר חונן חס
 תורפה (נקום גלוי ועינודת להפקד)
 ימיתה צנוקים המולכע, ואם היתה
 עגולה יבכנה, ד' יחשב חונן
 חס היתה ונחתה צנוקים המולכע
 ימיתה צנוקים תורפה, ויבוכה
 גלגלה (כלומר גרם לה עונותה)
 ד' גולגול חונן חס יחדש זה
 דבר, והשנה ד' דלונר חפ"י נח חן
 עקיזין כ"ג דלונר חס יחדש זה
 דבר לא יקלכל ולא יתקן: דרבנן.
 דלונר שיתקנו ויקיו ברי"ח דלונר
 דנחמד הוא חף על תרומה מנחה
 וד"ש דלונר כיון דליזי ונחבין
 לעשות צ' נוח כדי להחזירו
 לחבילה, נותר לחבילה כד' יחשב
 דלונר דלונר לגרום לה עונותה
 כדי שיתחל רח"י לזילוף, דמתחילה
 לא היתה רח"י לא לחבילה דלונר
 מנחה היא ולא לזילוף דלונר
 טוהה היא: תני. צנוקפתה
 דלפ"י צנותבין נותר, ולתייה
 כלידך דר' יחשב דלונר חציות
 שיה יענאנה ציד כדי להחיל
 החולין ס"ב עושה צ' נוח צנותבין
 כדי להחילו ונתייה- (כן פ"י) הקיב
 ועיקר: לא תאכרנו על הארץ.
 וכו' וכתב צתיה לא חובל לחבול
 צבעך צבורות צקך ולאךך
 ולפניך דרש קהל דכל חסך
 תשפכו נני על צבור לא תתרה
 כך חלל השפיכה דהיינו השחיתות
 להכשר חבילה, חלל לא חסך: ו
 והא בפסולי המוקדשין, והכתב
 חף צפסולי המוקדשין נני בן.
 וא"ל לדרוש בלעיל כיון דכבר
 נפסלו ולכ"ע נותר להקין דם:
 להבשיר את מר. הכי דרשית
 לקרא, לרם שהו נוכסיד בנוס
 ולאפוקי דם קדשם שאינו נשפך
 כנוס: שניהן ג"ש וחקנים:
 בשעה שהוא רצון לחז' להקריבה
 ונשליכ זה סלחון דם ונשקתבן
 כצנינו הוא ואינו לרזון: אפילו
 בול: מומין דרש"י כל נוח שאפי'
 צצנינו כל יטיל נוח חסר: היכה
 הדעת. פיקל את התרונות דבר
 הורה חס הפית דעזר ונשפירתה:
 חבית שניה נותר לחצרה צידים
 לר"ע דבר תורה דלונר צ"ק דפקח'
 נודציתן לנודר כשורפין תרונות
 ודרשה עם המנחה: אדיות דם. צבור
 סלחון דם לר"ע חפ"י נח תורה נותר
 להקיו בליל' נותר' לזיל' ועיקר' הדל'

וזהו ופסח'י' עם וסבא' חגב' ארר'א נקני'ר'
 עינ'א אפילו הוונ' אר'י' וזה קצו'
 טו' לעולם ונאום קבא' הדו'פסח'
 ריוני' ופי' (טראטסקריבטער): נפל'
 אמת' דא' לעבוד נח' רוח לישראל'
 אנשינ' דקא' קדוד' כפרי' לכבוד'
 קרי' אלו יעק' כן גי' בקודלו':
 כהן בער לבן צמור בער וקטע' אלו'
 ו' מאיפתי הוא טהרתו' וס' תהלה'

קינני טונאה אחר חלוטיו: שתפרח בכולו. דבגוזה דא
אפי' לי הוי כגז קווא טהור הוא; וקאי רק אמוצא קינני
טונאה, וכל הכוונה הנהייה אינו נסתר בפריחה, וקס"ד
דצקנסא פליגי, ר"ל לא קנס ורצן קנסו, וקס"ה דר"ל
אדרי"ל ורצן אדרצן; תמן כנגעים

אלו דואין טרונטא חס עליה
ונתפשא וון הסכיה ודאי שגס
וון הסכסוכה הים נרפא: אין
אומרים בנגעים. ולכן חק נתרפא
ונגז טהורים אפטר שנתרפא
לא הים נרפא, כן נגזר עליו
להתרפאות וזה ולא וזה: דרבי
לעזר. טעמא דר' לטור הוא
דחטי"ג דקנס ליה גזי צבור
גזי נגעים לא קנס ליה לעזר
הוא לו ואין אדם נתפס על לעזר:
תמן תנינן, שביעית פ"ד וי"ג:
שדה שנתפשה שהקיר הקוליס
נוונה ואקור לבתחילה לעשות כן
בשביעית, אעפ"כ חס בצר וטעם
כן למואלץ שביעית נותר לזרוע:
שנטייבה. כלומר שם צירוסלני
אזלו המייצב כל העם מורשין
פ"ל והוא חורב שבי פעמים:
שניידרה. טעם דיר של צהנות
על כל הקדש וזה אקור בשביעית
קנסו אותו ולא חזר צמולאי
טביעית. טייבה ומת. ווי קנסין
צנו תחתיו ויסקר צני, ו' כדלענין
בצבלי, אי לדידיה קנסו רצן והא
ליהא, או לטונאקנסו והא לייהא,
ופשוט הש"ס דק דר"י קנסו
ולא לצנו, דהקנס הוא רק עליו
ולא על נטונותיו: טייבה ומתרה.
אע"ג דהלוקח לא קעניד איקורא
ווינו כיון דהנטייב קיים אקור
לחלוק לזרוע כדי שלא יהא הנטייב
רגיל לטעות כן: שלא גזרו וכו'.
דק סיכי טלקא שלא יזרע אצל
לא לתקוף על הגזירה, וזוהי
שלא נקט יסקרו הפירות: בזמן
הזה. דשביעית דרצן, ווי אדרי"ל
כל דמיקן רצן כעין דלדרי"ל
דמיקן, וקס"ד ר' ירמיה להחיר
דכיון דרצן הוא חס בצר לא
קנסין לו, ונתתה ר' יוסי וכו'
לא טוניע ר' ירמיה שהוא לוקח
ופקול לעדות ודאי דמיקן רצן
כעין דלדרי"ל: דשמע מילה
ומהשי. דהא גופא קס"ה וי"ט
לוקח ופקול לעדות כיון דרצן
הוא: ואת את מר. דלחם און צבור

לכשיוולד לו נגע אחרת ויטהר ממנה
וחכמים אומרים עד שתפרח בכולה או
שתתמעט בהרתו מכורים, אמר רבי
מנא לא מחלפה שיטתיה תמן גן חמיין
דחס עליהו מן שמיא, רחמנא חיים עליהו
גן לא חיים, ורבנן אין אומרים בנגעים
זו רומה לזו רבי יודן אומר דרבי לעזר
אין את תופש את האדם על צערו תמן
תנינן שדה שנתפשה תורע למוצאי
שביעית, שנטייבה או שנדיידה לא
תורע למוצאי שביעית, רבי הילא בעא
טייבה ומת, בנו מהו שיהא מותר לזרעה
רבי יעקב בר אחא ורבי אימי בשם
רבי יוסי בי רבי חנינה טייבה ומת בנו
מותר לזרעה, טייבה ומתה אסור לזרעה
עבר וזרעה מותר שלא יזרו אלא על
הגדר שהוא יכול לעמוד בה, טייבה
בזמן הזה מהו רבי ירמיה סבר מימר
דשרי, אמר רבי יוסי ולא שמיע רבי
ירמיה שהוא לוקח לא שמיע שהוא
פסול מן העדות, חזר ומר אין דהוא
שמיע ליה ברם כאינש דשמע מילה
ומקשי עליה, רבי בון בר חייא ואת את
מר צרם אוון בכור ומת בנו מותר
לשוחטו, כמו דאת מר תמן לא קנסו
בנו אחריו אף הבא לא קנסו בנו אחריו
רבי יוסי בעי ולמה מוכר עבדו לבותי

ונקום קנס הוא צין לר"ל וצין לרצן, ונש"כ הירושלמי
לא נהרץ הכי רק לר' יודן דאין אדם נתפס על לעזר ע"כ
י"ל דלרצן טעמא נקום קנסא ור"ל לא קנס נש"כ טעמא:
שנטייבה או סנדייבה: צירוסלני אדרי"ל כיון שבתכנו
דכל העם זרעים פ"ל והוא שבי
פעמים, אצל צחיקפתא פ"ג קתני
איזו הוא שדה קטנייה, כל שבי
אדם מורשין חנוש והוא חורב שם,
שם והוא חורב שצנ, ור"ל כיון
דעיקר טעמא דהיתרו נקום חורב
הנזל, שהי דוחקס ליתן נקם,
והי"כ חס לא יפרעו חנוס
כדלענין חס צירוסלני, לכן צונן
שהי שביעית נדברי מורה היתרו
נקום ס"כ פ"ל, ואם חרש צי
פעמים קנסו אותו נש"כ האידנא
דשביעית דרצן אקרו אפילו די
והי פעמים, אצל כל שהוא וקוסק
לפאר את השדה קנסוהו רצן:
הרבה ר': אפילו דרש"ג
בשמיטה: עין
ירושלמי דנאי דקאמר, דקולא
הוא דלקילו רצן גזי אבסאלי
נקום פיקוס נפא, אצל כסנוכר
שם אדם לוקח הוא רק וון טונאה,
ו"ל דאם לא הי' נאנא, נקום פיקוס
בשם לצד לא היה מתירין לו טעם
שהוא צויתה אצל נפשי שהוא
אבסאלי הקילו להצניע על הדין
ולחשבוני אצל צני, וז' יקח רק וון
הטונאה נש"כ, אצל לא סיך
לחשבוני דהאי טונאה קולא היא דאם
הוא געניו ע"כ אקור צחקצח,
וע"כ נענויד על הדין דחאנן:
מה פליגי צרועה ישראל: ע"כ
נחפרשת בלישא קווא
טעם

קנסו בנו אחריו שנייא היא דכל יומי פטור הוא ממצות;
משנה: היה בכור רודפו בעטו ועשה בו מום הרי זה שוחטין עליו;
כל המומין הראוין לבא בידו אדם רועים ישראל נאמנים, רועים
כהנים אינם נאמנים, רבן שמעון בן גמליאל אומר נאמן הוא על של חברו
ואינו נאמן על עצמו, ר' מאיר אומר החשוד על הדבר לא דנו ולא מעידו;
הרבה ר', רבי חגי' בשם רבי שמעון בר ווא לא אף דבר בעטו כשידפו
ברם כשעמד לא, אלא אף כשעמד הרי זה שוחטין עליו מעמא
מאי אין את תופש את האדם על צערו: תמן תנינן הנכנס לעיר והי' תרומה
בירו ואינו מכיר אדם שם או שהיה עומד בגורן ובידו תרומה ואין מכיר אדם
שם הרי זה נשאל בין לחבר בין לעם הארץ דברי רבן שמעון בן גמליאל,
רבי אומר אין נשאלין על התרומה אלא לחבר בלבד, אתייא דרשב"ג
בשיטתיה ודרבי בשיטת רבי מאיר אמר רבי יונה מה פליגי ברועה ישראל
ובכור

כני לשביעית דנוי וקנסין לו ולא לצנו כדנפרס: דכל ימי, שהוא אצל הכוהני נפקיעו וון טונאות וא"כ צנו ננוי איקורא עניד:
משנה: רודפו, לנאחו ואעפ"י שאין סכנה מנחפת וננחמה דרך צ"ל להפגעל ולהצניע נזה ולכן כשצנעו
ועשה בו מום, שלא לדעתו הוא ונותר: לבא בידו אדם, ולא נולד כן, וים ננויין ש"ל צדי אדם כגון
יחיר אצר וצנוורה נפרס לנותניתן:

הרבה ר': לא אף דבר, דהרי זה מום בלא לדעתו ונכפה עליה דוקא שצנעו צנעה סרדפו ונזה כגודו אלא
אפי' שעמד, לנאחו ונכפה עליו כנוי כדנפרס טעמא דאין אדם נתפס על לעזר ונחמד הפחד
והזהרה עשה כן, ושלל לדעת הוא: תמן תנינן, דנאי פ"ד ה"ה, והוא חוקפתא כס פ"ה: והיה תרומה בידו
כן הוא ג"כ צחוקפתא, וצירוסלני לא גרסינן, וי"ל לפרס הגי' דח"ק שנתרפא שחא ביצאה לידו טונאה, וקנול דאעפ"י
שעיקר הטעם הוא נפשי חיי נפא והא חית ליה תרומה אפי' הקילו גזית ונקיט עיר נקום נעשדות, וגורן נקום
תרומה גדולה, אצל צניר קי"ל אי אפשר לגורן שחזקר אלא ח"כ נחרונה תרומה נעונה, דקי"ל ע"ה אעפ"י
שאינו חשוד לאכול טעם לתרומה חשוד הוא לנכור: בין לעיר, לכיון כחזק נעיד על אחרים אינו חשוד לנכר והיינו
לשטתיה חבא, ורבי ס"ל דליתו חאנן, קי"ל כר"מ דהבא דכל שהוא חשוד על הדבר לא דנו ולא נעידו: מה פליגי.
נש"כ דמנהיגין: ברועה ישראל, ובכור ציד הכהן, להיק כל רועה ישראל, נאנא, וללגינא לא הייסינן, ואזא רש"ג
לזנר

שצ"ס צצ"י ולכן פסק הרמב"ם כלישנא קנא ושיין
הלכות צבורה להרמב"ם שהשיג על הרמב"ם ומהר"ם
חלגאזי גלרובס וצוצר הכל וכן אין וקונו להאריך:
אמר ליה והלא ר"י אומר לי הין: לאו להצטרך על
הנועשה הנוצרה הזאת,

ונה היה לו לר' לדון לוונר
לר"י שכבר שאל את ר"י ואמר
לו הן, אדרבה הין דרך ה"ח
לשאל בני ה"ח על דבר אחד
כצוצר צע"י שאל לחכם וכו',
ונ"ט הלך ר"י לשאל תחילה את
ר"י ולא את ר"י, ונ"ט לא הספיק
עלנו צחצוח ר"י והלך לשאל
את ר"י, אבל דבר אחר יעמוד
תנוהו הוא ונ"ט כיחם ר"י לפני
ר"י שאמר הין וכי לפני ר"י חק
יבא, וכי כלום נשאל פנים ים
צדצה, אם הוא חולק עליו היה
לו לוונר צפה ונלא שהוא חילק
עליו כמו שהלך עליו כמה פעמים
אבל היה שגלה לו צזה הוא
כי כפי ונה שגלה ונדבר התיב'
והרמב"ם ז"ל צוכילתן להלכתא
כר"י, ולפי הנראה כבר עמודו
צ"י לוונן וצדכ"ל ר"י וקצנו
כן ההלכה, ודעת הנושע צטל
וכן הוא לענין הפלת הערב
ור"י כבר צע"י שיש חילוק צין
חצר לעיה, אבל שהוכרם לצטל
דעתו נגד הסכום הדצים, ור"י
לא היה צצורה ונענה, וכן ידע
שחלקו צזה ר"י ור"י, דק לא
ידע הסכומה צע"י הריקין, ולכן צא
לפני ר"י בה" עני וקבל צצא לפניו
ונצצא לפני ר"י שה" כקיל, ואמר לי
ר"י חות דעתו, אבל לא שקבע
הלכה כן, ועי"כ לא ר"ל לשחית
את הצבור קצצד כי הסכומה
חכמי הדור אוננו לו עד שמתוורר
צ"י ונחכמי גילו שהלכה קצצו
צצח"ג צאין חילוק צין חצר לע"ה
וצאצד שהיה הדבר לפלא צע"י
ר"י ח"ך אומר ליה ר"י הין אחר
כי כבר נונו וגנדי להספך, ופסק

ובכור בידיה דכהן, ברם רועה כהן ובכור
בידיה דישאל כל עמא מודין דאנו
נאמן ומעמא מאי סברי מימר דא שבקיי
דידי ויהבי לחורין, תני רבי יהושע בן
קופסאי אומר אין שוחטין את הבכור
אלא על פי שנים, רבן שמעון בן גמליאל
אומר אפילו בנו ואפילו בתו רבי אומר
אפילו עשרה בתוך הבית אין נאמנים
שהחשוד על הדבר לא דנו ולא מעידה
רבי חגי בשם רבי יוסי ברכי חנינה
הרא דתימר בנו ובתו, ברם אשתו לא
מאי מעמא גופו היא: בוכרי דרבי
צדוק אפגמי שפתיו כהדי דמיכלה בא
ושאל את רבי יהושע כלום חלקן בין
תלמוד חבד לעם הארץ אומר ליה הן,
בא ושאל את רבן גמליאל ואמר ליה לא,
אמר ליה והרי ר' יהושע אומר לי הן, אומר
ליה למחר כשאבנם לבית הוועד עמוד
ושאל הלכה זאת, למחר שאל תנינית
כלום חלקו בין תלמוד חבד לעם
הארץ ואמר רבן גמליאל לא, אומר ליה
והא רבי יהושע אומר לי הן, אומר רבן
גמליאל לר' יהושע את הוא מר הין
אמר ליה לא, אומר ליה עמוד על רגליך
ויערדך, והיה רבן גמליאל יושב ודורש
ור' יהושע עומד על רגליו עד שרינו
כל העם ואמרו לרבי חוצפת המתורגמן
הפטר את העם, לשנין חורין בא תלמוד
אחד ושאל את רבי יהושע תפילת הערב
מהו אומר ליה רשות, בא ושאל את
רבן גמליאל ואמר חובה, אומר ליה והלא
רבי יהושע אומר לי רשות, אומר ליה
למחר כשאבנם לבית הוועד עמוד ושאל
הלכה זאת, למחר עמד התלמוד ושאל
את ר"ג תפילת הערב מהו, אומר ליה חובה, אומר ליה ר' יהושע
אמר לי רשות, אומר ליה ר"ג לר"י את הוא מר רשות, אומר ליה לא, א"ל
עמוד על רגליך ויערדך והיה רבן גמליאל יושב ודורש ור' יהושע
עומד על רגליו עד שרינו כל העם ואמרו לרבי חוצפת המתורגמן
הפטר את העם, אמרו לרבי וינן החון התחיל אומר עמדו כל העם על רגליה
התחילו ואמרו לו, על מי לא עברה רעתך תמיה, הלכו ומינו את
רבי אליעזר בן עזריה בישיבה בן שמונה עשר שנה ונתמלוי כל
ראשו שיבה, והיה רבי עקיבא יושב ומצטער ומר, לא שהוא בן תורה
יותר ממנו אלא שהוא בן גדולים יותר ממנו אשרי אדם שוכו לו
אבותיו אשרי אדם שיש לו יתר במי לתלות בה, וכי מה היתה יתדתו
של רבי לעזר בן עזריה שהיה דור עשירי לעזרא, וכמה ספסלין היו שם,
רבי יעקב בן יסי אומר שמנים ספסלין של תלמידי חכמים חוץ מן
העומדים אחורי הגדה, רבי יוסי בן רבי בון אומר שלש מאות הין
מן העומדים אחורי הגדה, כההיא דתנינן תמן ביום שהושיבו את רבי
לעזר בן עזריה בישיבה וכההיא דתנינן תמן זה מדרש דרש ר' לעזר
בן

לונר דלא לעולם נאנון דק על של אחרים וכל על של
עלנו, ור"י כין דכ"כ אתה לוונר כחשוד הוא ח"כ כל
החשוד לא דנו ולא נעידו ואף על של עלנו אינו נאנון:
ברם רעה כהן, הנועשה צחצוח ישראלי, לכ"כ אינו נאנון דחשוד
הוא להקיל ונוס להחלתו דוונר
אמר צלי קפק לא יתנהו כי אם
לי, וה"ה דנפ"נו כהן לכהן לה"ק
חייסין לגיונלין לרצ"ג על של
חצרו נאנון, ולר"י חף צגונח
לליכא כלל לוניחוס לגיונלין אינו
נאנון, תני, תוספתא צפ דקן וצצצלי
ונצוצר דאצבור ציד כהן קאמר
ר' יהושע, ואני פנים אפ"י כהני,
ודוקא כהנים ונון חשוד אצל
כהנים שצציתו חין נאנון:
אפילו בני, לשחיתו דק"ל דנאנון
הוא על של חצרה, ועי"כ חצרו לאו
דיקא אלא אפילו צנו לגבי חצרו
נאנון הוא, ולרבי דקיל כר"י
כליל ללולם חין נאנון,
וצצלי חג"י ר' יוסי: אפגמו שפתיו,
וצצצלי וקיסר דרנו לו שער
צצלי נקרים וכו' ועי"י אפגמו
שפת: כדום חקרה, סא דכחן
חשוד הוא על חנוניק, אם הוא
דוקא צכחן ע"ה או אפילו צכחן
חצ"י נני ונשם לא פליג: הן,
ונאנון אתה לשחיתו על ונונו:
כשאבנם לבית הוועד, לביה
המודק, ולא יכנסו ג"כ צע"י
הריקין ויעמוד לוונן: הפטר את
העם, שיצמוד ונלדרוס כדי קילכו
לציתם: לשני חורין, לשנה אחרת:
תפלת הערב, ונחלקת הוא צצרכו
פ"ד צין ר"ג לר"י, ולוונרין סם
צירושלנו חתין חילין פלוגותא
כאין פלוגות, נ"ד חוצה חין נע"י
פיטרוס של ערצ, ונ"ד דבות נעילה
כדריס פ"י קאמר דהשאל הלכה או
אדרס לר"ך לעמוד וילין לה ונדכחי
ועמוד שני הלכסיס, (ועיין חוק)
ונכילקן ד"ה עמוד: ויערדך, חוק.
כתנו דלא גרסינן צחני תרי
עוצדות דונה עדות שיך כחן:
התחיל אומר סיחיל לוונר סא
דלכנון על וי לא עברה דעתך,
וכאצד התחיל נ"ד התחילו כל
העם לוונר כן ולהתנגד כנגדו:
בן י"ח שנה, וכן הוא וצצצלי
וכיורשלוני צצכות חג"י ט"ז פנים
ולפי הנראה ג"י וצצצתה היא:
יושב ומצטער: לפי הנראה ונצצצלי
חפיו אחרי שלשה נעלות, סיהא
חכם, עקיר, ונוניחוס דלא לעכסי
ר"ג, ור"י, היה לו פנים, חכם
ועקיר וכן נפני קלא ה"י ונוניחוס
לא ונוניחוס, ועוד דר"י שהיה לו
ג"כ פנים חכם ונוניחוס ולא עקיר
ל"ו לוונתו וכן נפני כצ"ד של
ר"ג לא ונוניחוס כי סיכ"י דלא
ללעשר ציתת, ואת ר"י לא ל"ו
לוונת צצ"י ונעלות, שהיה לו:
פ' ספסלין, של תלמידי חכמים
היוס שנינו לר"י צ"ע ציכיה:
הלך

הלך ר"ג. וצבלי נזכר ש"י עוצרם שנלחו ר"י בהלכה הלך לפיכך: ועד בדין. עד הסתא האם לא היה החזק עבד לדעת צלעך של ס"ח: ואית דמריין ר"ע. וצבלי נזכר כי ר"י הלך צלעך לצית המולדש: מזה בן מזה נקטל בן נקטל: אב"ד. ודבר ר"ג ג' שבתות ור"ח כזה ח' כדליתא: וצבלי:

משנה : נאמן הבתן. כהן חסד הוא שכל יעשה נוס צבכור כדי שיהא נותר לו לחבלי כחולין או לנכרה חבל לחבל קדשים צחון. דהיינו ע"י סילוק שהוא נוס קצוב וצאונת הוא נוס עוצר חינו חסד ונדהא חסד כרת. לפיכך נאמן בנותר הרחמי לחסד ואומר לי בצעיו הוא: מומי מעשר. דונוי דבטי הוי שדי ונונו צבל העדר קודם טיבש כדי להפטר מהקדשה חינוכים:

הלכה ד' : תמן תניין דנאמי פ"ד ס"ד: ממי שהוא נאמן על הסהרות ח"כ שקיבל עבדי צפני שלש: אינו נאמן דמנה לקה ונאסה. כיון דאפילו יתגלה הדבר נולד לשתנוטי וליוני צעני הוא נאמן: מאיש פלוני. ונאסה דעבדא לחגלו הוא ולא נקטר: תמן את מר. ה"פ הסה דוקא ונאיש פלוני חבל צני זה אפילו אומר לקחת נאמן ונאמן חינו נאמן והכא את אומר שאפי' אומר הרחמי צבד זה לחסד ולא אומר לפלוני חסד נאמן: תפחד. ונאמתינו דאומר פלוני חסד דודאי לא נאמתינו: מאיש פלוני נאמן דבין דקפיד על נאמן וה"ל דנאמי לחסדנוטי ולומר כיון דעיקר על נאמן חסד נאמתינו זה שקיפתי חללי נאמן הוא צעני חסד נאמן. וה"כ דאמר הרחמינו לחסד לא אומרינו דנאמי לאו חסד הוא חללי נאמן: ודמי בן. כדוספתא סב. וכיון דר"י אומר חסד אומר לו לו ונאיש פלוני נאמן. ס"ג דת"ק צפלוני נאמן ויירי: אחד קריב. ואומר שזה הוא הנאמן. כיון דעיקר הקפדה על הנאמן, חבל חסד אומר לו קח ודמי כותן נשיות לא חיישינן לנודי. דודאי יקח וזה דאחר לא יקבל ונונו הנשיות:

משנה : שנאמתינו עינו. דכל זה הוי סינטי ונוצחין: ג' בני הבנסת. ר"ל צני תורה קלת ואף שאינן חכונים: ומכרה כלומר שוכר חת צבד לחבליה. ואח"כ נודע שלא הרחה ונונו לחסד: והוא יחזיר צבנדה ונפרש: טרפה. ונחיים: מכרהו. הלכותות לכותים: ישלמו. לו דווי הטרפה:

הלכה ו' : רבי ועירא בשם רבי יודה ורבי ירמיה בר בא בשם שמואל שלשה שהיו יודעין לפתח מתירין בזקן. הוין סברין מימר במקום שאין זקן אשבת תני בשם רבנן דהסריין אפילו במקום שיש זקן

ר"ל ונכח הנוכח דווי טרפה שנוכרת צור. והאחר ישיב ללקוחות. וכל דה"פ חס כבכר החזיר להם הדמים ולא צקס נכון. הצבד חזרה. וה"כ נודע שהלקוחות נוכרו ויחזרו לו לא רק נוס שלקחורק דווי טרפה בנו שיהא נוכרת צבוק: **הלכה ו' :** שהן יודעין לפתח. פתח חרס: בזקן. יחיד ונונחה: במקום שאין זקן. הוא דנוחלין שלשם הדיניות חבל צבוקים שיש ונונחה לא: אשבת תני צבויאל דאפילו יחסי דליכא ונונחה: ר"ה

הלך ר"ג. וצבלי נזכר ש"י עוצרם שנלחו ר"י בהלכה הלך לפיכך: ועד בדין. עד הסתא האם לא היה החזק עבד לדעת צלעך של ס"ח: ואית דמריין ר"ע. וצבלי נזכר כי ר"י הלך צלעך לצית המולדש: מזה בן מזה נקטל בן נקטל: אב"ד. ודבר ר"ג ג' שבתות ור"ח כזה ח' כדליתא: וצבלי:

משנה : נאמן הבתן. כהן חסד הוא שכל יעשה נוס צבכור כדי שיהא נותר לו לחבלי כחולין או לנכרה חבל לחבל קדשים צחון. דהיינו ע"י סילוק שהוא נוס קצוב וצאונת הוא נוס עוצר חינו חסד ונדהא חסד כרת. לפיכך נאמן בנותר הרחמי לחסד ואומר לי בצעיו הוא: מומי מעשר. דונוי דבטי הוי שדי ונונו צבל העדר קודם טיבש כדי להפטר מהקדשה חינוכים:

הלכה ד' : תמן תניין דנאמי פ"ד ס"ד: ממי שהוא נאמן על הסהרות ח"כ שקיבל עבדי צפני שלש: אינו נאמן דמנה לקה ונאסה. כיון דאפילו יתגלה הדבר נולד לשתנוטי וליוני צעני הוא נאמן: מאיש פלוני. ונאסה דעבדא לחגלו הוא ולא נקטר: תמן את מר. ה"פ הסה דוקא ונאיש פלוני חבל צני זה אפילו אומר לקחת נאמן ונאמן חינו נאמן והכא את אומר שאפי' אומר הרחמי צבד זה לחסד ולא אומר לפלוני חסד נאמן: תפחד. ונאמתינו דאומר פלוני חסד דודאי לא נאמתינו: מאיש פלוני נאמן דבין דקפיד על נאמן וה"ל דנאמי לחסדנוטי ולומר כיון דעיקר על נאמן חסד נאמתינו זה שקיפתי חללי נאמן הוא צעני חסד נאמן. וה"כ דאמר הרחמינו לחסד לא אומרינו דנאמי לאו חסד הוא חללי נאמן: ודמי בן. כדוספתא סב. וכיון דר"י אומר חסד אומר לו לו ונאיש פלוני נאמן. ס"ג דת"ק צפלוני נאמן ויירי: אחד קריב. ואומר שזה הוא הנאמן. כיון דעיקר הקפדה על הנאמן, חבל חסד אומר לו קח ודמי כותן נשיות לא חיישינן לנודי. דודאי יקח וזה דאחר לא יקבל ונונו הנשיות:

משנה : שנאמתינו עינו. דכל זה הוי סינטי ונוצחין: ג' בני הבנסת. ר"ל צני תורה קלת ואף שאינן חכונים: ומכרה כלומר שוכר חת צבד לחבליה. ואח"כ נודע שלא הרחה ונונו לחסד: והוא יחזיר צבנדה ונפרש: טרפה. ונחיים: מכרהו. הלכותות לכותים: ישלמו. לו דווי הטרפה:

הלכה ו' : רבי ועירא בשם רבי יודה ורבי ירמיה בר בא בשם שמואל שלשה שהיו יודעין לפתח מתירין בזקן. הוין סברין מימר במקום שאין זקן אשבת תני בשם רבנן דהסריין אפילו במקום שיש זקן

ר"ל ונכח הנוכח דווי טרפה שנוכרת צור. והאחר ישיב ללקוחות. וכל דה"פ חס כבכר החזיר להם הדמים ולא צקס נכון. הצבד חזרה. וה"כ נודע שהלקוחות נוכרו ויחזרו לו לא רק נוס שלקחורק דווי טרפה בנו שיהא נוכרת צבוק: **הלכה ו' :** שהן יודעין לפתח. פתח חרס: בזקן. יחיד ונונחה: במקום שאין זקן. הוא דנוחלין שלשם הדיניות חבל צבוקים שיש ונונחה לא: אשבת תני צבויאל דאפילו יחסי דליכא ונונחה: ר"ה

משנה : שנאמתינו עינו. דכל זה הוי סינטי ונוצחין: ג' בני הבנסת. ר"ל צני תורה קלת ואף שאינן חכונים: ומכרה כלומר שוכר חת צבד לחבליה. ואח"כ נודע שלא הרחה ונונו לחסד: והוא יחזיר צבנדה ונפרש: טרפה. ונחיים: מכרהו. הלכותות לכותים: ישלמו. לו דווי הטרפה:

כל פסולי המקדשין

פרק חמישי

בבורות

לנונתניהן ה"א חפ"י סיכי לחיכא ונונחה קנ"ל ר' יודה ר"ה שרינדרין. צלי רשות ונריש גלותא: ר"ה ראשי המטות-
צנקוס שאין ונונחה אין, צנקוס שוב ונונחה לא, וכן לכל צעי רשות צנקיה וספיז דאס אין ר"ה, שהוא אדם
פסקו הרנוצ"ס והרנוצ"ן ז"ל וז"ע ועיין ונהר"ט אלגאז' סס: גדול, ראשי המטות, וני הוא ראשי המטות, אלא ודאי דריה
ביומא דרבי יודן קשי"א: הוצא לעיל חילין פ"ג ה"א עוד גדול ונראשי המטות ילא צעירקות: לדברים יחידים.
ועיין ונה שהערנו סס כגון להחיר צבורות לצד: בתמים:

דכל זה הוצא צנ"ו הנכות שחירה דקן אמרין קימוי דרבי יוסי הא ר' הונא
צסס תורתא של דאסונים, ובהקדמה שרי נדרין, רבי זעירא בעי ר' הונה ראשי
נצחל זה ח"ה צלרכה ויפין נסס: המטות אמר ליה ואין ליתר/ הונא ראשי

הדרן עלך כל פסולי המקדשין: המטות מן אינן ראשי המטות, ר' הונא
ראש לראשי המטות, מהו למנות זקנים

לדברים יחידים, נשמענהו מן הדא דרבי מנייה לרב להתיר נדרים ולראות כתמים, בדרמך בעא מן בריה מומי בבורות אמר ליה איני
מוסיף לך על מה שנתן לך אבא, רבי יוסי בי רבי בון כולה יהיב ליה רדין יחדי להתיר נדרים לראות בתמים ומומין שבגלוי, בדרמך בעא
מן בריה מומין שבסתר, אמר ליה איני מוסיף לך על מה שנתן לך אבא, אף דאת מר ממנין זקנים לדברים יחידים, וחוא שיהא ראוי לכל
הדברים, כהדא דרבי יהושע בן לוי מני לכל תלמודי והוי מצמער על חד דהוי בב"י בחד עיני ולא הוי יכול ממנייה, וימנחו לדברים יחידים
הדא אמרה הראוי לדבר אחד ראוי לכל הדברים, ושאין ראוי לכל הדברים, אפילו לדבר אחד אינו ראוי רבי יוסי בי רבי בון אמר קרייה
הוא מי ימלל גבורות י"י ישמיע כל תהלתו: מתניתא דרבין שמעון בן גמליאל היא דתנינן תמן י"ן נסך שנפל לבור כולו אסור בהנייה, רבן
שמעון בן גמליאל אומר ימכר כולו לביתו חוץ מדמי י"ן נסך שבו אף תימר חכמים מי לא מר רבי בון בשם רב מודין חכמים לרשב"ג
בהביות בין הביות למכור כולו לביתו חוץ מדמי י"ן נסך שבו, ר' יוסי אומר רבי יוחנן בשם בן בתירה, י"ן נסך שנפל לבור ימכר כולו לביתו
חוץ מדמי י"ן נסך שבו רבי שמואל בר נתן בשם רבי חמא הלכה ברשב"ג, אמר רבי יוסי חד רבנן נפיק טבית וועדא ומר אתפלגון רבי
יוחנן ורבי שמעון בן למוש, חד אמר הלכה ברשב"ג וחרנה אמר אין הלכה ברשב"ג, ברם מודי רשב"ג ביין לתבשיל שהוא אסור: ביומי
דרבי יודן נשייא אשהמי חיותא בבי טבחייא, וזבני כל עמא כשריה, בין דין ודין אשכחת מחטא בחתיכה דריאה וטרפי רבנן, רהישי כל
עמא אפרישיהו, אמר רבי יודן נשייא אוקי כספא בחזקת מרייהו, והא בתחילה טריפה זבניי, אלו הוית ריאה שלמה קמן חוין מבשרי לפום בן אוקי כספא בחזקת מרייהו:

הדרן עלך כל פסולי המקדשין: הדרן עלך כל פסולי המקדשין: הדרן עלך כל פסולי המקדשין:

הדרן עלך כל פסולי המקדשין:

נפנומה פגיונה שיש צה חסרון ושיעורה כדי חגירה
הליפורן: מן דסחום (קנאדפעט) של האוזן, נשא"כ
עור הנקיפו אי נפסם הדרי צריא: נסדקה. כל סדק הוא צלי
חסרון, ושיעורו צכל שהוא: כרשיניה, שגדגד כזה ילא ונכנס
צהנק: נפרכת. כשתגע צו יד:

החלכה 1% בזהות תנאי תנאי
צמורת בזהות, וסוף

שם צחוקתי פ"ז ואם כל בשר
וצמיתים כחצי והערך לזה חלח
למפדן: בבשרה שמה קובנל
כחולל 13: יבול יפדו וכו' חי
קפיד רחמנא לכל בשרה רחיה
להקדשה יפדו ח"כ ה"א דף ווס
עוצר בין לחיו חי לפי שמה
להקדשה יפדו, לפיכך קלוד
קלה חכר כל יקריב דמשנע
בכל עיקר וחצי קדש צפול
ההווקדשין שפדו ולא צבור
עוויי ידענו זה וחילל בדאפרס:

במה דאת מר. כנו שמה ילך
והוא קרא לזין פודין אלל על
אונס קצנע. כן חזין שחטין אלל על
אונס קצנע ושוד י"ל דהיך כמו
דאת מר. גזי פקולי הנוקדשין
הזין פודין על אונס עוצר כ"ב
הוא לזין שחטין וכן הוא צצצלי
יפ"י הראשון עיקר: לא אמר כן
הנוקדשין עיירי דקדקא
בשפדו דק ה"ק קרא כל שחטה
לחיה לקרצ צכל נקוס כנו
הקנחה דלא נשכחת גצה הקרצה
בכל חיה עושה תמורה, דלציל
עושים בה"צ לא יחליפו ולא
עויר לחור וכו' וע"ז קאי האי
קרא דכל שהוא לענין הקרצה
בבהמה עושה חיה עושה תמורה,
מש"כ כשהקדים נקזה לעולה
חיה ראיה להקרצה חבל דחיה
הוא להקרצה לשלמים ועושה
תמורה: דרי הרובע כלומר
כללל הוא דכל שאינו ראוי
להקרצה חיה עושה תמורה והרי
נמצא וכרצו, דודאי חזין רחוק
להקרצה לעולם בבהמה עושה
חיה עושה תמורה: משאח מש
יפ"י שאין צמיה הקרצה, משא"כ
רובע וכרצו, ואי קשיא ח"כ וואי
לללל נקזה לעולה דקאמרה,
העדיפה וזה היה לו לומר יללל
רובע וכרצו משא"כ שאין רחוק
לקרצ לא בחן ולא צמקוס אחר
חיה עושה תמורה, כיון דלכ"ס
ענין קרצו, י"ל דה"א כיון דעושה
העוף אפ"י שראוי להקרצה חיה

מזכר

וְעוֹשֶׂה תְּנוּנָה דְּזַהוּנָה בְּחַיִּים, אֵלֶּךְ זַהוּנָה בְּקֶדֶשׁ כִּי
 וְעוֹשֶׂה תְּנוּנָה דְּזַהוּנָה בְּחַיִּים לְנוֹחַת אִינֶה עוֹשֶׂה תְּנוּנָה, קִנְיָ
 וְנִרְצֶה לְרִחוּן הוּא חֵלֶל בְּנִפְסָלוֹ וְנִפְסָלִי בְּקֶדֶשׁ לְעוֹלָה אִינֶה
 לְהַקְדֵּשׁ בְּחַיִּים וְקִשְׁיָא, אִם כְּרִצִּי לְעוֹד זַהוּ דְּרִי קִנְיָ
 וְהַעֲדָר וְהַלֵּל זַהוּנָה קִנְיָנָה אִינֶה לְרִיבָה הַעֲוֹנָה וְהַעֲבֵרָה
 וְהַעֲבֵרָה הוּא דְּהַדְרָב פְּשָׁר דְּזַהוּנָה קִנְיָנָה אִינֶה לְרִיבָה הַעֲוֹנָה
 וְהַעֲבֵרָה וְהַקְדֵּשׁ בְּחַיִּים וְנִפְסָלִי קִרָּא : הַנִּי, הַקְדֵּשׁ הַלֵּל וְהַ
 וְדְרִצִּי רִי זַרְיָא בְּעַדְקָה בְּיוֹן וְכֵן הוּא זַצְצִלִּי : דְּרִשׁ רִי.
 וְהַעֲבֵרָה הוּא : מִן הַמִּילָה, אִלֵּיךְ רִבָּה בְּלִי הַלּוֹחֵן הוּא נִרְצֶה וְהַ
 וְנִרְצֶה זַהוּנָה וְנִפְסָלִי וְנִפְסָלִי וְנִפְסָלִי : מִן הַמִּילָה הוּא נִרְצֶה
 וְהַעֲבֵרָה רִי לְשִׁטְתֵּיךְ לְרִחוּן וְנִרְצֶה בְּכֵן נִרְצֶה בְּכֵן וְנִרְצֶה

משנה. רבי יוסי אומר: צונסמית הצבלי וצונסמית צונסמית ל"ג כן רק הוא דברי ת"ק דק"ל לכן נכנס בשחור ה"ו ויום שחור צלצן אינו נושא, ולכן קאמר הש"ס הסם דנחמית' ר' יוסי ה"א ולפי' הג' דהבא קהם נעשה ר"ו ה"א ור"י פליג, ונראה דהנזק לפיכך ה"א נזקת הנזקת הקדושה קידם קדוש רב"ה"ק ור"ה"ק קתנה כר"י ור"ה זה כבד צלחתי ביום פעמים, והתנגדות צית הכבד על ר"י ידוע, ולכן ליתא דהנזקתה, אבל נכנס צונסמית של ד"ס ור"א, ולכן קאמר הש"ס ונחמית' דקתני קתנה ה"א כר"י, אבל תולד נעשה הרב"ה נחמית' ר"ו ור"י:

הלכה ב'. אית תניי תניי: חדל הוא תוספתא צפירק: "איהו דוק ש"ף ע"ג העין ולא הנושקע צקרקע העין" והסניס ה"א צדיחא ונוסנתן של ר"ח יר"א ולכן נופרס הש"ס צדיחא התוספתא דקליק וניס:

ה"ה ונלמד הלכה וצא: לכאורה י"ס כפ"ע צין הצבלי דקאמר וא"ס ל"א ח"ן טעונית לה להידיבולנוי דלחצבלי צערת נעשה אפילו לחצריחא ח"ן כח"ן ולחצריבולנוי לדידיה ח"ן כח"ן ולחצריחא כח"ן, אבל חסוק' כחצו צסס ר"ח דלא חוציני ח"ן טעונית לו חלל סיכי דלדיק לחצו חוצה חלל סיכי לח"ן לדיק לחצו חוצה חלל אפילו צערת נעשה כח"ן ולפי' י"ל דהצבלי והידיבולנוי לא פליגי ודוק: הלכה

פחות מן הברשיתה דתנינן ניהבה מלא ברשיתה, הא פחות מן הברשיתה לא בדא שמא יבא לידי ברשיתה, ויבא לידי ברשיתה התורה אמרה ושב לאחותו בעייני שאלו התלמידים את רבי יוחנן בן זכאי מה ראה עבד זה לירדע באונו יותר מכל אבריו אמר לון האיון ששמעה מהר סיני לא יחי' דך אלקוב אחרים על פני ופירקה מעליה עול מלכות שמים וקבלה עול בשר ודם, און ששמעה לפני הר סיני י"ב לי בני ישראל עבדים, והלך זה וקנה אדון אחר לפום בן תבא האיון ותרדע שלא שמרה מה ששמעה:

משנה. הרים של עין שניקב שנפגם ושנסדק, הרי בעינו דם תכלול חלוזן נחש ועינב, א' זה הוא תכלול לבן הפוסק בשירא ונכנס בשחור בשחור ונכנס בלבן דברי רבי מאיר רבי יוסי אומר לבן נכנס בשחור הרי זה מום שחור נכנס בלבן אינו מום שאין מומין בלבן:

הלכה ב'. דק זה הדוק שבעין חלוזן נחש ועינב מנין תלמוד לומר או דק אית תניי תניי משוקע הרי זה מום צופי אינו מום ואית תניי תניי צופי הרי זה מום משוקע אינו מום, מן דמר משוקע אינו מום צופי מום בלבן ומן דמר צופי אינו מום משוקע הרי זה מום בשחור, תמן תנינן כל הבכורות אדם רואה חוץ מבכורות עצמו, הדא דתימר ביחוד מומחה הא בשלישה לא בדא כהדא דתנינן מיאנה או שחלצה בפניו ישאנה מפני שהוא כ"ד ואין שנים מצוין לחצוא בשביל אחה, רבי בא בשם רבי הונא, רבי חנני בשם רבי זעירא רבי יוסי בשם ר' הילא הדא דתימר דהורי לגרמין הא הורי לתלמידין תלמידין מורין ליה, בדא הוא דמר רבי הונא היה מלמד הלכה ובא ואחר בן אירע לו בו מעשה, עושין לו מעשה, אם עד שלא למד אירע בו מעשה ולמד עושין לאחרים ואין עושין לעצמה, אמר רבי יודן תפטר דלמד ואחר בן אירע לו בו מעשה, רבי שמעון בן מנסיא אומר דגוי והבא העושר והחכמה השיבה והבכור והבנים לצדקים נאה להם ונאה לעולם, מאי טעמא *עשרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא, ואומר *עשרת זמנים בני תפארת בנים אבותם תפארת בחורים בהם והדרת זמנים שיבה, תני רבן שמעון בן גמליאל אומר אלו שבע מדות שמנו חכמים בצדקים ובח"ן נתקיימו ברבי ובנוי רבי יוחנן אומר כל שבע

כזה לעלנוי התלמידים ונהירים את הצבור על פי הוראתו וקלקל דעתו דלפי' צערת נעשה ח"ן דלא נחמית' להורות דק הלכה לתלמידים תלמידיו ונורין ליה ולכן פריך ל"כ: בדא הוא דמר ר"ה ירושלמי קוף כסחדרין דצקעת נעשה חש"י שהוא חונוד עם התלמידים ח"ן עושין לו נעשה, ונכני ש"ס קאמר דנחמית' לנוד עם התלמידים ואח"כ אירע נעשה כ"ו: רבי שמעון בן מנסיא, חלצ גרדא נקיט, וכן הוא כסחדרין שם והוא צצרייתא דקנין חורה צלצות הגוי והבא - נקיט הני נוסח דקתני נאה ללדיקים להם ולעולם, דצצבאלו נוספיע חטוב ג"כ לעולם, וחסרע להיפך: מאי טעמא. אשינה ועושר וננים פריך דלכאורה י"ל להיפך דע"י הדינה הוא חלש וע"י עשירו ורזו צניי ים זיכולתו להטיב לאחרים: תני רשב"ג אומר - וצצרייתא דלצות הג' ר"ס צן ונכסיו, ולכאורה ג"י זו נכונה דרשב"ג לא ולי' חונוד על רבי בן חס לא שחלוצר שהוא צנו של ר"ג וכבר רצינו הקדוש, אבל לא כנהו

דנקיים נלות הרלעה ואינו עושה אותו וי"ס: שמא יבא. פ"י דחוסקין שנוא ינקצהו ככרשיה ויעשה אותו צנינו, ופריך: ויבא לידי ברשיתה, כיון דלא לחכוין לכך לעשותו צצ"נו רק לקיים נלות הרלעה: ושב אל אחותו, וא"כ אל נעפחתו חסוכו: בעינה, ולא צצ"נו: לא ידוע לך, רק קצלת עול ונלכות שוני' וע"י שוכר ח"ע פרק נעליו עול ונלכות שונים וקבל עניי ציל צו"ה, וצונסר חת עלונו נשתאי דצונסר נפני גציתו צצ"ד פסיטא, שח"ן טענת לא נכנס: והלך וקנצ הרלע כדליתא צצכילתא: וקנה אדון כלונור ואפי' לא יצטל כלל ונוולנוי ע"י, דלע"ע ע"י קנה אדון לעלנוי: **משנה**. הרים. (אויגנאליד): הרי, ש"ס צעניו כל ה"י דקחסי: ד"ס, עוד על העין או תכלול ע"י חלוזן ונחש כונוי חולעת ונונור: ועינב צליקס כגדג צננה: כ"ה"א, טיגול חנוק' הבכור שחלוצ העין וא"ס חוט לבן פוסק חציגול וכנס בשחור ח"ו להיפך, ור"י ק"ל דלס חוט שחור שחור צלצן אינו נו"ס כדנפסק דעיקר העין הוא השחור ואין עונוין צלצן: **הלכה ב'.** דס זה הדוק שבעין, ה"כ חונוד ודוק היינו דפרשני עוד על העין, ולכן קאמר וניין שחור ונויון שכל העין ת"ל ח"ו דק וניי: משוקע, דק חוסקע חת העין: בלבן נקודה גציתא שחור חלל נוסקעת ח"ו על ח"ו ונויון חלל: בשחור, נקודה שחורה צדיק השחור ח"ו דוקא נוסקע הרי זה נו"ס נוסח"כ לפי כיון שהוא שחור צדוק שחור אינו נו"ס: תמן חנינין, נכסיס פ"צ וני"ס: משל עצמו, כהן אינו רשאי לרלות עונוי צכור: יחיד מומחה, דלוחה צצנויה הלכך על צכורו אינו חלוזן: הא בשלישה ואפי' ג' הדיבולות חש"י על עלנוי חלוזן: מיאנה או שחלצה, נעשה כפ"צ דצננות וקאמר דישלח נפני שהוא צצ"ד דמילון וחלילה צצלשה, דרשב"ג חס"ס חס"ס דלחן חס"ס חוטל צצציל חצרו הלכך ח"ו הוא חסוד אחרים לא חסודי וס"כ בן: דדא דתימר דהורי לגרמיה, ח"ל לחנור דיקד ונונמה אינו רואה צכורות עלנוי דוקא שחורה צערת נעשה שמוס זה קצוב הוא והמירו ע"י חוראתה חלל לנוד לתלמידים הלכה לנעשה ואח"כ אירע נעשה

ה"י דקחסי: ד"ס, עוד על העין או תכלול ע"י חלוזן ונחש כונוי חולעת ונונור: ועינב צליקס כגדג צננה: כ"ה"א, טיגול חנוק' הבכור שחלוצ העין וא"ס חוט לבן פוסק חציגול וכנס בשחור ח"ו להיפך, ור"י ק"ל דלס חוט שחור שחור צלצן אינו נו"ס כדנפסק דעיקר העין הוא השחור ואין עונוין צלצן: **הלכה ב'.** דס זה הדוק שבעין, ה"כ חונוד ודוק היינו דפרשני עוד על העין, ולכן קאמר וניין שחור ונויון שכל העין ת"ל ח"ו דק וניי: משוקע, דק חוסקע חת העין: בלבן נקודה גציתא שחור חלל נוסקעת ח"ו על ח"ו ונויון חלל: בשחור, נקודה שחורה צדיק השחור ח"ו דוקא נוסקע הרי זה נו"ס נוסח"כ לפי כיון שהוא שחור צדוק שחור אינו נו"ס: תמן חנינין, נכסיס פ"צ וני"ס: משל עצמו, כהן אינו רשאי לרלות עונוי צכור: יחיד מומחה, דלוחה צצנויה הלכך על צכורו אינו חלוזן: הא בשלישה ואפי' ג' הדיבולות חש"י על עלנוי חלוזן: מיאנה או שחלצה, נעשה כפ"צ דצננות וקאמר דישלח נפני שהוא צצ"ד דמילון וחלילה צצלשה, דרשב"ג חס"ס חס"ס דלחן חס"ס חוטל צצציל חצרו הלכך ח"ו הוא חסוד אחרים לא חסודי וס"כ בן: דדא דתימר דהורי לגרמיה, ח"ל לחנור דיקד ונונמה אינו רואה צכורות עלנוי דוקא שחורה צערת נעשה שמוס זה קצוב הוא והמירו ע"י חוראתה חלל לנוד לתלמידים הלכה לנעשה ואח"כ אירע נעשה

שֶׁשֶׁעַ מִדּוֹת שֶׁאֵמְרוּ חֲכָמִים בְּעֵדֵיכֶם
 הֵיוּ כְּרֵבֵי מִן רֵבִי הוּא רֵבִי הוּא רֵבִי
 וְיִזְכֶּן הַנֶּשֶׁא אֵמַר רֵבִי אֲבָהוּ הוּא רֵבִי
 הוּא רֵבִי וְיִזְכֶּן הַנֶּשֶׁא הוּא רֵבִי +

[illegible]

נוחילה הנזכרת והחילוקת את החוטם
 וזי ר"ח. בחוספתא (נחילה): בפני ר' ר'א
 מבדיין והוא ללד הארץ ופי' שהנחילה ארץ
 נחלקה והנחה שלפניו ג"כ הם יקרה ההצט
 קאנני דנחלקו מי נחילה ההיונה ולפני
 ללד חוק ונחילה כשפוטמת פיה צוטר ונחה
 גין ר"י ק"ל דלין שומעין את הצבור חלל
 נחה והיינו בגוונא דקתני צוטריתן שנים
 ב"י חשב שלמה)

דערפֿער : " תני ר"ח דאספֿעל
דפֿיסקן, וועגנין
קטנע כהנים : אבן
לפרוטא וועגנין דעסמחן אפי'
לח ויבש לח וטען ויבש וחסב
לח חף של גענוס לח וטען
וכדפֿסטו : בזמן הלל. כדפֿסטו
דעינו ח"י חסד חדר ויבש :
ויבש : וואסלען אדער לפרוטא.
דאדא רחמי. לענין דאס דאס
האטאנען וואסער :

הַלֵּכָה ד': זה לתוך זה: פס
וְלֹא מוֹעֵנָה ד'
כְּרֵאִיָּה עֲצָחוֹן וְלֹא הוּא גִּיּוֹם, חֲצֵל
צָחוֹן הוּא גִּיּוֹם: תַּנִּי: בְּחֻקְפָּתָהּ
תִּיּוּמָהּ. שֶׁמֶלְכוֹת הָיָה וְרֵיָּה זֵיִל,
לְפִי שֶׁהַחֲמִינָה עָנָן עֲוֹנוֹת יִתְרָה
וְרֵי הֵיטָו תִּיָּק, וְנִפְרָשׁ דְּזֵיִל פֶּלֶא
יִמְלֹךְ וְלִפִּי תִיּוֹנָה הַחֲלִיטָה הוּא
י"ב 12 יְרוּשָׁלַיִם עִבְרִית

לשנים ונחום רבי קאנר חסדוני
ללד הנהגה הוא תנועה עם חסד
ה נצט ען כוהני החסד נבחרת
נולדו ולכן כל דה"פ: אי זה הוא
הי כלפנים אי (התנועה הפנימית)
ללד פנים והם חסד נדחין כלל,
ל התנועה, ור"ל כל שהם ללד
התנועה נפגמו ונפגמו, והם ונת
שעקרו

פיריבא דזוזא נחלקו ר"י ור"ח אי וון ההחלה התיוונת
וללד פנים פנים הוא ולא היו נוסח. אז וון התיוונת שפנים
נחש"כ תיוונת נחלקו שבעקרו ה"ז ווס ונדברי הרננצים
והסנ"ג כדלס דעקרי היינו על התיוונת שללד חין
סחול פ"י הפנימיות שבעקרו דהני
בנותנית ודוק:

דתנינן תמן בלית ד' אצבעות:
ע"ן צצלי ונכילתן
בונכחות (נ"ח) דקתני הכס
חוגר ר"פ טפס דלורייטא, די
צוגל שיה קטניה, חונס צהילתא, די
ובכן ח"א דהני דקתני הכס
בנותניתן **מלא אצבע** דסיי
אלצע קטנה וכן פרק ל"ד
ניילס וכן צצלי לנול. הילכתא
וע"ן יושלנו כנהדרין דג"י חסדיח
סס:

רבי יוחנן נסס ר' הוסיפיה: לפי פ"י
הפ"נ לא ידעין ונלי חיבא
צין ר"י לר"י, וע"כ כנו שפרסמו
וכתב הר"י ז"ל סא דלורייטן
לעבר על ד"ה פטור היינו סחול
נודה צהינו אלל סחול יצטל
לוחתה וניי שצטל ונלות טסה
חיני חייב ונייה לפיכך פטור סחול
חוגר ע"ד הכפידה סחין הפליין
נחרג ונלד סחול וניי, ולס הגלון
נחר"ס חלגלוי צבי"ק לוור סחול
כונה ר"י צסס ר"ה סלריק שידה
צניק סדין לעולס ולו כפ"נ צין
ד"ה וצין ד"ס חלכסכפר צניק
סולות נחרג ונכוס סחול וניי
ור"י פליג וק"ל דלעולס לריק
כפידה וסוריה ונדברי תורה
פטור וצד"ס חייב וכל זס ל"ע:

ס"ח

או מן התיוונת שלפנים, רבי יהושע בן
קיפסאי אומר אין שוחטין את הבכור
אלא על החיצונית, ר' הנייה בן אנטיגוס
אומר אין משגיחין על הפנימית כל
עיקר תמן תנינן נפרצו עליו פסול
נפרדו עליו בשר, רבי מלך בשם רבי
יהושע בן לוי נחלק התיוונת כמו שנפרדו
העלין, דו מר ברבנן, ברם להחן רבין
לא בדא כפות תמרים רבי טרפון אומר
כפות ואם פרוז הוא יכפתנו ר' עקיבא
אומר כפות תמרים בשמן רבי יודה
אומר אם נפרד יאגדנו:

משנה: נפגם הזובן או ערוה של
נמכה במקורשים, נפגם הזנב
מן העצם אבל לא מן הפרק, או שראש
הזנב היה מפציל עצם, או שיש בשר
בין הוליא להוליא מלא אצבע, אין לו
ביצים או אין לו אלא ביצה אחת, רבי
ישמעאל אומר אם יש לו שני ביטין יש
לו שני ביצים, אין לו אלא כים אחד
אין לו אלא ביצה אחת, רבי עקיבא
אומר מושיבו על עכוזו וממעך ואם יש
שב ביצה סופה לצאת, מעשה שמיעך
ולא יצאת ונשחט ונמצאת רבוקה
בכסלים, התיר רבי עקיבא ואמר, רבי
יוחנן בן גורי:

הלכה ה': תני נפגם הזובן אפילו כל שהוא הרי זה ישחט, אי זה
הוא זובן, הכים ולא הזכרות, אמר רבי יוסי בן המשולם
מעשה באחד שנמלו זאב וחזר למקומו, רבי יעקב בר אחא הדרא דתימר
נפגם ברם נמל לא, מתניתא אמרה בן מעשה באחד שנמלו זאב וחזרו
למקומו, דלא סברין מימר לא סוף דבר נפגם אלא אף נישל ופליגין,
לפום כן צורכיה מימר דכל עמא מודין: תני רבי הושעיה רובה אצבע
שאמרו אחד מארבע בשפה של אדם בינוני, רבי יוסי בי רבי בון ליידי
מילה תני בן להרון דתנינן תמן בציצית ארבע אצבעות של ארבע
חוטין, רבי שמואל בי רבי יוסי בעא עשאן שלש אצבעות של ארבע
חוטין, אמר ליה גרע ולא הוסיף, רבי בא ורבי יוחנן בשם רבי הושעיה
אינו חייב עד שיורה בדבר שעיקרן מדבריו תורה ופירושו מדבריו
סופרים

שבעקרה והפנימיות דקתני בנותניתן ל"ח תיוונת שללד
חין, ור"ח צ"ח כ"ל דחין ונבגיחין על כל סחול ללד פנים
ואפ"י על תיוונת שפנים, שפנים חין, כל ביקר ואפ"י
בעקרו לא היו נוסח וסא דקתני בנותניתן, ואלף לא התיוונת
פ"י שיעידין ללד חין: תמן תנינן:

סוכה ר"פ פ"ג: נפצו: עליו
הלכנו, וחין ונחידין חלל כ"י
אגודה: נפרדו, עליו לענלה
ונחידין עדין צדדה: התיוונת
ובינולנו כס ח"י נחלקו חונתאס
והיינו כ"י עליו הבינולים ונחליס
שיקר גוף סדדה שנקדק ונחלק
עד העלין סלונט ונח: כמו שנפרדו
העלין: יפקול, ונקטו לס סחול
נשוס דלקנו, וסחול חוגר גררל
כדרך זס סס"ק: דומר, ס"פ ר"י
צן לוי ס"ל כדצנן דלוריי סחול,
לדף התיוונת שללד חין חס
נעקרו היו נוסח, נחש"כ להנד
רצנן דק"ל דחין תיוונת ווס סכל
ה"כ כ"ן דללד פנים סס לא היו
חקדין וכסל: ר"ש אומר, דה"פ
דקדק ונוקפיד סחול כפות ואם
פרוד הוא לריק ללורו כר"י
בונכחות סס: בשמן, צין כפות צין
פרוד כפות תמרים סנן: ר"י יורה,
כלומר וסיינו דקאנור ר"י בונכחות
חס נפרד ילגדנו דכר"ע ק"ל:
משנה: הזובן, נחלק סגור
הצננה טונק צו
ובגנורל ונפרס: במקורשים, רללו
צכור חינו צנקה: מן העצם,
ל"ל עלס סנחוליותיו: מן הפרק,
סכת צין ספרקים, וסדרי צריא:
מתפצל עצם, נפלל ספור וסכסר
ונלל סעלס, ח"י כחפול ל"י
ועלס צכל חתס: אין לו ביצים,
נפרס צגנורל: עכוזו, עוגנתו
ונונעך צכיס וכתלס, ולס לא
יללס ס"י ווס: והתיר ד"ע, צככור
צכ"ע:

הלכה ה': תני, צוסקפתא
מכילתן: אפילו
כ"ש, נוסוס דלעיל צננן ככרסיה
וככרסיה וכל פגס ס"ס צו ססרין
סחול, קנייל סחל דוסקפתא דסחל
לפ"י צכ"ס דלל דחיל צריא:
מעשה באחד, כס"ד דנפרס ונ"י
הכיס ולל חזכריה, נכוס דהוי
עוגלל ונעלו חללל כולו ולפ"י
סחולל צין ווס, ור"י צן הנוסולס
על כל חונן קחי סנטלו חלל וסדרי צריא, ולל יסל דדצד קסס צצייק ססרי כן סחול לענין סריפת סריפת סחולל:
מתניתא אמרה כן, דסל פסות ליסנל דר"י צן הנוסולס סנטלו חלל ונשנע לכל חונן: ונכני דס"ל דר"י צן
הנוסולס חכיס כני קחי, ללל דח"ק ור"י צן הנוסולס פליגין קנייל דלל, חלל דלחוריה חונן חכיס נכסס ס"י ווס
ולל סנטל, וסכרות חפ"י נכסס לא ס"י ווס: אצבע, סלונור חכונים צכל ווקוס, סיינו חלל חלרצע צטפס סל חלס
ציכני (צצצלי צטפס סל כל סלרס): ליידי מילה, חוננו כן דליכל לוניונר דלונתניתן קחי, כיון דקתני ונלל חללל
שיסור חללל סיומר גדול קחנור: תמן, ונכחות (נל): וצינדולנוי כסדרדין פ"ח: ארבע אצבעות, לרס"י קחי, עכ
ענף דכל דסדרי לילות ו' חללצות סני גדיל וד' ענף, ולחחוס' ד' חללצות גדיל וחי' ענף, דכל דסדרי לילות ו"צ
חללצות, וסר כלן צסעתקס כן סחול ל"ס, חללל סלס וסוקי צפתיל וגרע צגדיל, ונפס סל חלס ציכני: עשאן, סוקן
וננורה סורה סלכ גירל ל"ס חללל חללל וסוקי צפתיל וגרע צגדיל, וצכי חללל גונול חס חייב סחול ונכוס זקן
וננורה: גרע ולל חוסף, חללל זס זקן וננורה ססרי צין סכל חללל סחול, רק ונל סגרע ונחגדיל חוסקי ונמילל על
ספתיל: אינו חייב, חוקן וננורה קחי וע"ן כסדרדין פ"ח: עד שיוורה, ס"פ דל"י חייב רק סיכל דפליג, רק על
פירושן סנוד"ק, ונורה צניקר דצד סכתו צמורה, וכדנפרס כגון צכלל וסרן, דעיקרן נוד"ה צזל סחול ונורה רק
דפליג על וס שפירסו חכונ"ל ססנכלל וננורה צונכל וצכזית וססרן ונמולל צנגע וצכעדרס, וכן סחול בונכחות סס
סלונור חין ספלין לעבר על ד"ה פטור וטעמא דחין זס סורלס דיל קרי צי רצ סחול חלל חונס טוטפות להוסף:

על דברי קופרים חייב, ור"י ונתניתן קונפס דק לא חייב שנייא הוא צדי אדם: היירושלמי חנוכה נאמר, דהא שצריך הדין הכהני צהריה יודה: עד שיבפור. לא שהא חולק ונקבל רק שהא כופר בדברי חכמים ויורה כנגדן אבל בני שהא שונע דברי חכמים ונגיד חית דעתו ע"ד שונים כשר ר' ישמעאל בנו של ר"י בן ברוקה, ונאן דנור בין צדי אדם ובין צדי שונים פסול כרצון, ודמי שם הש"ס דלכ"ע צדי שונים כשר, והכא ע"כ לא נותפרס ונתניתן אלא צדי שונים, לא נוצי להצבלי דמוקי דנתניתן חקורי וחקרי וה"ק אין לי שני צדים בשני כיוון אלא צדדים אחד ח"כ שתי כיוון וצ"ל אחת ה"ז נוס, ור"י חונך יש לו שתי כיוון צידוע שיש לו שני צידים דדבר זה א"ל כלל לפירושא רק צדי שונים ונתפרס, אלא אפי' להירושלמי דלא נופרס הכא כל ברחק קיפא דקחמי נשיצו כל עכו"ם ונוונך ודאי לא נותפרס רק צדי שונים, וצבלי נזהר הכא לענין ונוונך בין צדדים ובין צבחותין כן נפקותא כלל בין צדי אדם לדי שונים דהיינו ונתחילת ברייתא, ונא"י שנייא דקאנור, לכן י"ל דה"פ שנייא הוא ד"כ תחלק הכס בין צדי אדם בין צדי שונים, וצדי אדם הכס כנוי חקרין הוי ופקיל, אלא דהכס ע"כ תחלק בין צדי אדם לדי שונים הוי נבוכס דכתיב לא יבא ונונר לא יבא פליע דבא ונה ונונר צדי אדם חף פליע דבא צדי אדם או נוסס דכתיב פלוט ולא הפלוט, אבל כאן לעולם הוי נוסס דאין קבאל לחלק בין צדי אדם לדי שונים ואפי' ר' ישמעאל נודה דכלל גיורא פסול והא דלא ננשי הש"ס לא הכא ולא צבלי צבחותיות דלא זו חף זו קתני, דצאנות י"ל דליכא רצותא כלל צב"ל אחת דהוי נוסס ונא"י שאין לו צידים כלל דהרי נא"י גבי מחול דאבר עם חקרין גרוע טפי ונשאין האבר כלל, ונא"י הוי תני ב"ל אחת דאי הוי ידעין שאין לו כלל ולהכי פריך להיפך דודאי קבאל הפסיתא היל דכ"ס נטילא ולי הוי תני צב"ל אחת פסיתא שאין לו כלל:

הכלה
הסבילא וטריא לא, וכדנפסק כגון הנכלה ובגון הסדן שהא חונך דחכמים טעו צפירותא והאננת אינו כן: והוא שיגרע ויוסף, פ"י שפ"י הוראתו הוא גורע וננה שחכמים הוסיפה ונוסף היכי שחכמים גרעו כגון האונר נכלה דוקא צב"ל הכה הוא גורע וננה שחכמים הוסיפו דאפילו צב"ל קננה ח"י חס חונך נכלה צב"ל דהא, הכה הוא נוסף טעמא ג"ד שחכמים גרעו חונך דוקא צב"ל וכן הוא צב"ל, אלא צב"ל ח"כא קבאל דהאונר ג' טוטפות הוי לעבור על דברי תורה ופטור: והאין להלכו פניו: צריך לך, ה"פ ר"ז שהא לר"ד לך שחך לך ופליג עליך, ונא"י שאין לר"ד לך כגון ח"י חונך הלכה מנפך והפליגתי איהם (עין פ"י הפ"ע וק"ע ויפ"ע וכל דבריהם דחוקין): תחת עשר שנים, הש"ס נוסף רצותא דר"י ככנס י"ג שנה צב"ל חונך דר"י בתלמוד לפני דכו חפ"י שאין לר"ד לו: ובי לא ר"י, כלומר נא"י רצותא, ובי זוטא הוא נזה שחונך חכמי"ל שכל הנוקבל פני דכו כללו ונקבל פני השכינה: רובי דמתניתא, רצותא דנתניתן דקתני אין לו צידים או אין לו אלא צ"ל אחת, וקטיל אשתא צ"ל אחת הוי נוסס אין לו כלל ונצ"ל וקאנור דהיינו רצותא דדוקא שאין לו כלל, הא יש לו אפי' ר"י לא הוי נוסס: ותני בן, צתוקפתא ונכילתא נפירס כן: ויאור, הדאי הדין עם ר"י בן נורי כנאמר שנאמאל דצוקא לא הוי נוסס, אלא כנריך להגיה לא נכלה ונוסס רק כנוי נכלה והיינו קדשים צחון בדאמרינן צב"ל: מתניתן דקתני וי שאין לו אלא צ"ל אחת הוי נוסס ר"י בן נורי דתוקפתא יצונות הוא: בכרם ביבנה, שתי"ח ישנו שם צטורות ככרם: ככרים חמה, שכר לנא צקח חפ"י שאין נוליד: מהו שתתייבם, כנר פרטנו צתוקפתא שם דיקור השאלה הוא חס הכלה כר"ע דקדים חונך לו טעת הסוסר ונתייבנה, או כר"א כיון דאין לו רפואה והביצ דנתייבנה ודאי כשנשא אחי גיוריה, אבל יוהר יש לשלל חס אובלה צתרוונה, וי חונךין חף צבי הא"י גיורא כיון שכנר הכלה קודם שנעשה פלוט דקא אובלה, או דילמא שכנר הכלה כלל חונךין (כ"ס צב"ל שם כ"ז) אבל לכהונה פקוטא שפסקה צ"ל: שפסקה מן הכהונה כלומר כסם פקולה וכן הכהונה כך אינה אובלה צתרוונה, ונתניתן ר"י בן נורי היל: אף כר"י, חתיא, והא דר' ישמעאל מוכרי היינו צדי שונים:

משנה: בעל המש רגלים או שאין לו אלא שלש, ושרגליו מרוטות בשל חמור, והשחול והכסול, איזהו שחול שנשמש ירכו, ובסול

דלא, שאין זה צדד שאלה, דאפילו לר"י קדים אדם חולין או וייבם רק כשנשא אחי גיוריה, אבל יוהר יש לשלל חס אובלה צתרוונה, וי חונךין חף צבי הא"י גיורא כיון שכנר הכלה קודם שנעשה פלוט דקא אובלה, או דילמא שכנר הכלה כלל חונךין (כ"ס צב"ל שם כ"ז) אבל לכהונה פקוטא שפסקה צ"ל: שפסקה מן הכהונה כלומר כסם פקולה וכן הכהונה כך אינה אובלה צתרוונה, ונתניתן ר"י בן נורי היל: אף כר"י, חתיא, והא דר' ישמעאל מוכרי היינו צדי שונים:

משנה: אלא שלש וע"כ דחקרין צידים, אבל צרגלים (ר"ל האחרונים אפי' טריפה כני הוי, דע"כ צכל גיורא ויירי אפי' צנוקס שנושה טריפה צרגלים, צידים הוי נוסס: מרימות, חונךין צבלי דלאו דוקא דלא דקוקין כשל חונך אלא עגולין כשל חונך חפ"י סהן דקוקין: נשמשו ירכו, היינו דוקא דאענוי דק (וירוכתא: ונכלה

הלכה ו' : כולו חלס ופניו צהונה וכו' : הכה נראה דעוננו של דבר הוא דהכל הולך אחר פניו דחס הוא פני חלס אז שכלו והצננה כסכל והצננה חלס ואם לא להיפך, ולכן פריך הגע עליון מפניו פני צהונה והרי הוא חסם ועוננו לקדוה צהורה הכי הינור שצהונה הוא ופקדוה אותו לשמיעה, אז להיפך הכה הוא עוננו וחורב צדה ונוגס הכי הינור לו חלק אז יבס חלס דלא נוסכה כלל כחלי גזונס וכונו דלונרין צצצו דליונו ונקיס לכיש : הלכה אמרו הרי אלו מומין, מעשה שהלחי התחתון עורף על העליון יאל ר"ג את חכמים ואמרו ה"ז מום :

הלכה ו' : תמן תנינן המפלת כמין בהמה היה ועוף בין שחורין אם זכר תשב לזכר אם נקבה תשב לנקבה אם אין ידוע תשב לזכר ולנקבה, דברי רבי מאיר, וחכמים אומרים כל שאין בו מצורת האדם אינו וולד אמר רבי חנינה ברבי אבהו טעמא דרבי מאיר מפני שכתוב בהן יצירה כאדם, רבי אימי בעא אי מפני שכתוב בהן יצירה מעתה הפילה הרהא טמאה לידה יצירה *כי הנה יוצר הרים ובורא רוח, שנייא הוא שאין בתוב בהן יצירה מתחילת ברייתו של עולם רבי יוסי בשם רבי יוחנן מפני ששוקרין לפנייהם כאדם, רבי בא בר בר חנה בשם רבי יוחנן מפני שמדלגין לפנייהם כאדם, התיב רבי בון בר חייה והתנינן תמן שגלגל עינו עגול בשל אדם תמן את מר מום הוי, וכן את מר איבין, אמר רבי יוסי ובי מה תנינן שוקרין, ובי מה תנינן מהלגין, מאי דדון גלגלי אדם עגולין וגלגלי בהמה אריבין, רבי יוסי בי רבי בון באדם רבן רבה על השחור ובבהמה שחור רבה על הלבן, רבי חני אמר רבי חנינה חברין לרבנן קשייתיה על דרבי מאיר, הגע עצמך הפילה דמות עורב הרי הוא עומד בראש הדקל ומר לו בא חליין או יבס, אמר ליה רבי מנא עד דאת מקשיי על דרבי מאיר, קשייתיה על דרבנן, דמר רבי יוסי בשם רבי יוחנן כולו אדם ופניו בהמה אינו וולד, כולו בהמה ופניו אדם וולד הוא, הגע עצמך כולו אדם ופניו בהמה והרי הוא עומד וקורא בתורה ואת מר לו בא לשחמך, כולו בהמה ופניו אדם הרי הוא עומד ותורש בשדה ואת מר לו בא חליין או יבס, תני אי זה הוא יתיר כל שיש לו שלש עינים וחמש רגלים, החסר שלש רגלים ועין אחת :

משנה : און הגדי שהיתה בפולה אמרו חכמים בזמן שהוא עצם אחד הרי זה מום, ואם אינו עצם אחד אינו מום, רבי חנינא בן גמליאל אומר זב הגדי שהוא דומה לשל חזיר, ושאין בה שלש חליות הרי זה מום, רבי חנינה בן אנשיננס אומר את שיכלת בעינו ושנפנס עצם ידו ועצם רגלו ושנפנס עצמו כפיו עינו אחת גדולה ואחת קטנה אזנו אחת גדולה ואחת קטנה, במראה אבל לא במדה, רבי יהודה אומר אחת מביציו גדולה כשתים, ולא הורו לו חכמים : **הלכה ז' :** תני פני בלום והרגליו מהלומות מחמת עצמו ישחט שלא מחמת עצמו לא ישחט, ואינו מחופפת בחסיסה אחת לא ישחט בשתי חסיות, ישחט רבי יוסי בי רבי בון כיני מתניתא ברחל ברם :

וכדנפד, דלדס גנור שנינו וקורא צהור, נקדסוהו לשמיעה ואת השור צפני חלס נאנור לו שיכלין אז יבס, תני, בתוספתא צפידקן ולפנייהם ונתנין דלדו דוקא רגלים חלס כל שחט יתיר כגון שלשה עינים וכן חסר כלו דוקא, רגלים חלס ה"ה בין אחת ובדוונס : **במשנה :** און הגדי, לרבנן קשיי דלדו גדי ונוקס וכפולות : בפולה, און צהור חלון, עצם אחד, חסר אחד, וכו' : גוף אי כונו וכפולס חסותס לעורס : לשל חזיר, לליל עגול כוכב החזיר חק שאינו דק כוונתו : שלש חליות, צהורה ופרס : בעינו, חפילו צלוצן טבעין, ולפני דתני לעיל חין ווס צלוצן, הכי ניידי טיב צו שער, ושנפנס עצם, כל עלס טגלוי טמחין צו חסון הוא צכלל חסון האנוור צהורה והוי ווס : עצמי שבינו, טמחיים קצועין צו ולנועלה ונחמקין טלין פגיוות טינים פוקל טס :

הלכה ח' : תני, בתוספתא צפידקן, בלום, נפוח, מהלומות, צצצלי גכסי, ונצולנוות וכן הוא צצוצים ופי' נפוח וחסור והצטר נקדק צבנה סדקים : מחמת עצמו לליל נחמנה טבן הונה נחמילת צרייתן : שלא שחמה עצמו, רק נחמנה היות, וכן הוא נופרס צצצלי ונחמפתא וכן הוא צצוצים : חסיסה חסון, חסר אחד וכדפרכסו צנחמסו וכו' פ"י שכלו גוף אחד, טבן ככד והרי הוא כחוק אחד טכפכל וכשיר : כיני טמחמא, הא דקמי טסלין

ושאין בהשגות חליות לא הינא דלגדי דמיא קא, אלא
צדקל ושהתי ונהיית, אצל בגדי אינו כן וכדנפרס לקמן
ותני בן, ונפרס בהוספתא וכן הוא בצבלי: גדולה ביותר.
אלא בדרך העצב או קטנה כעניינים אלא גדולה ככל
עגל וקטנה ככל אוח, וכן היא
צבלי והוספתא:

משנה: ערקוב. נקוס הצור
היך עם השיק
וכנגדו צגונל ניבה, וכבר פירשו
זאת. צגונל: צננונו: הן נמתחות.
ואינו נוס לפי בעריות המגלים
כן, ואליה דנופרי דרך המגלים
שיהא הזכר עד לערקוב והוא נוס:
על אלו מומין. ר"ל אפי' הנך
העוקף: לא לעיל ואמר לו חכמים
לא שנועמו את אלו, הוי נוס
לשמוע עליו וכו':

דלגדי דמיא קא: לזכרה ויורה
עוד הפעם פה,

ועוד תרויהו צבור ופסולי העוקדשין
דלם שוהטין עליהם הצבור פשיטא
בפסולי העוקדשין נפדין עליהם:
דלא תימר דו לקול: ר"ל דהיט
דלא תימר דכל הני דקמני לקול
שאינו נוס דוקא לענין צבור
לחוננו שאין שוחטין עליהם,
אצל פסולי העוקדשין אין הדי
נוי דנפדין עליהם: לפיכך כן.
לפיכך ככל צדק להחיותו צדקה
דכל שהצבור נכחט עליו פסולי
העוקדשין נפדין עליה ופי' הוי
קמני רק, על אלו חונני פסולי
העוקדשין נפדין עליהם אפי' הוי
חוננין אפילו אלו דלענין צבור
לא הוי נוס, ודק פי' על כל
הני דקמני כד הסי' א: חמי מרי.
חזי נר דבר פלא שאנו רשעים
דצית הכביא אין חלוננים על
החוננין ונחנה המצדים להשיגי
להכיל צו נוס, ושמיטו לענין כיון
דלחן כח אלא נכנס גזל ונחמה
בהונס, וצדק לא חסו כלל: בין כדון
צין כה וכה כנענע הדבר צית
הנסיך וליקפד: גנתן. קוער צית
הנסיך להפסד: ומר לר"י ואמר
הנסיך לר"י, למה לא תימר נר
דצית הונס: וליירו שפיתין. ונפני
נה אלה ונפסח ציד: א"ל אין.
ה"פ דודאי לא נחש לעשות כן,
אצל כשאין רשעים כחן לא כליוור
ודאי ונחטון לעשות כן לזאת כי
הוא יד יוניי צדוק: איבן. איה
הוא: דאנא מפתחה: לחלוצות
צית האקוריס, ואמר ליה ר"י שלא
נאכר צנאכר רק ערק לנגדל:
עתיך לך. הכין ד"ס ונחלי עניינא
להקדים פני הנסיך. כד נפסי.
רשעים כנגד הנסיך ור"י: דנאמ
דירבון. נדענא קריתו י"ס צבס
דכאכר פיה ישראל ונולדים עשה זאת צבצדו ונעלנו: והאכל דרנן. ונפסלי שני לא נלחך ולא שרף ולא שליח ובכנסה דרין
סס הגוי, הוא וכל דרנן ידיו, עמית הוא: אנא דחיל. וכי אפחד לומר לעמוד המורה לפניכם והדי חזקן שהכחן הוכיח וליוור
גם את צביו ואמר להם כי לא עובד השנוייה:

דלגדי דמיא קא: לא קוף דבר גדולה ביותר ודוקא שאתה
גדולה ולחת קטנה דלי ונחנה צדוקה הוי תרויהו
צני וניכר, ולי ונחנה בחיטות תרויהו צני וניכר, אצל
שחיתן גדולות או שחיתן קטנות לא הוי נוס דנחנה
צדוקה או בחיטות יתירא הוא,
והיטו דוקא לענין ויניי צדוקה
אצל לענין ויניי אדם אפי' שחיתן
גדולות או קטנות הוי נוס, ונחנה
פסק דרנן לענין ויניי אדם דענין
גדולות או קטנות הוי נוס ולענין
ויוניי צדוקה (פי' נחנה) איכסי
נקדש, דדוקא שאתה גדולה ולחת
קטנה הוי נוס, ונודעני הרעבין
ונכילתן נראה דלא נחלק צין
ויוניי אדם לונוני צדוקה שהדי
לא הזכיר נחנה כלום ולא ידעתי
איך יפרסם דצדיק ש"ס רוב צבורות
דנפרס כן, ואולי לא נחית
הרעבין כחן רק לענין ויניי צדוקה
ולא זכר ויניי אדם כלל:

ברם בגדי לא ברא, ותני בן בגדי אחת
וברחל שתיים הרי זה מום, בגדי שתיים
וברחל שלש אינו מום, ר"י יוסי בי ר' י
בין לא סוף דבר גדולה ביותר אלא
אפי' גדולה בעגל, ולא סוף דבר קטנה
ביותר אלא אפי' קטנה בשל אוו:
משנה: ונב העגל שאינה מניע לערקוב
אמרו חכמים רוב עגרים בן
בר זמן שהן מגדילין הן נמתחות, לאי
זה ערקוב אמרו רבי חנינה בן אנטיגנוס
אומר לערקוב שבאמצע הירך, על אלו
מומין שוחטין את הבכור, ופסולי
העוקדשין נפדין עליהן:

דלגדי דמיא קא: רבי בון בר חיה צדוקה
מימר שוחטין את הבכור
וצדוקה מימר ופסולי העוקדשין נפדין
עליהן, הלא תימר דו לחיל ודו להומר
לפום בן צריך מימר לתרייהון, אמר
רבי יוסי בן חנינה לבהנא חמי מרי מה
דמר רבי שמעון בן לקוש בכור שהומם
בבית נשייא אין שוחטין עדיו מעמא
מאי דחשיו עבדי דלא מעלי להטיל
בו מום, בין כדון שמעין מיליה בבית
רבי יודן נשייא וכעס עליה, שלח גנתן
מתפס לרשב"ל ערק להרא מוגדלי
ואות דמדיין להרא כפר תישייא, למחר
כד סלמין רבי יודן נשייא ורבי יוחנן
לבית וועדא, ומר לרבי יוחנן לית מרי
אמר מילין דאורייתא, שרי מפח בחד
ידיה אמר ליה וליירו מפיחין אמר ליה
אין ולית רשב"ל לא אמר ליה איבן
אנא מפתחה אמר ליה במוגדליי אמר
ליה למחר אנא ואת נפיק למדינה, שלח
רבי יוחנן נבי דרשב"ל עתיך לך מילין
דאורייתא דנשייא נפיק למדינה, כד
נפיק למדין אמר רונמא דידכון דמיי
לכוראכם דבר אתא דחמנא למפרה
ית ישראל לא שלח לא שליח ולא
מלאך כרם הוא בבכורו דכתיב *ועברתי

דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה
דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה
דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה

דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה
דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה

משנה: דא במקדש, דליין עון המוצא להקדש: ולא במדינה, דלא נחשבי כנוס קצוץ להפקיע קדושתן
רק וניחין חותן עד שיפיל צדק נוס קצוץ: גרב, שחין לח צפנים וצחון: יבלת, ואין
זה שער: חזויות, עין שחין בעתה: והורה, אף שאינו נעקוב: מוזות, נחנות רוח רע הולך ונונו:
י"ג 13 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה
דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה
דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה

דלגדי דמיא קא: דלא תימר דו
לקול ודו לחוננו:
עין נה שפרסנו דהא דצבור
לחוננו ופסולי העוקדשין נפדין
עליהם: דלחן הצבור נכחט עליהן
פסולי העוקדשין נפדין עליהם ולפי הנראה
עיקר קדושת הש"ס הוא דקמני
צבור ופסולי העוקדשין נפדין עליהם
נחט, אצל נה דקמני נחט
על אלו חוננין לא נדייק חשיב
דכר תנא צדוקה על אלו חוננין
שוחטין את הבכור, דלחוננו ונלינו
בה כנוס פסולים צדוקה
הנא צדוקה וניחו ונלינו לפסולי
ג"כ שה"ס נדייק חשיב
דכ"ס צבלי וכונו שפרסנו:
שרי טפה צדק ידיו: עין
ירושלמי סנהדרין ד"ס פ"ב
דגריס וצדוקה טפחין, ופי' הפ"ו
וכי נעפחין צדק ידיו והלל דרך
הנעפח צדק ידיו וכל הענין סס
הגריסאות וטפות והג"י דכח
נדייק:

דכתיב: אל בני כי לא טובה השמועה:
דקמני על קיפא דקמני
ע"ה ונעצרים דה"פ שחטפו לעם
ישראל ולא חנונו להם ונה שחטפו
לעצמם ונ"י העצירו מותם ונעל ה'
סרפא לת"ח להיות לבני חת צפני
כל, אם הוא נוגע לדיני המורה:
הלא

דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה
דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה

דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה
דכתיב *אל בני כי לא טובה השמועה:
משנה: אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חורור
ומים שאין קבועין, חומי הפנימיות שנפגמו אבל לא שנעמרו
בעל גרב ובעל יבלת ובעל חזויות, זמן והולדה ומוזות, ושנעבדה בו
עבירה

עבירה. לרוב לא נרצח: ושהמית, וליכא חלל עד אחד דבשנים זה סקילה היא: אין מום גדול. לאנדרוגיטוס קאי דווקא נקבה היא ויום וחכמים ס"ל דצריה צפני עלמו הוא

הרבה מ' : דקדיש הוא. לא

זכר הוא הוא זכר

ודאי, ולכן פריך איתא חמי. לא

עכ"פ פכסיו נפקקין שניא נקבה

היא. מדיש. דאקור בגיזה ועבודה

ואינו נשחט לא צנוקדש ולא

צנודיה: תני. הוקפתא נוצח

ירושלמי פ"ח דצנוות דוחין ערו.

כלומר נילתה דוחה את השבת:

תמן תנינן. ריש פ"א דחגיגה :

מחשו"ק. דלחו צני דעה כיחור:

מה אמר בהר"י: ר"י דנחשני

זכר לעבין שנילתה דוחה את

השבת אי פליג על סתם ונשנה

ונחשכו בזכר לענין ראייה חו

דילנא לעבין ראייה נודה הוא

נשום גזירת הכתוב: נשמעינה.

תפסק דעת ר"י לענין ראייה וכן

הדל: לית בר נש אומר אי כלום

האדם חונק "אף הקינא" אם לא

שהוא נודה צנוייתא ונוקיף עלה

ופשיו דנודה לנחיתין ופריך ח"כ

מחלפה שיטתיה. קשה דר"י

אדר"י: תמן. לענין ראייה זכור

לנעט אנדרוגיטוס ולגבי נילתה

דאיכא חילל שנה נרצה: מקרא

אחד הן דורשין. ה"פ לכולם זכור

לנעט, ואי קשה נ"ש גבי נילתה

צ"ן דצנן דנומעטי וצ"ן ר"י דנרצה

נוקדא אחד ילפי וכדנפסקה דבתיב

צקדא וערל זכר אשר לא ינוול

וכו' וחד ננו"כ ניוותה דאי ערל

הוי זכר ואי זכר פסיקא דנערל

נשתמי' ולגבן זכר ניוותר עד שיהא כולו זכר, ולר"י ערל ניוותר ואפי' נוקלת ערל: ברם הבא. לענין ראייה

לכ"ע זכור פרט והיינו לאנדרוגיטוס ואי קשיא הא כל נרצה, נרצה קטנים: תני. בתוספתא נכילתן: וכל מהם

שנאמר. וכו' פ"ה הפסוק הוא דר"ש אחא להוקיף על ח"ק טוונטוס דלת"ק יש חילוק צ"ן טוונטוס לאנדרוגיטוס וקאמר

ר"ש דל"ש דזכר נוילא את שניין: דתנינן תמן. יצנוח פ"ח נ"ו: מאכילה בתרומה. אלנא דזכר תצניין לו:

בעבר. כעצד גאל דבר שניה, הא זה ישראל היא שמה זה ישראל אינה אוכלת, אלל ע"כ דה"פ כעצד שקנת

עצדים או אשה שקנתה עצדים דכל שהוא אוכל נאכיל כיון דלא כתיב זכר ונפורט, ואנדרוגיטוס נושא, נש"ה

נאכילה צתרוונה: לדבתרייתא. לנשנה חחרונה צריה צפני עלמו הוא ואינה אוכלת:

הדא דהינוך צאנדרוגיטוס: עיין צצני קאמר זה ר"ה והאריך צזה טס"ס יאח"כ הלה לדחות ונתוספתא דלקנון דלפי פסיקא נשנוט דר"ש פליג וס"ל דאף צטוונטיס כן ודחה זה טס"ס, אלל צירושלמי לפי הנדחה טפס הפסוקה

ובנו שפרטנו ואי קשיא כל ענא

מודין דקאמר, היינו תנאי דונחיתין:

אנדרוגיטוס שנסא צת ישראל:

דבר זה פרטנו היטב

צירושלמי יצנוח טס, וסרנוצ"ס כה

צפירון לנשנה יורה שחא זכר

אללס חח"כ חזר ר"י ולאמר

שאנדרוגיטוס צריה צפני עלמו הוא

ולכן הדין שאינו נאכיל וכן כה

צחיצורו והיינו כרצי חגי' צכס

ר"ן הבא:

הדרן עלך פרק על אלו מומין:

הרבה מ' : רבי יוסי בי רבי בון הרא

דתימר באנדרוגיטוס ברם

טומטום כל עמא מודין דקדיש, איתא

חמי פסיקא הוא, ברם כיני קדיש ואינו

נשחט: תני רבי יודא אומר אנדרוגיטוס

דוחין עליו את השבת, תמן תנינן הכל

דתימר באנדרוגיטוס, מה אמר

בה רבי יודא, נשמעינהו מן הדא רבי יוחנן בן דהבאי אומר משום דרבי

יודא אף הסומא ולית בר נש מר אף אלא, ולית דו מודה על דקדמייתא

מחלפה שיטתיה דרבי יודא, תמן הוא מר כל מהם שנאמר זכר פרט

ובן הוא מר זכר לרבות, רבי יודא ורבנן מהרא אחד הן דורשין, ערל

מה תלמוד לומר זכר עד שיהא גולד זכר, רבי יודא דרש זכר מה

תלמוד לומר ערל ואפילו מקצתו ערל ברם הבא *כל זכור פרט

לאנדרוגיטוס, תני רבי אלעי אומר משום רבי ישמעאל אנדרוגיטוס

בכור הוא ונשחט על מומא, וחכמים אומרים אין קדושה הלה עלי

אלא יצא וירעה בעדה, רבי שמעון אומר הרי הוא אומר בבקרך

ובצאנך הזכר וכל מהם שנאמר זכר את מוציא טומטום ואנדרוגיטוס

מן הכלל, מחלפה שיטתיה דרבי שמעון דתנינן תמן רבי שמעון אומר

אנדרוגיטוס שנשא בת ישראל מאכילה בתרומה, רבי הילא בשם רבי

זעירא מאכילה בעבה, רבי חגי' בשם רבי זעירא דקדמייתא היא, ברם

לדבתרייתא מן הוא מעיקרית:

הדרן עלך פרק על אלו מומין:

נשתמי' ולגבן זכר ניוותר עד שיהא כולו זכר, ולר"י ערל ניוותר ואפי' נוקלת ערל: ברם הבא. לענין ראייה

לכ"ע זכור פרט והיינו לאנדרוגיטוס ואי קשיא הא כל נרצה, נרצה קטנים: תני. בתוספתא נכילתן: וכל מהם

שנאמר. וכו' פ"ה הפסוק הוא דר"ש אחא להוקיף על ח"ק טוונטוס דלת"ק יש חילוק צ"ן טוונטוס לאנדרוגיטוס וקאמר

ר"ש דל"ש דזכר נוילא את שניין: דתנינן תמן. יצנוח פ"ח נ"ו: מאכילה בתרומה. אלנא דזכר תצניין לו:

בעבר. כעצד גאל דבר שניה, הא זה ישראל היא שמה זה ישראל אינה אוכלת, אלל ע"כ דה"פ כעצד שקנת

עצדים או אשה שקנתה עצדים דכל שהוא אוכל נאכיל כיון דלא כתיב זכר ונפורט, ואנדרוגיטוס נושא, נש"ה

נאכילה צתרוונה: לדבתרייתא. לנשנה חחרונה צריה צפני עלמו הוא ואינה אוכלת:

עובר פוסל צהונה: כבר איתמר מעמא. להוציא הכהן
יקרינו ונחיה קרנן לה' וני באינה קריצה כל טיקר ילא
בלאמרינן בפירקן דלעיל: תני. בהוספתא בפירקן: שהם
על ד"ה להוספתא בדנופשא דנונ"כ אי הוספתא כר"י
צין פסול גמור וצין נוח"ע ונוצח צרנוצ"כ פ"ו ונח"ל צ
עצוהו כשרה ואינו לוקא ונח"כ פסול גמור: כיני מתני
ונחיתין כני לדיד להגיה בעלי מחסורות ר"י ונח"כ "אל
לא פסולין לגמרי לאמרי רב פסולין מפני נוח"ע: מתני
ירק חליט עובר מפני נוח"ע: הבהמים וערכו צני אחרן ה
פסול מפני נוח"ע, ונח"ל שנונית דק"ל פסול מפני נוח"ע
בר קפרא תני. לא גרסי' לה לא בלח כחכות בס ולא צדק
חזל ים לקיים הגירסא והוור דנוכדרי הש"ס ידעו זה ר
לאפשר דיתוי, פלפלא צפון, וריח זינא אפשר להעביר ע
בו שיעור. חע"ג דלא הוי נוח צבחן הוי נוח צאקה וכו'

בכורות

ואחד בצן, אחד אחד קטור
אחד בפיל : הרום . ת"כ פ"ג :
תה, ונראה יותר דפי' מוטף ליה
תמיד

הענין ונחלקו ציורם: הכולל שתי עיניו. ע"י שהם
שקוע יכול לכוול שתי עיניו צ"ל והחוקים אינו נעכז
והר"ם ונחלקו פ"י דכשכחול עינו אחת זו דרך החוקים
על עין אחת: הפלגת הפלגת על הנידה לקולה דאף
אם אינו כן הוי חרוס האנור ציורם

ופסול: במה נן היימין. אשה
עיניו לנעלה ובהי עיניו לנעלה
קאי: אי דהיימין. ה"ל אי כשהן
מציטין לעולם לנעלה או לנעלה
ול"ל לו להציט לנעלה כדלוי:
צורכי מידה. פשיטא דלין לך נוס
גדול נוס: ומינו בהדי דהיימין. ה"ל
ע"י כחן. וה"ל. וכינו גם לנעלה:
דכן לדין להגיה ננחיתין. והלך
נפרש דה"ל דבשעה קרואה לנעלה
בדחצי חניס. צ"ל שעה קרואה ג"כ
לנעלה או לנעלה. ע"י קדמית עיניו
נעורבת: בדא הוא. ח"כ ליד
יפרנס ה"ל דקמית קרואה את החדר
והעליה כחמת וחיינו ע"כ נכוס
דנכרות עיניו נעורבת וצטעה שהם
נכוסין קרואה עיניו על החדר קרואה
ג"כ את העליה או להפך. ול"כ
ישיא וקפא חד הוא: דלא מחמי.
פ"י דלא חזי ככל נוס קרואה דק
לעולם נציטין לנעלה או לנעלה:
דלא קיימי. שאין על נקיון
מלאות נחיות דק או לנעלה או
לנעלה ננקיון הדלוי: אי דהיימי
בדוכתייהו. כלונס וקפא. ה"ל
אוסקן על נקיון הדלוי לכן דק
קרואה עיניו נעורבת ונכוס את
החדר והעליה כחמת: בהדי דהיימי.
כדיליף ד"ה נקרא ולפניו הוא
בחו"כ ס: את שבעינו כל קיימי
קצטין: סבי שמש. פ"י הרננס
קנאלי הסנס וידה. וצטעה קרואה
לחצי אל הסנס וידה או לשל
דכתיב הנולדים (לחנן ונקנן)
שפטי עיניו ונקטין: ונדרס
כל"ל ונחלקים דלא סוף להדי
דק כל אחד נכוסה נחצרו נקרא
וידה. פירוש (לחנן ונקנן פלג):

זה הוא החרוס זה הכולל שתי עיניו
באחת. אמרו לו הפלגת על מדתן
של חכמים אלא אף על פי שאינו יכול
לכחול שתי עיניו באחת: במה נן קיימין
אי דהיימין למעלה ולא למטה חיימין
למטה ולא למעלה עינו אחת חיימי
למעלה ועינו אחת חיימי למטה צורכיה
מימר רבי חגי בשם רבי חנינה וכינו
בהדי דהיימי בד מחמי אינשי מחמי
נמי למעלה ולמטה. בדא הוא דתנינן
הואה את החדר ואת העליה באחת
תפתר דלא מחמי בד מחמי אינשי
כלל רבי הילא בשם רבי חנינה בן נן
קיימין דלא קיימי בדוכתייהו או דקיימי
בדוכתייהו ורואה את החדר ואת העליה
באחת. רבי יוסי בי רבי בון טעמא
דמתנתא כהדון דתני רבי הושעיה רובה
בעינו להביא את שבעינו הא שתי עיניו
למעלה ושתי עיניו למטה עינו אחת
למעלה ועינו אחת למטה רואה את
החדר ואת העליה באחת סבי שמש
והווגדום והרואה את חברו ואמר לו
היא רואה:

משנה: עיניו גדולות בשל עגל או
קמנות בשל אווה. ופיו גדול
מאבריו או קטן מאבריו הושמו גדול או
קטן מאבריו הצומם והצמץ אי זה הוא
הצומם כל שאינו דומות לספוג והצמץ כל
שפתו העליונה עורפת על התחתונה או
התחתונה עורפת על העליונה
הרי זה מום ושנישלו שיניו פסול מפני מראית העין:

הלכה ג': רבן יודן בעא משה רבינו שימוש ימי מלואים ולא בשל
מום הוי דבתיב ויפריש את האהל על המשכן ובתיב
עשר אמות אורך הקרש אמרין ליה את סבר באמה של משה אינו
אלא באמה של קרש:

משנה: רדיו שוכבין בשל אשה כריסו צבה מבורו יוצא או הנכפה
אפילו אחת לימים הרבה. או שהיה רוח קצרה באה עליו
המאושכן ובעל גרב: אין לו ביצים או אין לו אלא ביצה אחת. זה
הוא מרוח אישך האמור בתורה רבי ישמעאל אומר כל שנמיתו או
נמרחו אשכיו רבי עקיבא אומר כל שרוח באשכיו רבי חנינה בן
אנטיגנוס אומר כל שמראיו חשוכים:

הלכה ד': רבי אימי בשם רבי יוחנן כריסו צבה דלית הוא יכול
לסבול וסבול. אמר רבי פנחס זאת את מר תלמידו בית
וועדא מטילין מים בכל אתר. רבי ירמיה בשם רב אף דצנועין למשתי
מים בכל אתר. מטילין מים בכל אתר. רבי בא בר שמעון בשם
רבי יוחנן לא יעמד אדם להתפלל והוא צריך לנכביו טעמא מאי
הבין

משנה: רדיו שוכבין כדולד צק על הגוף וכדדי האשה: צבה. ללו דוקא חלל עב ציורם כאלו לזה: מבורו יוצא. ודרכו
לחיות כגונא צדק הצטן: נכפה. חולה הנפול. והפ"י דק לפרכים דחוקים: רוח הצרה (שווערנותה): המאושכן.
וכן צנעל גבר חולי אצרי חזק ועי"ו גדול ציורם: אין לו ביצים קטיל דזו נכוס אצרי חזק וכולה ננחיתין נפרש בגמרא:
הלכה ד': כריסו צבה. ע"י חיות קציה הוא צל ונפרש. ע"י חיות יכול לקבול עזירת נקציו וקניול: תרמידי
בית וועדא. טרודין צליוודן. ופעמים חין ננחיתין על רגל. האחרונה ואלו הוא סכנה לעמוד עוד
ולכן נמילין נוס צכל נקוס. ופי' חפ"י צפני דכים וכן הוא צצצלי: אף דצנועין. חפ"י חנך דלין שותין נוס צפני
הכל

הענין ונחלקו ציורם: הכולל שתי עיניו. ע"י שהם
שקוע יכול לכוול שתי עיניו צ"ל והחוקים אינו נעכז
והר"ם ונחלקו פ"י דכשכחול עינו אחת זו דרך החוקים
על עין אחת: הפלגת הפלגת על הנידה לקולה דאף
אם אינו כן הוי חרוס האנור ציורם

ופסול: במה נן היימין. אשה
עיניו לנעלה ובהי עיניו לנעלה
קאי: אי דהיימין. ה"ל אי כשהן
מציטין לעולם לנעלה או לנעלה
ול"ל לו להציט לנעלה כדלוי:
צורכי מידה. פשיטא דלין לך נוס
גדול נוס: ומינו בהדי דהיימין. ה"ל
ע"י כחן. וה"ל. וכינו גם לנעלה:
דכן לדין להגיה ננחיתין. והלך
נפרש דה"ל דבשעה קרואה לנעלה
בדחצי חניס. צ"ל שעה קרואה ג"כ
לנעלה או לנעלה. ע"י קדמית עיניו
נעורבת: בדא הוא. ח"כ ליד
יפרנס ה"ל דקמית קרואה את החדר
והעליה כחמת וחיינו ע"כ נכוס
דנכרות עיניו נעורבת וצטעה שהם
נכוסין קרואה עיניו על החדר קרואה
ג"כ את העליה או להפך. ול"כ
ישיא וקפא חד הוא: דלא מחמי.
פ"י דלא חזי ככל נוס קרואה דק
לעולם נציטין לנעלה או לנעלה:
דלא קיימי. שאין על נקיון
מלאות נחיות דק או לנעלה או
לנעלה ננקיון הדלוי: אי דהיימי
בדוכתייהו. כלונס וקפא. ה"ל
אוסקן על נקיון הדלוי לכן דק
קרואה עיניו נעורבת ונכוס את
החדר והעליה כחמת: בהדי דהיימי.
כדיליף ד"ה נקרא ולפניו הוא
בחו"כ ס: את שבעינו כל קיימי
קצטין: סבי שמש. פ"י הרננס
קנאלי הסנס וידה. וצטעה קרואה
לחצי אל הסנס וידה או לשל
דכתיב הנולדים (לחנן ונקנן)
שפטי עיניו ונקטין: ונדרס
כל"ל ונחלקים דלא סוף להדי
דק כל אחד נכוסה נחצרו נקרא
וידה. פירוש (לחנן ונקנן פלג):

זה הוא החרוס זה הכולל שתי עיניו
באחת. אמרו לו הפלגת על מדתן
של חכמים אלא אף על פי שאינו יכול
לכחול שתי עיניו באחת: במה נן קיימין
אי דהיימין למעלה ולא למטה חיימין
למטה ולא למעלה עינו אחת חיימי
למעלה ועינו אחת חיימי למטה צורכיה
מימר רבי חגי בשם רבי חנינה וכינו
בהדי דהיימי בד מחמי אינשי מחמי
נמי למעלה ולמטה. בדא הוא דתנינן
הואה את החדר ואת העליה באחת
תפתר דלא מחמי בד מחמי אינשי
כלל רבי הילא בשם רבי חנינה בן נן
קיימין דלא קיימי בדוכתייהו או דקיימי
בדוכתייהו ורואה את החדר ואת העליה
באחת. רבי יוסי בי רבי בון טעמא
דמתנתא כהדון דתני רבי הושעיה רובה
בעינו להביא את שבעינו הא שתי עיניו
למעלה ושתי עיניו למטה עינו אחת
למעלה ועינו אחת למטה רואה את
החדר ואת העליה באחת סבי שמש
והווגדום והרואה את חברו ואמר לו
היא רואה:

משנה: עיניו גדולות בשל עגל או
קמנות בשל אווה. ופיו גדול
מאבריו או קטן מאבריו הושמו גדול או
קטן מאבריו הצומם והצמץ אי זה הוא
הצומם כל שאינו דומות לספוג והצמץ כל
שפתו העליונה עורפת על התחתונה או
התחתונה עורפת על העליונה
הרי זה מום ושנישלו שיניו פסול מפני מראית העין:

הלכה ג': רבן יודן בעא משה רבינו שימוש ימי מלואים ולא בשל
מום הוי דבתיב ויפריש את האהל על המשכן ובתיב
עשר אמות אורך הקרש אמרין ליה את סבר באמה של משה אינו
אלא באמה של קרש:

משנה: רדיו שוכבין בשל אשה כריסו צבה מבורו יוצא או הנכפה
אפילו אחת לימים הרבה. או שהיה רוח קצרה באה עליו
המאושכן ובעל גרב: אין לו ביצים או אין לו אלא ביצה אחת. זה
הוא מרוח אישך האמור בתורה רבי ישמעאל אומר כל שנמיתו או
נמרחו אשכיו רבי עקיבא אומר כל שרוח באשכיו רבי חנינה בן
אנטיגנוס אומר כל שמראיו חשוכים:

הלכה ד': רבי אימי בשם רבי יוחנן כריסו צבה דלית הוא יכול
לסבול וסבול. אמר רבי פנחס זאת את מר תלמידו בית
וועדא מטילין מים בכל אתר. רבי ירמיה בשם רב אף דצנועין למשתי
מים בכל אתר. מטילין מים בכל אתר. רבי בא בר שמעון בשם
רבי יוחנן לא יעמד אדם להתפלל והוא צריך לנכביו טעמא מאי
הבין

ההבין לקראת חלקיך ישראל וכל דלרבי צא היינו דוקא כשנדרגים כגלגלך לנקבים ואלעפי שידע היה שיכול לנבול עד אחר ההפילה חקיר לו לעמוד ולהתפכל אצל כשאנו נורגים כלל נותר לו להתפכל, ולזה צא דבי סיוון לחוקיך

ההבין לקראת חלקיך כשאלה נהפכל ההבין היה גופך נקי ויהיו חף כשלא תהיה לך צלח הצדוק נקצך, אצל כשצדק ורלה שאין לו שום לידך לא יעלה על שום דעה לומר שכל יתפכל ויטבר זמן ק"ב ותפילה שונה ילטרך לנקציו ועל הנוחנירים אני קורא אל תדק הדעה שנתקן חקירות אלה צא לדי עברה לעבור על זמן ק"ב ותפילה, צא ורלה מה שבה סרנוצ"ס ז"ל (יידוע כי הוא נוחניר וחד דביני נקות להפילה חף בגד הר"ף דר) וזל צפ"ד נחלי תפילה ה"ה ואלעפי"כ לבתחילה לא יתפכל עד שצדק עלונו יפה יפה ויצדק נקציו ובי ויהיו כר' סיוון דלף חס לא נורגים לידך לנקציו צדק הוא לזמן קודם התפילה, צדק ולא נאל יתפכל לכל הדעות וה"ל להנהיך כלל: **תני** חרום אשך: עיין צנלי

ונכילתן יעיין יובלנוי סינה ריש פ"ה ובהוריות פ"א אצל על ר"ל לא קשיא לה"ס ונוכחות אשך נוצני היה לו לדיע דוח אשך, לא חס חס"ס לזה דע"כ נוצטא חס"ס הוא ועיין חס"ס ז"ל:

משנה פיקה יולאה ונודלי: עיין ונה שפרטנו והרנוצ"ס ז"ל כתב צפ"ה נחלי צילה הנוקדס ה"יג) נוי שפיקה יולאה והפיקה הוא העלם העגול כלועלה ונ העקב ללד פנים והוא דונה לפיקה סיוות צו הנבים הנה לא רלה לפרס כדפרסו הנפורסים ומסוס דעצל פיקה קחני קודם להשיקל והיה לו לפרס תחילה צעל פיקה, ועוד דלא קאמר איהו צעל פיקה כדאמר אחיו עיקל, ונונה דקאמר צפ"ס חסא כהסון דמיו צהו נשין חזינן דפי' הרנוצ"ס צונחיתסן עיקר: ירירס

הלכה ה'. ובעל פיקה רבי יורן שאל לרבי מנא מה הדין פיקה

הכל נשפי הליטות, ונ"ו נטיילין נויס צפני רבים ואקור להחמקד צוז נשפי הסכנה: הבין לקראת חלקיך כשאלה עונד להתפכל לפני חלקיך חסון את גופך, לנוכחית דגבר ציור להפסיק צאלעצ התפילה לעשות לרבי: מן המיפין

הבין לקראת חלקיך ישראל אמר רבי אלכסנדר: "שמור רגליך באשר תלך אל בית האלמים שמור עצמך מן המיפין היוצאין מבין רגליך, הלא דאת מר בדקים ברם בגמים אם יכול להסבול יסבול, רבי יעקב בר בא בשם רבי אחאי שמור רגליך באשר תלך אל בית האלקים שמור גרמיך בשתתא נקרא אל בית האלקים שתתא מחור ונקי, אמר רבי בא ר"ה מקורך ברוך יהא מקראך להבר ברוך אמר רבי ברכיה עת ללדת ועת למות אישרי אדם ישעשת מיתתו בשעת לידתה, מה שעת לידתו מחור ונקי, אוק שעת מיתתו מחור ונקי, תני חרום אשך, מרוא חשך וכתוב בן, אתייה כהניא דמר רבי אימי בשם רבי יוחנן גורעין ודורשין מתחילתה לסופה רבי חנינה בשם רבי ירמיה ואפילו באמצע התיבה ייצקת עליה שמן ויצקת שמן מנחה לרבות את המנחות ליציקה מתיבין לרבי חנינה בן אנמיגנוס, ברא היא דתנינן הכושי והניחור, מיתתיה כהניא דבר פדיא דלא מתנייא כושי בההון דפסולין באדם וכשרין בבהמה: **משנה**, המושב בקרסוליו ובארסוכותיו ובעל פיקה והעיקל, אי זה הוא עיקל בר שמחיה פיסותיו ואין ארככותיו נושמות זו לזו פיקה יוצאת מגודלו עקבו יצא לאחוריו, פיסתו רחבה כשל אוז אצבעותיו מורכבות זו על זו אי מלומות עד הפרס כשר, למשה מן הפרס והתבה כשר, יתירת והתבה אם יש בה עצם פסול ואם לאו כשר, אצבעות ידיו ורגליו שש שש והרי הן בולן עשרים וארבע, רבי יהודה מבשר והבמים פוסלין השולט בשתי ידיו רבי פוסל והבמים מבשרין:

הלכה ה'. ובעל פיקה רבי יורן שאל לרבי מנא מה הדין פיקה אמר

נחיצה לתיבה והיינו כח"ק דהיבת נוכח נחליך וקוס ח' על נוקיס נוי' ודרים חרום: ויצקת עליה שמן צונחיה נחיצה כתיב יצקת שון ונחה כל הנמחות לתיבה חש"ג יצקת עליה שון כתיב גורעין ודורשין, ועליה דריס להליל נמחות ואלפה צח"כ: ברא דהנינן. לקון צהדי נעונין דפסולין צלדס וכסדין צצנהה הכושי הא כושי הוא נוכח אשך האנוור צמורה: כהניא דבר קפרא. דקני כושי נענחיתן דלקון: **משנה**: המקיש. ר"ל לו שאלכצותי עקיונה לחין וקרקוליו לפניס או להיפך ועיין נוקדין זה צוז צלכסו: מקיף פרוסותיו: כיוצא ונקדס פרסת דגליו זו לזו ולא חל לא להקניק ג"כ הארככות: פיקה יוצאה, פירושא קנפרס נחיו צעל פיקה שולט ונודל ידו או רגלו כנו צלעית עלס: עקבו יוצא, שוקו עיונד צאלעצ רגלו וחלי הרגל לפניס וחליה, לחחיו: פרוסו, רחבה כשל אוז, נכ"כ"כ של אדם ארכן יותר על רחבן: אצבעותיו, צין של יד וצין של רגל: עד הפרק אולעני של אצבע: למשה מן הפרס: ללד הליפוק: והתבה, כדי להפריין כשר יתירת: אצבע יתירה אפי' חסכו בין דהיה צו עלס פסול: יתר בידיו וברגליו, צכונן קס שם וסדין ציחד כיד, וצונחיה שצצנלי ונשכיות ל"ג וסרי הן כולן, וכיון דצכולן הנוכין שוס נכשיר ר"י: השולט בשתי ידיו, דוקא דהוא שולט צשה ידיו דרבי ק"ל כחיותה תחילד ציוני, וחכונים ק"ל צצלותה תחילד צענחל, אצל חסר יד לכ"ע פסול: **הלכה ה'.** ניה הדין פיקה להנצוץ"ס ז"ל פריך ניה זה צעל פיקה כיון דפיקה יולאה נגודלו עיין אחר הואי ולכ"ס

ההבין לקראת חלקיך ישראל וכל דלרבי צא היינו דוקא כשנדרגים כגלגלך לנקבים ואלעפי שידע היה שיכול לנבול עד אחר ההפילה חקיר לו לעמוד ולהתפכל אצל כשאנו נורגים כלל נותר לו להתפכל, ולזה צא דבי סיוון לחוקיך

דל'כ' י' : מתני' דקמ' א
ל'כ' י' : מתני' דקמ' א

מומין אלו

פרק שביעי

בכורות

ואתין חילין פלוגותא: הירושלמי נפירס הוא צחוק גיטין (ל"ה) כונו ספרשנו והגאון צק"ע צסירי קדצן חנור צזה דצר חונתי דר"ל דפלוגתא דר"י צן צתירה ור"ע כפלוגתא דתניי הכי חי לדיך לפדות את הנדר או לא ולהאי עוצדא דר' יודן חף ר"ע גוורה צנדר דלדיך לפדות והניסח סלפכינו נוקיע לכל זה ודלית כניי נוסירוסלנוי הכא בדצרי הסוכ' דחלכתא דלדיך לפדות את הנדר דכן הוא נוסקנות הס"ק הכא ועיין צגליון הס"ק ירושלמי כדריס ונה סהעיר צזה: הדרן עלך פרק מומין אלו:

יתירו לו חלא צפני הנודר: מפני הבושה. סיתצייס צפני חצרי סרלה להדירה והו ססוצה וחרטה גוורה: מפני החשר סלא יחסידהו סעוצר טל כדרי: פלוגותא-דר"י ור' יהוסע צן לוי כונו פלוגתא דצרי יודה ור"ע והנה חין דרך סס"ס לווער לטון זה דק סיכי דתנאי או חנווראי גופא דפליגי סכא פליגי ג"כ סתס ולא טל תנאי וחנווראי חסריתא וע"כ ס"פ דצ"כ ר"י ור"י צן לוי פליגא כניי סתס ור"י כר' יודא ור' יהוסע צן לוי כר"ע: צריך לפדות. כדי סיתצייס ויהיה לו כפרה גוורה: מאן דמר. צנדריס לא גרסינן לוח: דלא מדחויי סלא ירויח כלום: בי כן. עוסה חדס צר דעת סנודר סלא ירויח כלום וצונה תחיה את נפסך חולי סיה כונתך צדדך סמוק וגזילה וצס"ס קציוקטס והוא (גוואלדטעטער): ברוך שבחר. סאס לא סייטי סואל חותו על כל ספרעיס לא וולחתי לו פתח חרטה: הדרן עלך פרק מומין אלו:

בפניו שלא בפניו נשאלין לו בין בפניו בין שלא בפניו רבי יוחנן אמר מפני הבושה רבי יהושע בן לוי אמר מפני החשר, ואתיין אילין פלוגותא באינון פלוגותא דתנינין תמן יום הכפורים צריך לפדות את מעשיו דברי רבי יודה בן בתירה, ר' עקיבא אומר אינו צריך לפדות את מעשיו תני תני ואית תני אין צריך לפדות את הנדר, מן דמר צריך לפדות את הנדר רבי יודה בן בתירה ומן דמר אין צריך לפדות את הנדר רבי עקיבא. חד בר נש נדר דלא מדוחי, ומר ליה רבי יודן ובי כן בר נש עבדי, שמא בקביוסמיסא את מר ואמר חין, אמר ברוך שבחר בתורה ובחכמים דאמרינן צריך לפדות את הנדר:

הדרן עלך פרק מומין אלו:

ק על הסנדל כדעפערס: נדחה קרבן ראשון. דאס זייכע
זיצן על שניהם ונמלא דא' לחו הסנדל היטא וטכפרה קרבן דא'
דל: נמנו עליו. על הסנדל וגמרו דלח טעז עליו דק אלס
מזי 15 (ירושלמי עם תי חשמי שלמה)

ב"ד דברי נישחא: לפי הנוסחא לקמן חרבה היה וציקר הדא וינחא גיטין פ"ז ה"ג: את השמן. כל עכו"ם, חסור השמן רפה צידתן חף קידם ר"י הנשלה, ולכן דנוצקא חסרו לו בדאנרין צפ"ק דשבת: ה"ז גמ'. וי"ט קרי ליה צ"ד דרביא ונשחא. י"ל לאידך גיסא, דק"ל כר"י בס' דאנר וזכור של כטר עובית עליו וה"כ דגזירה חסון היה דבר שאין יכולין רוב ליכור לקבל

עליהם וחזרו נחמד על ההנהגה ולכן כאלה היה ר"י יודן שגמרו וקרי ליה צ"ד דרביא ונשחא וד"ל: **תני** ר"ח: אירושלמי צ"י דרבי מתקפתא חומרת נחלה ונתפרס לפניהם על נכון ויחזיקו ע"כ בדפ"י דרביא ז"ל דבן ח' נפל חשפ"י קאיוו בן קיינא חס ילא חי לאורי העולם וחי ועמי חין סגא אחריי ככור לנחלה יבן סגא טיטת דרביא ז"ל בננסתה וסגא דלא פ"י דרביא כונו סגא בחוספתא ונתפרס צידתלמי, י"ל דבחוספתא דקתני דאנר לא יוכל לזכר ע"כ ה"פ חבל בננסתמי ל"ל לדרוקי לומר דנפתי כמים חסת אהובא אחת שגמא ונשחא חבל חתוספתא צאח להשנועתי צאח חדתא דליחא צונתיתא, ידע דנשפ"י בס' צונקונו דרים כונו סגא דהיינו צונקא כהיה קצרה ולזכר את בן האהובא כדכחא דלכן ופירש הס"ס סגא פירושא דקרא ונונינא ונשחא חתוספתא כונו שפירטו דקנו"ל דנחלה כור יתרה יבצר העלה הגמון על שחרה יבצר דנשוכה (ק"י כ"ה) דהציקר סגא כשיטת הר"י וכן סגא פסוק דנשחא חבל סגא ח' לאורי העולם לפיו בן ח' נפל חין סגא אחריי ככור לנחלה ונחוספתא והירושלמי וקיינא חס להם וכל עמי סכחצ צדריסא ונחוספתא חין כדלי דנחוס קצרה ז"כ ה"ה סגא חלוקה ודוק: **לא** קוף דר: עיין דה פ"ג ו"ב דפירש דרביא וסרבי צ"כ דלחכמים חש"י בדר ח' לירות חס קריין לה חבל צחצחור חס ח"י וכתוב צלשון דרים עינים חזנים וכי' וחינו ע"כ כלשון לחסון שפירטו עיין ירושלמי דהם סס, ועיין ונח"י כחן: תפטר

בן צורביה דכתיב רחמנא לא יוכל לכבר את בן אהובה על פני בן השנואה:

פסוקא. וחכמים אומרים עד שיחא בו מצורת האדם: רבי יוחנן בשם ר' יוחנן לא סוף דבר כל הסימנים אלא אף חד מינהון והיירו ניהו

לחרי: בכרטי יחד, ונחשח אחת עיירי שילדס חמונים בדפ"י צונתיתא, ופ"י בן אהובה דל"ל דלחשח זחא צעסח בילדס חת הנפל חס שגמא וכפילדס חסן חסי סגא אחריי חס אהובה ח"כ חין יפרכס רישא דקרא: אחת אהובה ואחת שנחא. גרסיין דרואי אבתי נשוי קאי שחמח אהובה ואחת שגמא לפניהם: ברם בן ח' קיימין לנחתיסא דר"ה, חליש חסי כמים אהובה ושגמא וילדו סמין כחמח, על שגמא חליש רחשו ורובו חליש לנחתיסא דר"ה, וכתב כך ילדס האהובה לידס גמורה וכדי סגא ילדס דכיון דלחשח ילדס גמורה כסבן השגמא כדיין צנעי חונו, לכן חונר קרא לא יוכל לזכר וכו', וסו פירושא דקרא חבל ונחתיסא דר"ה אשנועתי דנחא יתרה, חלפ"י בן השגמא ילא חתילה נפל חס"ה בן האהובה לא חיו ככור לנחלה, וחי קשיא חלי לא יכבר דקאנר חס בן השגמא נפל חס ולא יקח פי סמי, י"ל דנפ"י לענין סגא בן השגמא דחולק עושה סגא חס ולא יתיר וסו: **פסקא:** דא סוף דבר, ה"פ חס דקתני ונחורה חסר ולא לירת חסר קנו"ל דלא דוקא כל לירת חסר והיינו כל הקיינא דקחצ חלפ"י חסר וסס, ח"כ ונחורה חסר היינו סחא חסר חסר חסר חסר ונח"י חס

השם בין אחת חזן אחת וכו' ופי' חד ויזכין לז' אחד והפכים: מתניתא: יצונות פרק בתרא: אין מעידין על האיש שנת אלף ח"כ ובידיו צפרניו פנים עם החוטם, אלגול דליותה אדם צחוטם לצד וכן שאל קיננים צל החוטם לא קני צהבי: שניא

הוא מחיים. דחמי צקינן אחד לצד ונכירין חס פניו פני חס או לא, ונשאל"ם חסם צונת ונשאלו וקצא להכירו רק ע"י צפרניו פניו עם החוטם ופרין הא חספלה קתני נשנע דלף קא חס חפחה. לנותניהן דהבא דחי הוא כסילא לאיר העולם: שניא הוא. דמות אשה דלחמני רבין וכו' ונשנע דלש"ג דקיל הוא צקיפא דנעקלון עדה אפי' נופי אשה ענד ונפחה וי"ו צתחילה לננין דריסה ומקירה לחמני רבין וכן לננין קיננים: איחא חמי. צתחיה דלרצה נחוד חומר שהחננה עליה צקיפא שקלת עליה צתחיה: לגרמיה. דהאשה נעדה על עלונה שונה בעלה או חמדינן נחוד שהחננה עליה קאם צל בעלה חלל וזה וזה וכו' שקלת עליה צתחיה דודאי דייקת היעב ונשאל"ם צעדות אחר על צל האשה לא חייך לומר כן: תני צתחיה וזה צירוסלנוי סס: עם הלכות. הלחיים, וכבר פרשנו סס באס צלנו לפרש דלחירוסלנוי צלחיים וחוטם קני ע"כ ה"ג הלכותה עם הקוטם ודליל דפרלף פנים דקתני צתחיהן היינו הלכותה ולא פה ושין, ופליג על הצבלי דנשרין ג"כ פדחה, אבל הותר כיל דסירוסלנוי נוקף חומר, דלף תינוה דפרלף פנים היינו הפדחה וקני עם החוטם, אלא חוקים דקתני היינו עם הלחיים: הברת פניהם. ס"ק ונדלף קאמר פניהם עתה צס, ש"ו דהפנים היינו הלחיים והברת הפנים הוא החוטם שני יסתני האדם צנקל: כחדא ביזמא. נציח האי ענדל ללונדה סלעפי שים לאדם ערונה והחצולה שלל יכירו אחר, הנה האדם השלם לא יעשה כן רק יצטרף אף בשעת דחק גדול על הקצ"ה כי לא יעזוב

תפתר דחי כסילא לאיר העולם: הנה ונחבול ונדבחי הכ"ס דהנפלת כונן צחוטם חס ועוף לא קתיה, ונוקי דהבא ויירי דחיה זמן נוצט כסילא לאיר העולם מוכרח דהא דקאמר צירוסלנוי לעיל יצדה פ"ג הפילה דעות עורב ודרי חיל עונד צדלש הדקל ולונור לו חלון או י"ס לא עונד וקודל צחוטם וחונניס לו צל לשחק, ונכל הוא ודונגול, וצלנות לא קתיה כלל ורק לפעונים שעות לחדות וס"ק לירך דקצרת קתיה חג עונד קתני וכו' והא דלף חסירי הפוקקים חילוק זה נוסם דלף קס השין צחלי תרולה ורק נענה לחלק זין עדה אשה לצבור וכן הוא צצבלי חירון זה הוא העיקר והוק:

רבי יודה חומר חוטם עם הלכות: לפי מה שפרשנו לא פליגי הצבלי וסירוסלנוי ולכ"ע הלכת צעדין פדחת לחיים והחוטם וזיך צונכס חין ונעידן אלף על פרלף פנים דהיינו הפדחת והלחיים, אבל נופי העיקר הפנים הוא הלחיים להכי קאמר צצבלי פדחת צל פרלף פנים, ופרלף פנים צל פדחת, דלף תינוה דלנצי לחיים פדחת ללו פרלף פנים הוא והנה צרונכס (פ"ג נהל גירוסין ס"ה) כתב "אס פדחתו וחוטמו ופרלף פנים קיינן" והיינו ע"כ דפרלף פנים דקתני הונה הלחיים ולפ"ז קסיל חין דלכ"ע דעיקר הלחיים וי"ו קתני הוא לצבור ולא כקדר שהם צונכס שס וי"ל נוסם דכתב חס"כ ואם ניטל אחד נחלו חין ונעידן קנול דזוחא נפי דאפי' ניטל הפדחת, והחוטם והלחיים קיינן אפי' חין ונעידן וקנול קנול דנקטו חי דזוחא נפי וי"ו חס"כ וכו' וצחידושי הרשב"א וכן זה נקטו חס"כ אגב גרלה, וכן דרך זה הש"ס:

מה כפיך ונ ציניהן ילא נחמדה: וצצבלי ונכילתן ק"ל דרשב"ל פדחת פוטרת צכל נקוס חון ונ הנחלה וי"ו יכיר חומר דחוננל וצעיין סוילא הכרת פניו של דלשון וי"ו ק"ל דאפי' לנחלה צפדחת הוי הכירה, ולפ"ז ל"ל ח"כ דהא דקאמר

עד שאלא ראשו ורובו פירוש רצו של ראשו ורשב"ל ק"ל דרצו של ראשו לא נחמי רק הכרת פניו וכל אחד חזיל לסיקתיה דהא פסיתל דלכ"ע ילא נחמדה דקתני צתחיהן היינו רצו של אצרים ולכן נצעי לן צדלשו וחוה ח"י הוי כרצו וי"ו ק"ל דרצו דלשו קני לן כתב הרשב"א ז"ל ורשב"ל דק"ל דעיקר חכמתה פניי תלי ורצו דקתני היינו כדנזיקי סילא נקוסק ג"כ וצנחמדה דליכא הכרת פנים צרונל הילא, והראש הוא רק אצד כשאר אצרים, חוננס דרונכס ז"ל (ח"צ פ"י ה"ו) פסק כר"י וכתב ואם ילא דלשו כולו כחמה ה"ז כרצו ולפ"ז האי דלשו ורצו ע"כ או דלשו או רצו, והיינו דפרשנו דהא דפליגי ר"י ורשב"ל אי פדחתו צלצד קני או הכרת פניו היינו ציונל שלם אבל צנחמדה הוי דלשו או רצו לר"י ולרשב"ל האי נחמדה או נקוסק או חן קתני (ודלף כדנזיקי לר"י נחמדה ונקוסק) וצנחמדה רצו דוקא, ונן חמיונל הוא על רש"י והרשב"א שכתבו צתחיהן חלל דלשו נחמדה לא פער אס קדם לחיו וילא קודם ילאח רוב אצרי נחמדה, והיינו כדכ"ל וכבר דרשנו זה צתחיהן ואלו נחמדהן

את חקידיו וננחל רחיה נחמדי לופדי דלעפי' שנסום פחד חונלכות עשו כן, לצבור לא חויל להם ערונתם ונענשו כולם: הלידה הזאת. דצעיין סילא צו נטירה האדם, חעפ"ם ק"ל לר"י יומן דהוי ככל לידה צצפורס דצעיין ראשו ורצו וכו' ונשנע דלפ"י ילא נחמדה או נקוסק אפי' עד סילא דלשו ורצו, ורשב"ל קיל דונגולא לידה זו דהא עיקר צתחיה פניו חליה וצנחמדה או נקוסק ננוי עד שחלל הכרת פניו חלל חס ילא כדרכו לכ"ע עד סילא דלשו ורצו: מחמדה שניא ראשי. נחמדה, ולא שחר אצרים, פלוגתא דרבי יומן ורבי לשור: ראשו ברובו. של אצרים והא חמיו הוי צבור לנחלה ולא צבור לכסא: כאחד מאבריו דלצד אחד הוי הצא חמיו צבור לכסן כנוי וכן ילא דלשו הצא חמיו אף צבור לכסן כנוי הוי: נחמיה

וצנחמדה רצו דוקא וצנחמדה הכרת פניו דוקא, ונן חמיונל הוא על רש"י והרשב"א שכתבו צתחיהן חלל דלשו נחמדה לא פער אס קדם לחיו וילא קודם ילאח רוב אצרי נחמדה, והיינו כדכ"ל וכבר דרשנו זה צתחיהן ואלו נחמדהן

משנה. שבער ידדה. לוינו פטר רחם אצל רחל
או בגיורתו ואח"כ נסתחררה ונתגיירה, ונכ
פטר רחם הוא: אשה שלא ילדה. דהוי' להיפך פטר ד
סתיון ונכבדת ונתעברבו הולדות וכן לוי' בני פטורה
למחל' צבור של נוי הול, ואצי הצבור כותן ה' כלעים
ז' לאחרון פורם את עליו לבבגדל ולענין נחל' צהער
דקאנר היינו הצא אחרי

ישראל וילדה לו: ה
ולא ראשית אוננו: ה
הצבורה: בן מ' לר
עד צנו צכל ונקום
תת ספק אף חלק
השנה הראשון הוא

לכל אדם זכות להגות בדעותיו ולומר כל אשר
 ירצה ללא חשש מפני עונש או פגיעה
 כלשהי. זכות זו היא אחת מהזכויות
 הבסיסיות של כל אדם. לכן, כל מדינה
 חייבת להבטיח את הזכות הזו לזמנים
 שבהם היא קיימת. ללא זכות זו, לא
 יכול אדם לחיות חיים חופשיים וטובים.
 לכן, כל מדינה חייבת להבטיח את הזכות
 הזו לכל אדם.

הלכה ב' : בן גוי שבא על בת ישראל. כלומר הא פהיקא לי צעכוס' הבא על בת ישראל וילדה ואח"כ כהג"ר וילדה וכן צן ישראל שבא על הגויה וילדה ואח"כ כהג"ר וילדה, דזה האחרון הוי צבור לנחלה, דזה שכולד כגויה לא צחורו ככרי אינו חסיד צן לנחלה, ונשאל"כ צבורי לבתן לא הוי דגרי כהן פער רחם צענין, אבל הא קונצני

לי : גוי שבא על הגויה, ונהגירו ואח"כ ילדה עוד הפעם נוי הוי דזה הולד כלידהו בקדושה צבור לנחלה, יש להם יחסים, הלכך צנו הולד והצא אחריו לא הוי צבור כלל, ורש"ל ק"ל דהשני שכולד בקדושה הוי צבור לנחלה, ונתגירו, וה"ל הם צנים : עולין, קיים פ"ר וכן הולד צצנלי : צורכיה לקדמייתא. וילקטך לחשמועין פלוגתייהו לענין צבור, ולענין קיים פ"ר : לחומר, לכ"כ לא קיים פ"ר, דפרו ורבו דכתיב היינו שפחה הורנו וילדהו בקדושה דקרי"ל, לכ"כ הולד אחריו לא הוי צבור לנחלה דהא איבא צנחלה דצד תורה, (וצצנלי צמיד לריכתא להיפך ועין חס' שם ד"ה צחור"ל דלעיל : פשיטא : ונא"ה טבס יעלה על דעתו לצבור את הפסוק על הצבור וכדפרשו לעיל : פסולה, הי"צ כריתות שצנה ונומקין ולפיכך שנוא הולד, והא כי התייבא כתיב שיהא לך צהן הוי וחייב כריתות לא תפסן צהן קדושין : דאתגיר, והילא לא כהג"ר ענינו ונש"ס קרי לא שנוא ונש"ס לא יכול לצבור וכ"כ כהג"ר ענינו דלא הוי שנוא כלל : בחיי אחיו, שהילא עליו צכרת : ויבמה, ונש"ס דקדושה חקורה על הנוכל, ונחלוצייתא קדושין תופסין צה ונפטר ג"כ לרמה וכן כהן הרנוב"ס (פ"ו ונח"ל יצום וחליה) אם עבר ובעל יבמהו החקורה עליו נשום חקור לחו לו עשה הרי זה יקונה קנין גיור ונולידה צגני והילא ולרמה פטורין, ואם ילדה אחר ציצנה אינו צבור לנחלה ולא יכול לצבור אותו על הנומקין, ותנינן בן נשמה יצונית פ"צ נ"ה ונ"ה דקתני אפילו ונומקין וקאמר דלכל דצד הוי צנו ואף לענין נחלה : אמר רבי ירמיה, בד חנוך דצי יודן

נונא ציצנות ריש פ"ו : לויא שזינתה אלעזר צכרה צבי הילא גוהל כפסקת צחרונה, אבל לויא חוכלת צנועשר : ותני בן צצרייתא קיימתה לרי ימויה : לויא שנשבת, וצצניה ונחליקין צחוקת שנצלת לכרי :

או שבא : דירצין צציר צצא עליה אחד ונן הפסולין שפוקל כהנת ונן הצחרונה חיה פוקלה ונן הנעשר : דמוהמין סאמן : הילא על חנוך קול שנון פסוק : לא חשו רחן, לפוקלן ונן הנעשר : והתנינן צנועשר סס, צה לוי נפסקה ונן הנעשר וקסיא ונחיתין וצרייתא אהר"ל, אבל על ר' ירמיה ל"ק, ד"ל דלויא לאו צכצנלה צאקיר ח"ה צצירי חלא שזינתה סתם, וקנ"ל לחפיקי נדר"ל דלחור חף פנוי הצא על הצניה עשה זונה ונפסקה ונעשר : תפתח, ונחיתין ויירי שנצלה חסי ישראל וילדה ונונו צן, דלויא חוכלת ונחיתין : איכלת במעשר : ופסוקה רק ונחיתין : במאן דמר, ונחיתין אפסר לחוקני כנ"ד דנועשר לכחנה לא, ולא תידוק הא נעשר חוכלת, וקנ"ל ר' צינא דנש"ל לנ"ד כותנין לא נפסקה ועל ונחיתין קאי : פליגין, על ר' צינא צס ר"י צן לוי דק"ל דכהנת שזינתה חוכלת צנועשר ורבי :

הלכה ב' : רבי אבון בעא בן גוי שבא על בת ישראל וילדה, בן ישראל שבא על גויה וילדה ומשבאת לישראל ילדה בכור לנחלה ואינו בכור לבתן, גוי שבא על גוי וילדה רבי יוחנן אמר גוים יש להם יחסים, ר' שמעון בן לקיש אמר גוים אין להם יחסים ואתיין אילין פלוגותא באינן פלוגותא דאתפלגין גוי שבא על גויה ונתגירו רבי יוחנן אמר עולין רבי שמעון בן לקיש אמר אינן עולין, רבי יוסי בי רבי בון צורכיה לקדמייתא וצורכיה לדברתייתא, אלו תניננה לקדמייתא ולא תניננה לדברתייתא הוין אמרין דו מודי דו לחומר, מאי טעמא פרו דרבו עוברתו בקדושה ולידתו בקדושה, אלו הוי תנינן לדברתייתא ולא תניננה לקדמייתא הוין אמרין דו מודי דו לקול, מאי טעמא כותי יורש אביו דבר תורה, לפים בן צורכיה לקדמייתא וצורכיה לדברתייתא רבי חייא בר ווא חביריא אמרין הלכתא כרבי יוחנן וטעמא מהרין קרייה *לא יוכל לבבר את בן האחובה על פני בן השנואה במה נן קיימין למרייה אי כשרה וכשרה פשיטא, פסולה וכשרה כי תהינה כתיב, ברם בן נן קיימין דאתגיר ונסיב ישראלית וכיון דלא אתגירה שנואה היא רפנו וכתיב מרייה לא יוכל לבבר, שמעון בר ווא אמר בן נן קיימין שבא על אשת אחיו בחיי אחיו ומת האח בלי בנים ויבמה לפום בן צורכיה קרייה מימר ממזר נומל פי שנים, ותנינן בן מי שיש לו בן מכל מקום פושד את אשת אחיו מן היבום ובנו לפל דבר :

אמר רבי ירמיה לויא שזינתה אוכלת במעשר, ותני בן לויא שנשבת או שבא עליה אחד מן הפסולין לא כל הימניה לפוסלה : לויא המזוהמין מאימין לא חשו להן משום ריח פסול, והתנינן בת לוי מן המעשר, אמר רבי יוסי תפתר שבא עליה ישראל וילדה ממנה בן רבי כיסנא בשם רבי יהושע בן לוי כהנת שזינתה אוכלת במעשר ולא מתניתא היא בת בהן מן התרומה הא במעשר אוכלת, כמן דמר אין נותנין מעשר לכהונה, אמר רבי נייסא מיליהון דרבנן פליגין, דאמר רבי הילא ר' שמעון בן יוסינא בשם רבי

הלכה ב' : בן גוי שבא על בת ישראל. כלומר הא פהיקא לי צעכוס' הבא על בת ישראל וילדה ואח"כ כהג"ר וילדה וכן צן ישראל שבא על הגויה וילדה ואח"כ כהג"ר וילדה, דזה האחרון הוי צבור לנחלה, דזה שכולד כגויה לא צחורו ככרי אינו חסיד צן לנחלה, ונשאל"כ צבורי לבתן לא הוי דגרי כהן פער רחם צענין, אבל הא קונצני

לי : גוי שבא על הגויה, ונהגירו ואח"כ ילדה עוד הפעם נוי הוי דזה הולד כלידהו בקדושה צבור לנחלה, יש להם יחסים, הלכך צנו הולד והצא אחריו לא הוי צבור כלל, ורש"ל ק"ל דהשני שכולד בקדושה הוי צבור לנחלה, ונתגירו, וה"ל הם צנים : עולין, קיים פ"ר וכן הולד צצנלי : צורכיה לקדמייתא. וילקטך לחשמועין פלוגתייהו לענין צבור, ולענין קיים פ"ר : לחומר, לכ"כ לא קיים פ"ר, דפרו ורבו דכתיב היינו שפחה הורנו וילדהו בקדושה דקרי"ל, לכ"כ הולד אחריו לא הוי צבור לנחלה דהא איבא צנחלה דצד תורה, (וצצנלי צמיד לריכתא להיפך ועין חס' שם ד"ה צחור"ל דלעיל : פשיטא : ונא"ה טבס יעלה על דעתו לצבור את הפסוק על הצבור וכדפרשו לעיל : פסולה, הי"צ כריתות שצנה ונומקין ולפיכך שנוא הולד, והא כי התייבא כתיב שיהא לך צהן הוי וחייב כריתות לא תפסן צהן קדושין : דאתגיר, והילא לא כהג"ר ענינו ונש"ס קרי לא שנוא ונש"ס לא יכול לצבור וכ"כ כהג"ר ענינו דלא הוי שנוא כלל : בחיי אחיו, שהילא עליו צכרת : ויבמה, ונש"ס דקדושה חקורה על הנוכל, ונחלוצייתא קדושין תופסין צה ונפטר ג"כ לרמה וכן כהן הרנוב"ס (פ"ו ונח"ל יצום וחליה) אם עבר ובעל יבמהו החקורה עליו נשום חקור לחו לו עשה הרי זה יקונה קנין גיור ונולידה צגני והילא ולרמה פטורין, ואם ילדה אחר ציצנה אינו צבור לנחלה ולא יכול לצבור אותו על הנומקין, ותנינן בן נשמה יצונית פ"צ נ"ה ונ"ה דקתני אפילו ונומקין וקאמר דלכל דצד הוי צנו ואף לענין נחלה : אמר רבי ירמיה, בד חנוך דצי יודן

נונא ציצנות ריש פ"ו : לויא שזינתה אלעזר צכרה צבי הילא גוהל כפסקת צחרונה, אבל לויא חוכלת צנועשר : ותני בן צצרייתא קיימתה לרי ימויה : לויא שנשבת, וצצניה ונחליקין צחוקת שנצלת לכרי :

או שבא : דירצין צציר צצא עליה אחד ונן הפסולין שפוקל כהנת ונן הצחרונה חיה פוקלה ונן הנעשר : דמוהמין סאמן : הילא על חנוך קול שנון פסוק : לא חשו רחן, לפוקלן ונן הנעשר : והתנינן צנועשר סס, צה לוי נפסקה ונן הנעשר וקסיא ונחיתין וצרייתא אהר"ל, אבל על ר' ירמיה ל"ק, ד"ל דלויא לאו צכצנלה צאקיר ח"ה צצירי חלא שזינתה סתם, וקנ"ל לחפיקי נדר"ל דלחור חף פנוי הצא על הצניה עשה זונה ונפסקה ונעשר : תפתח, ונחיתין ויירי שנצלה חסי ישראל וילדה ונונו צן, דלויא חוכלת ונחיתין : איכלת במעשר : ופסוקה רק ונחיתין : במאן דמר, ונחיתין אפסר לחוקני כנ"ד דנועשר לכחנה לא, ולא תידוק הא נעשר חוכלת, וקנ"ל ר' צינא דנש"ל לנ"ד כותנין לא נפסקה ועל ונחיתין קאי : פליגין, על ר' צינא צס ר"י צן לוי דק"ל דכהנת שזינתה חוכלת צנועשר ורבי :

לאחר שלשים יום: הנה לפי קצת רש"י והרמב"ם דעכ"פ הפרשה צ"ל ודאי ניחא דקאמר חוקה שפדלי אצ"ל ר"ל ש' הפרשה הכסף והכסף לעלונו ונוריסן לצניו חבל לשיתת תהיב' דהפ"י הפרשה לא צניי ונאי חוקה

דפדיו אצ"ל דקאמר ח"ל פדיו הוא ונוחל' ונ"ל דהתוס' חפ"י שאל' הפרשה וניהו לידך לומר צני פדיו ע"י ה' כלבים ט"ב לי צבל נוקם סתן וס"י דקאמר דחוקה טעמה כן ח"ל לאחרים הוא פירה כעמיתונו לו ה' כלבים כ"ס הכא דלא צני לא כסף ולא הפרשה ולפי קצת ז' ניחא דיהי' בעונת דניד ליוני הייב לפדות מה עלונו דודאי כחונת לינו פורה אצ"ל צנו קורס לו אצ"ל הכא שאל' לא כסף ולא הפרשה פדיו קורס לו שיהי' הפדיו לאחר כ"ל וצ"ל כ"ע נודין דהפ"י לניד צמחכל חטונת לא הכא שאל' נעות ולא הפרשה נודת' ונ"ל דזהו כונת הש"ס צצכלי דקאמר חת"כא נוכח גזר' דלא נניית לאחשונ' דיכא צדדיה' ולכחורה קשה דנה ליה חל' אצ"ל נחציו ודאי דלינו נוליד' אצ"ל היל' שחייב נוליד' ננוכו חל' דה"ק כיון דלמי צל נוכח גזר' כהן דלא נוליד' ליקח ננוכו הכסף סחרי נעכסו לעלונו ח"כ ודאי פדיוני נה תנוה טונא לא פדיו חונת' ועיין תוס' (ד"ה הצן חייב לפדות) צשונעתין: **דלדברה ג' :** בלין שפיר חל' צלחם צללד: צצכלי

כדס (כח) נחלקו צצא חנוורתי טובל' ונשקבט הש"ס דרב ק"ל אחד ז' ואחד ז' חניה חובטת וסנוח' חנור אחד ז' ואחד ז' חושבת וסרנוצ"ס פסק כרצ' וסרנוצ"ן וסרנוצ"ס כסנוח' ונון דצרי הש"ס הכא נשונע דנושקבט הש"ס כר"י צן לוי דהפ"י צללדין ק"ל להנח ר"ח דחוסקין וקניי נותנית' ונקניי דצרי' חל' דלי לא הלכת' צהצריית' לא ח"י חל' כ"י צן לוי לפדות חל' דוקא צעכורין חו חפילו צללדין נייירי ודוק: הלכה

רבי הושעיה כהן שבא על הגרושה וחוליד בן ומת האב בתוך שלשים הבן חייב לפדות את עצמו לאחר שלשים יום חוקה שפדו אביו אם לאחרים הוא פורה כל שכן בנה אמר ר' יוחנן מת האב בתוך שלשים תפלוגתא דרבי הונא ורבי יוסי חד אמר חייב לפדות את עצמו וחורנה אמר אינו חייב לפדות את עצמו ולא ידעין מן מה דא' ומן מה דא' מן מה דמר רבי יוסי לגבד' חלל' ויל מה ליה כבר קדמי' ירשי בני אביו את מה דרבי יוסי אמר אינו חייב לפדות את עצמו:

משנה ג' : אי זה הוא בכור לנהלה ולכהן המפלת שפיר מלא דם מלא מים מלא גנינין המפלת במין דגים וחגבים שקצים ורמשים והמפלת ריום ארבעים הבא אחריוהן בכור לנהלה ולכהן. יוצא דופן והבא אחריו שניהן אינן בכור לא לנהלה ולא לכהן רבי שמעון אומר הראשון לנהלה וזהשני לחמש סלעים:

הלכה ג' : תני ר"ח מלא מים מלאה לידה מלא דם מלאה לידה מלא גנינין מלאה לידה מתניתא פליגא אי זה הוא בכור לנהלה ולכהן המפלת שפיר מלא מים מלא דם מלא גנינין רבי בא בשם רבי שמעון בן למוש מתניתא בצלולין ברייתא בעבורין רבי סימן בשם רבי יהושע בן לוי ואוף צלולין אין שפיר אלא באדם בלבד הדרא היא דכתיב *בשומי עני לבושי וערפל התולתי זה השליא רבי חגי בשם רבי זעירא שפיר שנתקלקלה צורתו אתפלגון רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש רבי יוחנן אמר וולד רשבל

אמר אינו וולד מתירין קמוי דרבי יוחנן מה בני לבין המת שגשרף ואין שלדו קיימת אמר לון תמן את מר טמא מפני כבודו של מת ברם הכא וולד הוא אי זה הוא שפיר מרוקם שאמרו כל שתחולת ברייתו דומה לרשון ואין בודקין אותו במים מפני שהן עוין ועוברין אותו אלא בשמן מפני שהוא מתון ומזוגה ואין בודקין אותו אלא בחמה רבי חייא בר ווא בשם רבי יוחנן אילין נשיין דמדין שבדליל דבר שבדלולה נקבה לית אנן סמכין עליהן רבי יעקב בר זבדי ורבי אבהו בשם רבי יוחנן נאמנת אשה לומר ילדתי ולא ילדתי ברם אינה נאמנת לומר דבר הוא נוכחה היא רבי פנחס בשם רבי ירמיה טעמא

ורצון היינו כ' הילא ור' שמוען דקמחז הכא: לפדות את עצמו דצן חלל הוא וחיוב צפדין ואילו היה אצ"ל קיים פדיו ובכף הפדיון שלה ואילו חייב ליתנס לכחן אחת חלל מכין שנות אצ"ל צחוק שלשים חוקה דלא פדה אותו אצ"ל דפדיו נכון חרם כהני ולא זכא אצ"ל צחוק חוקה שפדאו אביו ר"ל זכא אצ"ל צחוק ונוריסן לצניו ואם לאחרים טעונא יסיד דשכחציו מי ח"ל ליתן לכחן אחת ואי חוללת חובלת צמועשר צקדושת ליה קיינא ולא פקע קדושתה ולחנאי חייב צפדין חל ליה פוטרת וצמורה חלל ודאי דפליגא על ר' ציכאל: מת האב . טטוליד צן חלל: כבר קדמי' כ"ל דה"פ דלונר חול לכחן חטונת' חפ"י לדידך דחונרת דולאי לא פדה יורשי אצ"ל כהנים כהנים כיצור וכן קדונין ח"ל חונה יסדו זכות חלל זכן עיקר:

משנה ד' : שפיר . צמחל ונפדס: גנינין . גנינין . חונת הדגה ח"כ חתוכות קטנות חתכיים ואין צו ריקוס וולד: במין דגים: וכו' דלא נלונרו צחן ילדס כחדס: יום ארבעים ואין לורת חולד נגור עד שיעברו לו יום שלמים יוצא דופן חסא נעוברת חלונת' ותקס צלדית' ולכן היללו אחד דרך דופן [קייצרשנין] ואח"כ ילל חסני דרך חרסח' דכלי זה לא נשכחת סתחעצד חח"כ: שניהן אינן בכור . נפדס צצכלי טעסס דהיוולד דופן חנו צכור לנחלה דרך דופן לא ניקרי לידה ואין וילדו צו צעיין ואינו צכור לכחן דפער רחם צעיין וחסני לא חוילחשית חוכו ואינו צכור לנחלות: הראשון חיוולד דופן צכור לנחלה דיוולד דופן חנוי לידה נקרי וחסני צכור לכחן כיון דחול פטר רחם:

דלדברה ג' : תני ר"ח . צריית' חובל' ירושלמי כדס פ"ג ח"ג: מלא גנינין . וצירושלמי שס חגי' וולד צכר וכן חול צצכלי: חתנית' . נותנית' דקתני דכל חלו סח' חמירין חוי צכור לנחלה ולכחן וס"מ דלא חוי וולד כלל פליגא על דר"ח: בצלולין דליכא לניחם לולד נשאל' צעכורין חיישינן טונא חיסה וסיונח: ואוף צלולין ח"פ חפ"י צללדין קתני צצריית' דקונחא לידה וטענון קל דנר שלין שפיר חלל צלדס וכל צצחונת וולד' שפספיר וולד חול וסיונח חפ"י צללדין נחויקין לולד ופליגא על נותני' שנתקלקלה סנלצד לורתי צנוקת' ואין שלדו סיומת . סנתצכלל לורתי דטסור: מפני כבודו של מת . דלא חסניין ליה כצטל חלל חסא כצציל סנתצכל

צנוקת' וולד חול: לרשון . ויין חגז וסנוו סלעים וכן חול צצריית' חפ"ג דחולין סלעים זה חסון: ועוברין . ננחין חוסן: מוגז . נוכך ונקל להבחין: אילין נשיין . חני נשים דלונרין ט"ב קיוון להבחין צין זכר לכקבה והוא כיוחולד חונת צספיר וסליח כונו סצצכלול צנרתקו וסצצכלול חול חנו דוונח נרתק סחכר לכקבה ונ"י חקיוניס חלו רויים להבחין ג"כ צלדס צין זכר לכקבה: לית נן סמכין . חין חלו סונוכין עליוס לענין יוני טונחא וסרתה: ילדתי . נפל ולטונחא לידה דדבר זה ידוע לה חלל חסצ צכור ולכקבה דלחצחין צין זכר לכקבה חניה חלונת כדלעיל דהקיוניס דיהצני נשים חלו קיוניס כיצור להכיר צין זכר לכקבה: טעונא

מעמא דרבנן קפדה ריש פ' תזריע ועיין צצלי ונכילתן: **הלכה ד'** שנואל חנור דליקני וכו': והגאון פ"נ **משנה**: וילדה שני זכרים. ונתעברו וכיון דנעניא אחד

נותן זכור נותן ה' קלעים לכתן: האב פטור. לא כדנריך דקצרת יורש כנושענצד רק חלל נדיק לא נעביז חנן דפטור לפדות את עלונו חלל חפ" ונותניתן דקוף פרק גט פסיו, הנהו צטער גובה

נכבסין ונשועצדים כ"י עדים גובה נכבסין צני חורין, דנושענצד דנוכני חורין גיבה חפ" ונן הירשם והפ' ספרטו בן פ" ג"ב הונפרס ריזצ"ז ועיקר ועיין ג"ס, ועכ"פ לכל הפ' שנואל צעל פלוגתא דרב וצצלי שנואל ק"ל כרב, ואיכא לפקס חסי לית הדא פליגא

בתיסתא דנותניתן דגיטין קייטתא לרב ולא פליגא, דלפיכך לדיד ליקא רשות נהס דלין גובין וחיורטין, חלל כסתתו רשות הו

כנו שקצלו עליהן החוצ ונפרס עליהן, ודסה ז' הש"ס דנותניתן ויירי צונוס, צטער דגובה חף ונכבסין ונשועצדים ונן הירשין

הלכך כיון שלפניו לפשוט ונן ונכבסין ונשועצדים והוא רואה להפרס עליהן הסו"מ נוטל רשות ונא, נחש"כ ונלוס ע"פ דגיבה ונן הירשין רק ונכבסין צ"ח ח"ל

כטילת רשות (והנפרס ריזצ"ז זכר שרשצ"ח פ"י ג"ב בתיסתא ולא ידעתי חס ונלח כוז סס) וכן י"ל הילא דצ"ק פ"י דקאמר

כנוי הסס ולית חיל פליגא ונותניתן דהסס וכן פ"י הריזצ"ז:

יבולנא חלל לפתור צטני פתרון: צצלי שקלי יצרי"ח צוז הש"ס טוזה, והנפקא דהצ"ע דליכא חלל ה' קלעים ופליגא דרב חסי דאמר האמין שחלקי ונחל יורשין ונחלס לקיחיה, או צד"פ דאמר ונלוס

ע"פ גיבה ונן הירשין, וסכא תיך ז' הש"ס צפסיתות צין לרב וצין לשנואל, והא דנווקי הש"ס כשנואל היינו בעין תדילא דר' ירמיה צצלי דלרינו כל זמן שלא חלקו הסכן

מן הירשין תפתר במלוה בשמי, רבי אבהו בשם רבי יוחנן מלוה בעדים נכת מן הירשין ובלבד יורשין שירשו חרקה, בהדין אילין דרבי נחמיה אשאלין לציבורי פרישין ואתא עובדא קומי רבנן ומרין

ליה לית ציבור בוליה עתר ולית ציבור בוליה עניי, רבי יודן בשם רבי יוסי בי רבי בון מתניתא פליגא על תרייהון, דתנינן מת האב והבנים קיימין רבי מאיר אומר אם נתנו עד שלא חלקו נתנו, ואם לאו

פטורין ר' יודה אומר נתחייבו דלגבסיה במה נן קיימין אי דמיית לאחר שלשים יום יאות אמר ר' יודה מ"מ דר"מ ברם בן נן קיימין דמיית תוך שלשי

אין תימר ברב יאות אמר ר' מאיר מ"מ דר' יודה, אין תימר בשמואל יאות אמר ר' יודה מ"מ דרבי מאיר אמר רבי מנא יבולנא אנא לפתור

בשני

דרי נחמיה, בדצית ר"כ הלוה נעוה לציבור שפרשו ונו"ע צצלי העניס קטנט ושאלו חס ניהס שזעטירו העניס והטירו דרב ז' ח"ל דכסס שאין ליצור עני כך אין ליצור שלא יתי עניס צתובס: מתניתא, דהכא פליגא צין

על רב וצין על שנואל, כיונר דלתיסיהו לא נחוקני טענא דר"נ ור"י דנותניתן: אי דמיית לאחר ל', וכבר אחייצ צפדינו חפ"י לרב דקאמר חסו גובה ונן הירשין, הכא שסתעצדו ככסין לחוז ז' ור"כ ספיר חנור ר"י

וקשיא ונ"י דר"נ ור"כ דקשיא זאס לשנואל: ברם בן נן קיימין, חלל ודאי דנעניצ צתוך שלבים ללא אחייצ צפדינו, וקשיא: אין תימר ברב, דנותניתן ק"ל, פרכו ספיר חנור ר"נ דכיון דנעניפ חסו גובה ונן הירשין כנוי שאינו גובה ונכבסין ונשועצדים לפיכך פטורין חלל קשיא ונ"י דר"י, ולשנואל דאמר דגובין

חפ"י וירשין נחל דר"י קצר כתיביו הנכבסין וקשיא וניי דר"י, ועננאל דתניסיהו לא נחוקני לא לרב ולא לשנואל:

צצלי

החלל שני זכרים. ונתעברו וכיון דנעניא אחד נותן זכור נותן ה' קלעים לכתן: האב פטור. לא כדנריך דקצרת יורש כנושענצד רק חלל נדיק לא נעביז חנן דפטור לפדות את עלונו חלל חפ" ונותניתן דקוף פרק גט פסיו, הנהו צטער גובה

נכבסין ונשועצדים כ"י עדים גובה נכבסין צני חורין, דנושענצד דנוכני חורין גיבה חפ" ונן הירשם והפ' ספרטו בן פ" ג"ב הונפרס ריזצ"ז ועיקר ועיין ג"ס, ועכ"פ לכל הפ' שנואל צעל פלוגתא דרב וצצלי שנואל ק"ל כרב, ואיכא לפקס חסי לית הדא פליגא

בתיסתא דנותניתן דגיטין קייטתא לרב ולא פליגא, דלפיכך לדיד ליקא רשות נהס דלין גובין וחיורטין, חלל כסתתו רשות הו כנו שקצלו עליהן החוצ ונפרס עליהן, ודסה ז' הש"ס דנותניתן ויירי צונוס, צטער דגובה חף ונכבסין ונשועצדים ונן הירשין

הלכך כיון שלפניו לפשוט ונן ונכבסין ונשועצדים והוא רואה להפרס עליהן הסו"מ נוטל רשות ונא, נחש"כ ונלוס ע"פ דגיבה ונן הירשין רק ונכבסין צ"ח ח"ל כטילת רשות (והנפרס ריזצ"ז זכר שרשצ"ח פ"י ג"ב בתיסתא ולא ידעתי חס ונלח כוז סס) וכן י"ל הילא דצ"ק פ"י דקאמר

כנוי הסס ולית חיל פליגא ונותניתן דהסס וכן פ"י הריזצ"ז:

הלכה ד' : יורש כמשועבד.

דין נכסי יורשין כנכסים ונשועצדים דלין ונלוס ט"פ

כנזה ונק: שמואל אמר, ה"פ שנואל פליג ור"ל דירש חסו כנושענצד רק כנכסי צני חורין

וחפ"י ונלוס ע"פ גובין ונאן וה"ק ח"ל חנור דירש כנושענצד, דהא דליקני חסו גיבה ונשועצד

ונוכבסין צני חורין גובה חפ"י וחיורטין: ולית מתניתא, דגיטין פ"ג ונ"י, דקתני הסס הנהו

נעוה את חכבא את הלוה ואת העני להיוה ונפרס עליהן ונחלקן (הסו"מ צצלי חוזו יעכצס)

נפרס עליהן צחוקה ססן קיימין ואינו חושש טענא נחל או העניר העני, נחל לדיד ליתל רשות ונן

הירשין, והיינו ט"כ נשוס חלין החוז ונוטל עליהן לפשוט ולרב חף רשות הירשין, תפתר, ונותניתן דהסס צונוס צטער

דגובה ונן הירשין כסס שגובה ונכבסין ונשועצדים: ר"א בשם ר' יוחנן, דאיכא סרסו קרקע חפ"י

רב ונודה שגובה ונן הירשין ונותניתן כנוי צטיטו קרקע ולכן נהסי כטילת רשות: בהדא אילין

דרי נחמיה, בדצית ר"כ הלוה נעוה לציבור שפרשו ונו"ע צצלי העניס קטנט ושאלו חס ניהס שזעטירו העניס והטירו דרב ז' ח"ל דכסס שאין ליצור עני כך אין ליצור שלא יתי עניס צתובס: מתניתא, דהכא פליגא צין

על רב וצין על שנואל, כיונר דלתיסיהו לא נחוקני טענא דר"נ ור"י דנותניתן: אי דמיית לאחר ל', וכבר אחייצ צפדינו חפ"י לרב דקאמר חסו גובה ונן הירשין, הכא שסתעצדו ככסין לחוז ז' ור"כ ספיר חנור ר"י

וקשיא ונ"י דר"נ ור"כ דקשיא זאס לשנואל: ברם בן נן קיימין, חלל ודאי דנעניצ צתוך שלבים ללא אחייצ צפדינו, וקשיא: אין תימר ברב, דנותניתן ק"ל, פרכו ספיר חנור ר"נ דכיון דנעניפ חסו גובה ונן הירשין כנוי שאינו גובה ונכבסין ונשועצדים לפיכך פטורין חלל קשיא ונ"י דר"י, ולשנואל דאמר דגובין

חפ"י וירשין נחל דר"י קצר כתיביו הנכבסין וקשיא וניי דר"י, ועננאל דתניסיהו לא נחוקני לא לרב ולא לשנואל:

צצלי

בפדחה, וצצצלי וצונסנה בצונסקיות הג

שמצותה. כלומר שנותה פדיונה היה על אצו ורק נפשי
שלא פדוה פודה את עלונו ונשח"כ נולות פדיות צנו
וועיקרס ונוטלה עליו :

הלכה י' לכל מילין הא דפליגי רבנן ור"ע, אם הוא דוקא
צנוותא דהכא או לכל

נילי צין לקולא צין לחומרה :
הא לענין הלכות אבר. כד"ה
לעולם חזנין לקולא דהלכה
כדברי הנקול צאצא, וכדוּפּרש :
האיך עבדיא. כיום שלפניו וכיום
שלחוריו לקולא : ומיית בתוך ל'.
דין להקפיד ננו אי ככלפניו ואוי
כפל או כללחוריו ונתחלל עליו
ואעפ"י פשיטה לן שאין ונתחלל
עליו והיינו כיום שלפניו לקולא :
ומקרי את שערד חלל ונתח
להקיל את שערד ציום שלשים כיום
שלחוריו, וי"ל דאף לענין
מורה כן צהחוריו לו את הכוריו
לאחר שלשים דווקא צהכפורה
ציום שלשים : הני צריחא ונוצח
ירושלמי ויו"ק דים פ"ג ואנהנין
קאי דקתני תחם ואלו ונלחין
צנוועד הצל ונועה, ולא היה לו
סחור לגלח קודם הרגו, ופ"ל דר"י
דחצא ונועה חקור לו לגלח צנוועד
וכדוּפּרש טענה חולל ועצר עכ
דצרי חכמים סאנרו של יסתבן
האדם צבור הדומה לצבור חרות
ינים והיינו דוקא להרוג חלל
לדבר מזה חפילו ר"י מורה
דווקא : מעתה בהן שיצא ח"ל.
הק"ע פ"י צניחמא, דכנו כן ק"ל
לר"י צבהן שיצא ח"ל ולא היה
צאצאו לגלח קודם הרגו כיון
שיצא שלל צהסות, כדלחוריו לקנו
חינו ונולח צנוועד וספ"י פ"י
צלחון קושיל וכן עיקר, חלל לא
פ"י ונ"י ונתנו פ"י חקים וי"ל
ד"ע, כיון דלר"י צניחמא שלל
צהסות חכמים חקור לגלח וחסמים
דפליגי היינו נשום דק"ל דווקא
לפרש לים הגדול, ח"כ כסן דלכ"ע
חקור ללחם, לכ"ע חקור לגלח צנוועד
ואכן קתנא חניין צנותיטון ואלו
ונלחין צנוועד הצל ונועה, חלל
ודלי דטענה דר"י בלו נשום דחקור
לפרש לים הגדול, רק ק"ל דחצא
ונועה ח"ל פחד הוא וגזרינן נני
שלל יכנסו לרגל ונוטין : אחיו
של אותו האיש חלל חרש צנייך
סלחין כענש ע"י כמות צלי צנים
וצורך הנוקם סהרגו חלל לא חור

אסור לפרש ונ"י לים הגדול : ונדצרי הש"ס חכא
נופּרש הוא דנותיטון חירי צנופּרש לים חלל
צ"עסא חל, וצריס גיטין דפידיו רש"י וחר"ן דכל חור"ל
קרוי ונדה"י היינו נשום דחים הוא גבול ח"י צנוערס,
וכחאי גוונא צשאר לדדים דליין

שמצותו על אביו ומצות בנו עליו :
הלכה י' בעון קומי דרבי יוסי לכל
מילין פליגי, אמר לון דרי
נן אר"ן בשם רבי יהושע בן לוי הדא
דתימר בהלכות פדיון הבן הא לענין
הלכות אבל יום שלשים ביום שלפניו
לקיל, ביום שלאחריו לקיל, האיך עבדיא
כדרא דמר רבי שמעון בן גמליאל כל
שישהו שלשים יום באדם אינו נפל
ומיית ביום שלשים אין מתאבלין על
הנפל, הו ביום שלפניו ומכיל את שערדו
במספרים ביום שלאחריו רבי שמעון
בר ווא בשם רבי יהושע בן לוי הלכה
בדברי מי שהוא מקיל בהלכות אבל,
תני בשם רבי יודה הבא ממדינת הים
אסור לו לגלח רבי יודה בדעתיה דמר
אסור לפרש מא"י לים הגדול, מעתה
בהן שיצא לחוץ לארץ הואיל ויצא שרא
בציון חכמים יהא אסור לגלח, חד כהן
אתא גבי רבי חנינא אמר ליה מהו
לצאת לצור לעשות דבר מצוה לחלוץ
או לייבם, אמר ליה אחיו של אותו
האיש יצא ברוך המקום שנגפו ואית
דכבריו מימר היבין מר ליה אחיו של
אותו האיש הנית חיק אמו וחייב היה
נכדיה ברוך המקום שנגפו ואת מבקש
לעשות ביוצא בו שמעון בר ווא אתא
קומי דרבי חנינא ומר ליה כתוב לי הדא
איגרייתי דאימרי ואנא איפוס לפרנסתי
לארעא ברייתא, אמר ליה יומי חורין
אני הולך אצל אבותיך ואומרים לי נמיצה
אחת של חמדה שהיתה לנו בארץ
ישראל התרתה לה לצאת לחוץ לארץ :
אתפלגון רב ושמואל רב אמר פדה
את בנו בתוך שלשים הריו זה פדיו
ושמואל אמר אינו פדיו, אמר רבי יודן
חד רבנן נפיה מן בית וועדא ומר מבן
לאחר שלשים יום אף דלית בספא
בידיה דכהן כל עמא מודי דפדיו מי
לא תנינן התקדשי לי בסלע זו לאחר
שלשים

למה נפּרש שחקור, וללשנא חרמינא חור לים ונפּרש
הרי חתה רוחה צנייך סהגיז לו העונש צלדק סנות צלי
צנים ואיך לא הפחד לעשות כן : שמעון בר ווא, וח"ל צר ווא אחיו צצלי חוין צצאו ח"י כדלחוריו כונה פעמים דקרי
ליה ר"י צצלי, ורק נפשי דחיקא ליה סעמח חלל ללחם דרך ערמי ללחך פדנחמו וקסא כחצ תעודה ונ"ה חיקורו
חורו צכל עקום צולו, סלך רק נפשי הלחן זו הדחק ילל לפי שגם חכמי צצל חמדו צכל עת לעלות ח"י, וצפנים
צופפות רלו כל חיה הצל ונתחם להכא, חלל צלי זה לא היה לרד לנכחצ תעודה כי חורתו ונכרת עליו : יומי חורין.
פ"י חיק חלל פני נגר חצוקיך חס יסלחני חלל חס הציוח לפה לנעוע חורך חל"י ונ"י חתחתי לך ללחם חס
יסלחני וזה חורר חללים ולכן לא חיקר לו חפילו צעמח הדחק : פדה את בנו, וכן הוא צצצלי ונכילחן ור"ל
סעצר ופדה, דלכחחילה קרא כחיו ופדיו ונזן חדה, ולקנו נפּרש לפלוגתייהו : חד רבנן חחד ונחכבונים ילל
צוצחתייד וקיפר וזה ספירשו צצהגיד לפלוגתייהו דרצ וצנוחל, דנכחן ולחחר שלמים חפ"י חין חכבף ציד חכבן
כמי פדיו וכנוחן דיהיו ליה צעמח פדיו : מי לא חניין, צרים פ"י דקדושין ונתחם גרסי רצ"י ירמיה צס רב
והגריקס שלפניו עיקר, דלס חיל דעת רב חיק פסיט וזה דלכ"ע צנו פדיו, וצצצלי נני חורה צזה צנוחל חלל
מזן 16 (ירושלמי עם פ"י חשק שלמה)

סנווכית חל"י נני כן, ונקיט
ונועה דלחוריו, חל"ל סהחא עיר
סנווכה ונחנות הים סנופסיק צין
ח"י לחור"ל וצצא ונח"ל ונוקום
יסוצ ודלי דחקור חלל צצא דרך
הנדצרי יס ק"ל חונר דכנו
צצא ונועה ח"י חור, ונדרנו יל
צח"ל י"ט העתיק הנושנא כלירתם
ירחל ד"ל דוקא צנופּרש צלחם
וכדוּפּרש פשטתה חירוסלמא,
רל"ה דצרי חחוס' ככתצו צפ"ק
דצ"י (י"ג) חלל דקאנור חש"ס
חחם כהן ונוטל ללחם לח"ל
ללונר חורה וליכא חשה, דדוקא
הנך דחציון סגדול ח"ה סנוצח
לידי ונעמח, וחשה דלח חור
צחל חלל לשאר נוטל חל, ודלח
כנו סכתה, סחלחתי דכ"ס לשאר
נוטל, וצחצורנו על סחלחחות
צחרנו זה צחרובס ויין סס :

אתפלגון רב ושמואל : וקוג'
הצצלי חור לחיקך
דצפודה סחם לכ"ע חינו פדיו
ולחחר שלמים יום ונתחככו חנועות
פלוגא, וחיורסלמי לשיטתי דפריך
פ"י צקדושין סס וכי ויה צינה
צצין ונלח דק"ל לרסנ"ל חלס
לח כחתייר צה סוס פרוטה חיה
נוקדסת, ונוסני ונלח לא כחנה
לסס קדושין, קדושין לכך כחנה
נושעה חלסונה, וס"כ כן פדיון
הנן לכך כחנה ונשעה חלסונה
ונודצרי חש"ס חכא קיטחחל לשיטת
הר"י יל דפסק כרצ סכתה
צפ"י ונח"ל צכוריס ח"ה חס
חונר לו לחחר ל' יום צנו פדיו
ואעפ"י סנהעככו חנועות ויין
צריד"צ וס"נו סנדחקו צזה ונחל,
וצחנות דצרי כוצעים ונחירוסלמי
דחכא דצכי חלי גוונא לכ"ע צנו
פדיו וקוג'א חירוסלמי קדובין סס
נווכח כן כדפּרשנו וכן הוא שיטה
הרונצין וסרל"ס יל, עיד כחצ
הרונצין חלל דלסכחן צפוסקין
דכחצו צהו סחם וניו סדה חת
צנו צחור ל' יום חין צנו פדיו
ולל וק"ס צה דדוקא דחלנור
ונכסאי, וצחנות סיקה זו ק"ל
דצפודה סחם חור פלוגתא דרצ
וסנוחל

כדלחוריו כונה פעמים דקרי
לחורו צכל עקום צולו, סלך רק נפשי הלחן זו הדחק ילל לפי שגם חכמי צצל חמדו צכל עת לעלות ח"י, וצפנים
צופפות רלו כל חיה הצל ונתחם להכא, חלל צלי זה לא היה לרד לנכחצ תעודה כי חורתו ונכרת עליו : יומי חורין.
פ"י חיק חלל פני נגר חצוקיך חס יסלחני חלל חס הציוח לפה לנעוע חורך חל"י ונ"י חתחתי לך ללחם חס
יסלחני וזה חורר חללים ולכן לא חיקר לו חפילו צעמח הדחק : פדה את בנו, וכן הוא צצצלי ונכילחן ור"ל
סעצר ופדה, דלכחחילה קרא כחיו ופדיו ונזן חדה, ולקנו נפּרש לפלוגתייהו : חד רבנן חחד ונחכבונים ילל
צוצחתייד וקיפר וזה ספירשו צצהגיד לפלוגתייהו דרצ וצנוחל, דנכחן ולחחר שלמים חפ"י חין חכבף ציד חכבן
כמי פדיו וכנוחן דיהיו ליה צעמח פדיו : מי לא חניין, צרים פ"י דקדושין ונתחם גרסי רצ"י ירמיה צס רב
והגריקס שלפניו עיקר, דלס חיל דעת רב חיק פסיט וזה דלכ"ע צנו פדיו, וצצצלי נני חורה צזה צנוחל חלל
דחל

ושמואל ולהבי פקקי בשמואל ונאס דנוסחצר טענאל ועור י"ל דה"ק שאנר נפוסר ספרו נעכסיו אז ודאי לכ"ע אין צנו פדיו:

הלכה ו' רבי הילא צאס שמואל: וצירושלנוי כתובות פ"א ה"ב מוכח צאס שמואל.

ובכאורה פליגא צום דנו"ד צאקל הקודש כ"ל כתיבה דלורייטת, ונו"ד צנוצנע הילא כ"ל כתובה דרצנן ולפ"י הרמב"ם (צפ"י נה"ל חכות ה"ח) דפקס דכתובה צבאק נודיעה ק"ל כתובה דרצנן ור"ת קצר ל"ה כתובה דלורייטת, חונס יב לוונר דאפילו וואן דכ"ל צאקל הקודש ק"ל נוי כתובה דרצנן אלס דאנעכער הקדש דלנוסר הצחלות דכתבו התוס' (ק"ו: ד"ה חנור אצ"י) וצירושלנוי קוף כתובות היחא הילא נוקיעט לנ"ד כתובה אשה נודערי תורה ודלא כרצנן שווען צן גנזיאל דתני כתובות אשה נודערי תורה רשצ"ג חנור אין כתובות אשה אלס נודערי קופרים, ולפ"י קשה וי"ע פסק כתובה דרצנן ולא דלורייטת כיון דרצי קחנה ונחיתת כנו"ד כתובה דלורייטת וכן קשה על הריטב"א דכתב דלא ולינו וואן דק"ל דנאחיס של כתובה צאל ונה לורי הא ונלד פליגתא דאנוראי הוא נחלקות קחנה דנחיתת עם רשצ"ג וקפנה דנחיתת ק"ל כתובה דלורייטת, ואפ"י אי חנור דכל נוקס שמה דרצ"ג צנוצנעו הלכה כוונה הנה נודערי הצכל דק לא פקיקא לן היך קצער רשצ"ג ופסטה דסוגיא דק"ל דלורייטת, והא דקתני צירושלנוי נפוסר רשצ"ג חנור אין כתובות אשה אלס נודערי קופרים, הנה הירושלני ק"ל דהאי כללא דהלכה כרשצ"ג וכו' הוא רק צנוצנה ולא צצריטת, אלס ונה שפירא לי ציצצ שיעה אסר נונע כל הרמזונים ק"ל בן, היא דלא עדיףא הוי צריטת דשפתי כתובות ונוצנה שלנה דשנעתי וקאנור הש"ס דאפ"י אי הוי קתני נפוסר דכתובה אשה צבאק של לורי לית הלכתא בן נופני כונה דצנן דפליגי ע"י דהש"ס הש"ס שם צכתובות, וכדי שלא יפלו על נעשה נפוסר ל"ל דהנה נעשה

שלשים אובלת בתוך שלשים יום הרי זו מקודשת, מה פליגין דפדיו בתם, רב אמר פדיו ידעין אינשי שאין פודין תוך שלשים ויהיב ליה לאחר שלשים ושמאל אמר אינו פדוי סברין אינשי אחרוני למצות מקדמין, והא ופדיו מבין חדש כתיב, סברין כלבד שלא יאחר פמבין עליו מיעבד עובדא, אמר רבי יוסי לא דהוי צורכיה למסמך עליו ברם דהיות מן ימא למינא, מנין שאם לא עשה לו אביו חייב לעשות לעצמו תלמוד לומר אדם תפדה, ונמלתם אתם ולמדתם אתם, והודעתם אתם וכתוב למען תחיה אתה, בין רבנן ובין ר' יודה מודין:

משנה: חמש סלעים של בן במנה צוריה שלשים של עבד וחמישים של אונס ושל מפתה ומאה של מוציא שם רע בורם בשחל הקודש במנה צוריה, וכולן נפדין בכסף ובשוה כסף חוץ מן השקלים: איז פודין לא בעבדים ולא בקרקעות ולא בשמדות ולא בהקדשות, כתב לכהן שהוא חייב לו חמש סלעים חייב ליתן לו ובנו אינו פדוי לפיכך אם רצה הכהן ליתן לו מתנה רשאי, המפריש פדיון בנו ואבד חייב באחריותו שנאמר והיה לך אך פדה תפדה:

הלכה ו': רבי יוסי בי רבי בון ביני מתניתא מנה של צוריה ותני בן וכולן במנה של צוריה תמן תנינן בתולה כתובתה מאתים ואלמנה מנה, רבי הירא בשם שמואל בשקל הקודש רבי בא בר חייא במטבע יוצא, דו מתניתא מסייעא לרבי בא בר חייא שלשים של עבד חמישים של אונס ומפתה ומאה של מוציא שם רע כולן בשחל הקודש במנה של צוריה, ולא תניתיה בתובת אשה עמה, אמר ר' אבון כלום

נחלית השקל וצנוצנה נפוסר: אין פודין אב"ג דלנון לציל דדצר הלכך פדיון פדיון אפ"י צוה בקא אין פודין צכור חרט לא צעצדים וכו' וצנוצנה נפוסר טענאל: בשמדות א"ס לו על חצירו: ונחנס לכהן שגצנה צפדין צנו: ולא בהקדשות. הדין בן כנו צכור אדם: ובנו אינו פדוי. גזירה דרצנן הוא שלא יאנורו פודין צעירות: רשאי, דהכי הוא פודה צה סלעים אחרים: יהיה לך. לאחרן קאנור קדא דכתיבה הבקא צידד לא הוא פדיו:

הלכה ז': ביני מתניתא, בן לירי להגיה נחיתתן ונה של לורי דננה לורי ונאי עבדתיי, הלא והכי הול"ל ה' סלעים של בן צאקל לורי שכן גדולין וסלע של חורה, ולכן נוגיה נחיתתן ונה של לורי והוא נלשון וניין ומצדן, וה"ק נחיתתן כל דצר שיש לו וניין צלורי נחמו קתה צה סלעים לכהן, אלס דצר קאין לו וניין צלורי לירי לוונר לכהן נפוסר צה סלעים א"ס נוחן לך (בן פ"י הרמב"ם ז"ל ועיקר): ותני בן, צמוקפתא נפוסר ונה של לורי, ולפנינו צמוקפתא הג' כנו צונחיתתן ולכן ודאי שהיה הג' צמוקפתא ונה של לורי וט"ס הוא לפנינו: תמן תנינן, כתובות פ"ב ה"ב: בשקר המודש, נאחיס של כתובה הן נאחיס דיכרי כסף טהור והן חמישים קלעים דלורייטת: מטבע יוצא, כפי הילא צאוהו נוקס והוא כסף נודיעה חלנור צכל נוקס שהוא רק חלק שניני צבאק לורי ונזאל לפי זה דנאחיס של כתובה היא רק כ"ה דיכרי לורי: דו מתניתא, נחיתתן דהכא נוקיע לרי

הוא נחלק צין אשה דצירו לקדשה נעכסיה, וצין צכור שאין צידו לפדותו נעכסיו: דפדיו בתם, ולא חנור א"ס כותנו היום או נחיס ונאחר קלעים (ל"ל היום א"ס נוחן הבקא והפדה יחול לאחר שלשים) צוה פליגין: ידעין אינשי שחרי נוקדא נפוסר הוא וננור ונחן לאחר שלשים, ואף נחן דלא קדא נוקדא יודע הוא שחאצ פודה את צנו ציוס שלשים, ושמואל קצר חרצנה הוא דולה לעשות צוה נליה וון חנוצמר וננור ונחן שיפדה צנו עכסיו ופריך אידך אפער שיפדנן בן כיון דלא רחא נעוכם פדיון הדין הוד שלשים וקדא חנור נפוסר וצנן חדש: סברין, כליונר חטעות צא לו נוכח הקדש דקצנר דה"פ בלא יאחר לפדותו וצנן חדש ונעשה, אלס לעולם וריזין נוקדמין לנליה: סמבין עריו וסנוכו על האי נודצנן לעשות הלכה לנעשה לאחר ל' יום ונחמו כל חנוצות דלכ"ע פדיו: לא דהוי צירכיה, לא שהיה לירי צמוקד על עדהוהו אלס שהיה נוקס קרוי כנו ון הים לנוקס כשנו טיגא שנוור קנוך לנול, והוי נחלה דעצידא לאגליא דלא נשקרי חכמי: מנין שאם לא עשה לו אציו נכל אלס דקחצי צנוצנה דקדושין פ"ב וי"ז שחוצ הדין על האצ שחא חייב לעשות זה לעלנו: אדם תפדה, עיקר השקדמה על האצ שיהא נפדה והיינו שאם לא פדאו אציו פודה את עלנו: ונמלתם קרי צה ונציל חס וכן כולם: וכתבי, ונציל רחיה דצכל ונלוה העיקר לנאן יחיה האדם וני דואג לחיו יומר נהוא עלנו:

משנה: ר' סלעים, סלע דחני צנוצנה הוא השקל חלנור צתורה צכל נוקס: במנה צוריה, כדנפוסר צנוצנה שמוצין צלורי, וקיים להו לרצנן דדוונן ונוס לאחון של חורה, והא דלא קחני א"ס צבאק סקלים וערבין, כתבו התוס' דנאחס צהדיא כתיב צאקל הקודש וערבין נני כוכי וכל ערבך יהיה צאקל הקודש: של עבד, סגתו שור: וחמישים, וכו' שנותן לאציה, וה"ק חמישים של חונס וכו' אציא דלא כתיב צה סקלים נשכלנוין ג"כ צנוצנה לורי: וכולן נפדין ה"ק וכל אלו הספרין חיון כפדין אלס צבאק, וכו': מן השקלים.

נחלית השקל וצנוצנה נפוסר: אין פודין אב"ג דלנון לציל דדצר הלכך פדיון פדיון אפ"י צוה בקא אין פודין צכור חרט לא צעצדים וכו' וצנוצנה נפוסר טענאל: בשמדות א"ס לו על חצירו: ונחנס לכהן שגצנה צפדין צנו: ולא בהקדשות. הדין בן כנו צכור אדם: ובנו אינו פדוי. גזירה דרצנן הוא שלא יאנורו פודין צעירות: רשאי, דהכי הוא פודה צה סלעים אחרים: יהיה לך. לאחרן קאנור קדא דכתיבה הבקא צידד לא הוא פדיו:

ונשנה זו נופת הנשנה דקוף בתבונה דרשנא פליג ולשיטתיה
 דק"ל צרייחא דתבוצה חשה דרשנא ועיין בהגהות
 (ויינייחית בס' צנוקינו ונה בצלח צוה):

דברתי צבכא מלא: וחס' דלח' וביא קדא דר' נאות
 שקל כסף צובר לקומר כדנונא
 צצצלי ד"ל כנו דהכנס חזקלוקס
 "קלעין דכסף נחשבל כחורתא
 צכל "דניחא" וקדא נקייט
 דקאנר עפרון ד' נאות שקל כסף
 צני וצינד נח' חיל' והיינו סחול
 דבר קל וכדי כך זיקה צמינס
 וכתיב ויבנו אצרהס לעפרון ור"ל
 צצצין ונח' סחורה קוס צעניו
 ד' נאות שקל כסף וכן עשה
 חזי חול חס שקל כסף כחור
 צדונתקבל צמורה צכל וקוס
 ונחין לני לונר דקנטרינס חיל
 צצצל נוקדא דכסף נח' סחורה
 אצרהס נעלנו לחת לו סנעין
 צפ"י נשקל חומר גדול כדי
 להצביע עיניו של חומר רב, וצצצלי
 נוריק נדכתיב שקל כסף שרנו
 לו על הקנטרין וכן עשה אצרהס
 שהצין נחול של חילי רשע וחכ"ג
 דכתיב בקף ובהק חז"י שיה
 פרוטס היכי דכתיב כסף נח'ל
 היינו שיעור חומר גדול וחול
 קלעים הקנטרין ודוק:

במה דלח' נח' חין פדין צכלים:
 עיין שקלים בס' הג' וסוטה:
 ופי' הנכח צרייחא חיל דנונאספה
 על הנשנה דקחני וכו' נדדין
 צבכא וצקוס כסף וקתני צצרייחא
 חלל לא צכלים נשוס הפקד
 הקדש וסוס כסף דקאנר שאין
 צו הפקד חלל דקסי' חילך
 חפסר סוס כסף צלי חש' חולה
 ולכן חפ"י שפלטנו עיקר:

בשכא ילאו עצדים שאין
 כך צהן חלל חשונים:

וצצלי חוריקין ילאו עצדים סחוקבו
 לקרקעית והיינו נשוס דק"ל
 להש"ק דעצד כנו גיפו ננוון חול
 וחיכוסלנוי ק"ל דלח' דוני לוננוון
 סנהנס נוסן צכל חופן שירלח
 נשאלים עצד רק חשניכו צצד:
רבי יוחנן ורבי יונתן: הק"ש
 פ"י חפ"י נח' חין ללחר
 חללים חייז חלל לפדיו וסוס חף
 ספסעות חצרים חורין כן קשה
 נחיתן חיל' לחחר חללים יוס
 חפ"י חלל חון יתן חילי חלונר
 דענונא דונחיתן נוסרקי לפיכך
 פודחו חפ"י ללחר חיתח דכתיב
 וכל צכור ח"כ חילי חיל' ענונא
 דונחיתח וכו' כדרך חס"ק וכל
 הענין

לך בהן אלא תשמיש שאין לך בהן אלא ראייה בלבד:
 רבי יוחנן ורבי יונתן תרייהון אמרין כל בכור בניך תפדה אפילו
 לאחר

ואח"כ דחאי הפדה כתיב קודם לפדיו חפ"י חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט
 ואח"כ דק"ל לר"י צצצלי צוים צוים שני פעונים חין זה כלל ופרט חלל חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט
 חורו צכלל ופרט והיינו דקאנר חס"ק חס"ק חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט
 פרט ציניח ודנס צכלל ופרט: אלא תשמיש חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט

צח דק"ל כחוצה חשה צבכא נודינה דחל"כ לחני כחוצה
 חשה צחדי חך דקחסינ חכא חון צשקל חקודס
 צונח של חורי: כולם חמדני חחא חין חל"כ דלעולס
 צבכא חילי חחא דלח' חני כחוצה חשה ענוין חוסס דכנר
 חזכיר חונס ונפסח ונחלחיס של

כחוצה ילפינן ונחה דכתיב צחונס
 כסף יטקל כחוסר חחילוח וילפינן
 ונפסחה סחא חוניסיס שקלים וכל
 שקל ד' דינרין ח"כ חוניין דחוסר
 צחולה ונחלחיס דינרין כסף חורי
 וכל חילקדך לונחני כחוצה חשה
 ענוין: ער חרון ילפינן חלונס
 ונפסחה דכחוצה ונחלחיס כל צחולה
 צשקל חקודס חלונס חילי:
 דו לאלמנה פ"י דו סחורע כח
 סחיל נוסלח רק נחה חלל עכ"פ
 צשקל חקודס דחילין לכו חלחק צין
 צחולה לללונס ח"כ: כל חחלחיס
 גרסי לוח דקדוקין פ"א חילי חוסיס
 דינרין ח"כ חלונס: קנטרין
 נח' חלונס: בבס"ק מלא נשקל
 חומר גדול חלל חילי דלח' כתיב
 נח' חילי חוסיס: שדות בבס"ק
 יקנו חחאי קדא צצצליס כתיב וק"ל
 דחפ"י ח"פ חקרי כסף וקס"ד דל"כ
 כסף לו שקלים עד דונסני
 דשקלים חיינו ליערין וכסף חפ"י
 ח"פ: חחילין וקסין על חילי
 חלוקה דנחלחק צין חילי כתיב כסף
 וצין שקלים: דועד חילי חלל
 נחצרו: כסף יטקל חחאי יטקל
 יתירה חול ללונר ונפסחה דכתיב
 חיה חוניסיס שקלים: מעמא
 דמתניתא דקתני חון וון השקלים
 צחול דחניין חס פ"י דשקלים:
 מצרפין: וחלפין שקלים סקצלו
 צני חעיר על ונצצות של חז
 כדי לחקל ונעליס חחא חדק,
 ופריך חס"ק: ויעשו חילי חרגליות
 סחול חומר קלח ונשני סחול פרי
 וסנח יחיליו וסחקדס נוספיד
 נשח"כ דרכונס חצונס חן:
 כח דחא חר. כסס חחוקר
 לחחליין צכלים סבון חרנה וכל
 לשחוק ונפסי הפקד חקדס כן חין
 וחלפין על חורגליות ונעס חז
 חילין לוח חער קלונר חני צחוקפח
 ונחילין דחני וסיר עוד נוסר
 ורליון דונש"ק כתיב ורלח חככ
 ורליון חלל חילי כסף חילי לעזרה:

בשכא חני ר"ח. צחוקפח
 ונחילין חחול צצלי
 פ"ק דקדוקין וצנונצין צחלכוני
 וחוקני רכח חסס דלח' חילי ח'
 קלעים וכו' דקצציה ענויה (ועיין
 זה צונח"ט צחרכה): חפ"י חילי
 עצד זה צח' קלעים חני לל חחילי
 דחזירה חכחז חול חילין פודין צהן
 כדלקנן: זו חחר זו. ולכן חחר
 דלח' קפדה חורה חלל חילי ח'
 קלעים ציד חכחן: תפדה חור וכלל
 ואח"כ דק"ל לר"י צצצלי צוים צוים שני פעונים חין זה כלל ופרט חלל חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט
 חורו צכלל ופרט והיינו דקאנר חס"ק חס"ק חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט
 פרט ציניח ודנס צכלל ופרט: אלא תשמיש חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט

ואח"כ דחאי הפדה כתיב קודם לפדיו חפ"י חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט
 ואח"כ דק"ל לר"י צצצלי צוים צוים שני פעונים חין זה כלל ופרט חלל חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט
 חורו צכלל ופרט והיינו דקאנר חס"ק חס"ק חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט
 פרט ציניח ודנס צכלל ופרט: אלא תשמיש חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט חילי חוריקין ודיינין צכלל ופרט

הענין שלל בנקונו, ועוד נחל ענין יורש צחצוח חצי להל דהכל, חלל חלל פודהו לאחר נתינת נוסח יורש, והפנינו פי' דהבן נחוצה לפדות את עצמו לאחר נתינת, וקשה דגם זה כבר ידענו ונחליל דלעיל ענין שאל לא עשה לו חצי חייב לבנות לעצמו וכו' ועוד דהבן לאו צחצוח יורש חצי הוא דפודה חלל עצמו רק דחוצה רבנו' עלי' היכל דלא פדלו חצי לכן העיקר כונו שפרשנו דהוי כונו שפרשן חלל קרבן ונהה כדליתא צריש צחצוח:

לאחר מיתה, תמן תנינן הפריש חגיגתו ומת היורשין מהו שיביאו אותה, רבי הילא יראה יראה הראוי לבוא מביא ושאינו ראוי לבא אינו מביא, רבי זעירא אמר ביהיה דרבי יוחנן ורבי יונתן כל בכור בניך תפדה אפילו לאחר מיתה, אף כן לא יראו פני ריחם אפילו לאחר מיתה, אמר רבי בא בר ממל תפלוגתא דשמואל ורבי יוחנן, דתנינן תמן האשה שהביאה חמאתה ומתה יביאו היורשין עילתה, עולתה ומתה לא יביאו היורשין חמאתה, שמואל אמר במופרשת רבי יוחנן אמר אפילו אינה מופרשת במה נן קיימין אם בשירשו קרקע בדא מר שמואל במופרשת, אם שירשו מטלטלין בדא מר רבי יוחנן אפילו אינה מופרשת, ירשו קרקע נפיה מן ביניהון על דעת' דשמואל לתבע תובעין למשכן אין ממשבנין, על דעתיה דר' יוחנן אף למשכן ממשבנין, ירשו מטלטלין על דעתיה דר' לתבע תובעין ולמשכן אין ממשבנין, ע"ד דשמואל אף לתבע אין תובעין:

משנה: הבכור נוטל פי שנים בנכסי האב, ואינו נוטל פי שנים בנכסי הבנות במונותיהן והיבם, כולן אינן נוטלין בשבח ולא בראוי בבמחוזת: אלו שאין חורין ביוכל הבכורה והיורש את אשתו והמייבם את אשת אחיו והמתנה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים מתנה במכר, רבי לעזר אומר כולן חורין ביוכל, רבי יוחנן בן ברוקה אומר אף היורש את אשתו יחזור לבני משפחתה וינכה להן מן הדמים: **הלכה ה':** תני רבי חייא כי אי זה צד אינו נוטל בראוי בבמחוזת מת אביו בחי אביו נוטל פי שנים בנכסי אביו ואינו נוטל פי שנים מנכסי אביו ואם היה אביו בכור נוטל פי שנים אף מנכסי אביו, טעמא מאי אמר רבי שמעון בן להוש בשם רבי בא בר דליה נאמר משפט בפילה ונאמר משפט בפשוטה, מה לענין פשיטה את רואה את הבן כי אלו חיים ליטל פשיטות אביו אף לענין בפילה את רואה את הבן כי אלו חיים ליטל בפילת אביו: והיורש את אשתו: מתניתא פליגא על דרבי שמעון בן להוש, דתנינן תמן

ולא נהרואי: ולא היבם, דיוקן נכסי אחיו, ג"כ אינו נוטל לא בצדק ולא צהרואי לצד דבכור קרי רחמנא, ובצדלי חזר חצי ליש חלל צדקת שגחיו ככסין בין נתינת ליבוס חלל בין יבוס לחלוקה שקיל מיני יקום על סם אחיו הוות חזר רחמנא וסרי קס, ודא חזר חצי בין יבוס לחלוקה כמי לא שקיל מיני בכבור ונה צבור אין לו קודם חלוקה חץ יבוס כן: והיורש את אשתו, ונפרט בגמרא דק"ל יבוסת הצעל דלוריתא: והמייבם, יורשה גמורה הוא דהא נקרא נפיקא שחל בכבור: במכר, וחומרת ציצל: כולן, כל הני דקתני כולן נותנה כיחיו וק"ל בחכמים נותנה כנוכר: ר"י בן ברוכה, בגמרא נפרט טעמא:

הלכה ה': תני ר"ה ברוקפתא צפירקא, וכן הוא צ"צ ועיין ירושלמי סם פ"ח ה"ג: בחי אביו ואח"כ נתיג"כ חצי חצי הוא חצי יורש את חצי חצי רק את חצי וכו' דלחצי חצי צבור גם הוא חצי נוטל פי שנים דלחצי ינאלה כתיב, חלל כחציו צבור הנה הוא יורש ג"כ צבורהו של חצי וכדנפרט טעמא: בפילה, צבור שנוטל פי שנים דכתיב לו נוספט הצבורה וצקתה ירשה כתיב כמי וסיהת לצ"ל לחוקה נוספט: כי אלו קיים, ח"פ כונו שחלל קיים ונוטל חלק פשוט צנכסי חצי חצי כן הוא יורש חמיהו, חץ פי שנים דצבורה כונו כיון דלחצי קיים היה נוטל פי שנים, השתא דוונה צבור הצבור יורש חלק צבורהו צנכסי חצי חצי: מהניתא דהכל דק"ל דירוקת הצעל דלוריתא כדפרשנו פליגא על רש"י:

תמן

לאחר מיתה, כ"ל דהשפדס חץ קלעים ונות חלל קודם השפדק לתתן לבתן מיירי, דלא רבני חוצה על הבן לפדות את עצמו ונכספו בקינול, חלל היורשים נחוצין ליתן חצי קלעים ונחכסין, דכיון דלפרשן נשתעצדו הנכסים לכך ויליף, נקרא דכל צבור בניך הפדה החצונו רבנו' על חלל כקרבן וכו' דבכר הפדים נשתעצדו הנכסים לכך: תמן תנינן, ירושלמי ד"ס פ"ק דחגיגה: יראה יראה, ח"פ כל חללי קורא חץ יראה כל זכורך קרינן חץ נני ולא יראה פני ריקס, ונה שנות לא קרינן חץ יראה כל זכורך הלכך לא קרינן חץ ולא יראה פני ריקס, והיורשין חץ נחוצין להביא: בההיא דר' יוחנן דלחצי דכיון שפרשן החצונוטל על הנכסים ח"פ חגיגה ניעלת על היורשין דנשתעצדו הנכסים על כך: תפלוגתא, חץ דפליגי ר' הילא ור' זעירא בכר חפליגו שמואל ור' יוחנן: האשה, יולדת שחיצת לחציה עילה ומתעלה: חמאתה, דהוי חץ חטאת שונה בעליה ולויתתה חללי: במופרשת דלא דיוקן נחוצין, נוצחין עולתה סודפדס נחוצין, וקרינא חץ לאחר נתינת חלל לא הפדיה לא נשתעצדו הנכסים לכך, ואין לכך היורשים להביא: אפילו אינה מופרשת דשיעצדו דלוריתא: חץ במה נן היימין, לפלוגתיהו: חץ צפירשו קרקע נ"ט דשמואל חץ שיעצדו דלוריתא, חץ צנכטלין נ"ט דר"י חלל חלל צע"ת וחלל גוצה ונוטלעלי דיתמא, ונוכסי דפליגי בין צפירשו קרקע ובין צפירשו נוטלעלין דצפירשו קרקע לשמואל תובעין ולא ננוכסין, ור"י חץ ננוכסין וצפירשו נוטלעלין לכיב חין ננוכסין חלל דשמואל חץ חין תובעין ור"י תובעין: **משנה:** בנכסי האב נכסי נכחיה שלל: בשבח, ששכחו הנכסים לאחר נתינת חציס: ודא בראוי, צנכסין שחללי לצד לאחר זמן ע"י ירשה, כצנחזק צהן בכר צענת נתינתו: ולא האשה בכתובתה, כונו חיה גוצה לא נהשצת ולא נהרואי כצנחזק: ולא הבנות, דחללי כחוצ' הוא סיהל הצבות כצנחזק אחר נתינת חציסן נחכסין, ואין כצנחזק לא נהשצת

בההיא: דוור ר' יוחנן: הנה חלל נחלנו זה צדס דוכתא צירושלמי, ולכן כיכר וחורד לענינים דחגיגה חלל חלל ענינה דהתם קתני, והעיקר הוא חלל ודגרב"י פת, וסנה נורמז ע"ז דהכל דוק, וכו' צצלי נכילתן שדרם להיפך וכל צבור צניך הפדה ולא יראה פני ריקס ונה להלן יורשין חיצין חץ כחן יורשין חיצין לאחר נתינת חלל וסנה, הנה פשוט להס"ס דיוקן חיצין, וכבר זכרנו דחין להסות קוגיל היורשלוני להצצלי כלל:

משנה: וכן חלשה צכחצוח: ובגמרא צצצלי ונשכיות לא גרבי בן רק ולא חלשה וכו' וכולן חין נוטלין צצצח וכו' וקאמר צגמורא לחתורא שחלל דנוטל חץ היורשלוני נדיוקת ועיין רנצ"ס פ"ז נחל חיסות: ר"י

תמן, צבורים פיל' נ"ה: לבידתך. זו אשתו וס'ל לדי' דאפי' צחיים נוציל דקמן פירות בקמן הגוף הוא ורשע'ל כנר דוקא לאחר נתינת אשתו אלל צחיה קמן פירות ללו בקמן הגוף הוא: דבר תורה. הלכך לאחר נתינתה פשיטא דנצייל ולא חילוקך קרא

ד'י' יוחנן כדעתיה: צידושלנוי כתובות ל"ג כה וכן בצבורים סס, ולא תהפךם היך ק"ל לדי' וע"כ חסד סס, והוי ל"ל כגוי' להביל, ועיין פ"נו בנדרות הפנים והק"צ ר"ה להגיה להיפך דס'ל להב'צ"ל ידועת הפעל דלוי"יתא ונבאלו נכתר תהיה זו

רק צחיים לאשונטיקן דקנין פירות
סקנין סוף דניאל, ודבלין סוף
ברען סלכד נחיים ודלי לא ובר
אילערך קרא באחר נחיה דלעג
דיוסע סענל דרען טעג

יעשיל ברי' בן ברוקה ונעלה
 קיל' לדינות הענן דער טורם
 ונחיש לא רק דקטיל דלס מענא
 לקסי נחיש ביון דמחנה לבני
 העשפה איזו נחיש קטיל קרס
 דולעיקר דנחיש: מנחש ברי' בן
 ברוקה דמנחש דקיל ירועת הענן
 דער טורם העשפה נחיש הענן
 טורס דמקוט נחיש לבני העשפה

מענא דרי' בן ברוקה:
 טורס העשפה הענן טורס
 א' די בני העשפה טורס ל' נחיש
 העשפה נחיש טורס ונחיש טורס
 טורס ונחיש טורס טורס טורס
 טורס טורס טורס טורס טורס
 טורס טורס טורס טורס טורס
 טורס טורס טורס טורס טורס
 טורס טורס טורס טורס טורס

[illegible]

חַיִּיךְ

דחני ונעשר צהונה כוהג: כן הוא ג"כ בתוספתא וכוילתה, ובספרה ובצבלי לפנינו ונעשר דלכ"ע ונעשר דגן חין ונעשרל נוסנה על שנה וכתיב עשר העשר לחקים ונעשר צהונה לנעשר דגן, ובתריעות קתנא דנחמיתן כחכמים ונע"ג דר"ע ח'לטקך לקרא צספרה לנדרש עשר העשר ונלוגר סנעשר צהונה צלונד ועשר, ונדכתיב צלשון לוי דרש, ותנאיהו ונשנה, ונעכסל ניהא כנוי הא דנוקסי הסוס' דהכא חתא הקיסא ונפסי נקור"ח ולעיל (ל"ג) גבי פלוגתא דר"ג ור"ה ונשנה דלחי קור"ח ונפסי ונקיסא, דנחמית קור"ח פריכא הוא כדלקטון: **רבי יוחנן** צסס רבי ינאי: עיקר הדל ונלחא הכא ועין תרונות ריש פ"צ ונזכר צלכוכס וסדיר ע"ז ונכין דנכין סיו כני עמולין וסתי חגודות וסתי ערנינות ונח לורכיס דהסיל דנור ר"י צסס רבי ינאי ונחכצ לכס וכו' חנור רבי חייא צר חלד צערינות של קדושין ודלועין היא ונחמיתא, ונכסין נכסר פ"י סר"ס ונחקיים פ"י ספ"ו:

יאות רבי כרס כר"י פ"י ספ"ו דחוק ונכסר ונחמיתא צנוקונו ונחמית סכרת ונחמית סיה חליצ' דר"י דדילונס ונור דקאנר היינו סקסכר סהן טהורין עד דדחי זה דלר' יוקי ודלי צכס גוונל תרונותי תרונות דסל דנחמית לנן סרע על סיהס קלונר כדלחמא צתוספתא:

הלכה

ודמיהן נופלין לבדוק חבית, אמר רבי חזקיה ביני מתניתא ללשכת בדק חבית: **מתניתא** דלא ברבי עקיבא היא, דתני מעשר בהמה נוהג בגדולים ובקטנים בזכרים ובנקבות בתמימים ובעלי מומין ומעשרין אותן משנה להברתה שנאמר עשר תעשר בשני מעשרות הכתוב מדבר, אחד מעשר דגן ואחד מעשר בהמה דברי רבי עקיבא, וחכמים אומרים שנה שנה של שנה אתה מעשר וא' אתה מעשר משנה להברתה, אמר רבי יובי קשייתיה קומי שמואל ומה בשבים ועזים דין בלאים בדין מתעשרים דין על דין חדש וישן שאין בלאים דין בדין דין את קל וחומר שיתעשרו דין על דין מה רבבשים ועזים שכן מינה הוא אצל פסח דין הוא שיתעשרו נשבר קל וחומר וצוריה לקרייה ר"ע דריש עשר תעשר ורבי דריש שנה שנה מתבין לרבי עקיבא שנה שנה אמר לון ליה פתח שנה בשנה כרם שנה שנה שנה על שנה: **רבי יוחנן** בשם רבי ינאי שלשה דרשות קרייהון מתורמין בתורה כל הרב יצאור וכל חלב תירוש ודגן מה גן קיימין אם ללמד שהן תורמין מן התירוש על הדגן ומן הדגן על התירוש התבין דריש ויצאור שני מיני אילן ואין תורמין דין ברם מה תירוש ויצאור מתורמין שהן שני מיני אילן ואין תורמין ומעשרין דין על דין ואף אני מרבה שני מיני שבדין ושני מיני שבתבואה שאין תורמין ולא מעשרין דין על דין, הא חד יבא הלוי בי אין לו חלק ונחלה עמך ממה שביד ואין לו את חייב ליתן לו יבא הבקר ישיך וידו שוין בו הוא לקח הוא שבתה הוא פאה הוא דבקר, היא תנינית, ונחשב לכס תרומתם בדין מן הגורן ובמלאה מן היקב מה גורן ויקב אי אפשר שיהא מקצתו טהור ומוקצתו טמא וזה אף על פי שאפשר למידן אפשר משהא אפשר, הא תליתית, תני בשם רבי יוסי אם תרם מן הטמא על הטהור בין בשוגג בין במזיד מה שעשה עשוי רבי פנחס בעא קומי דרבי יוסי עד כדון כסבור בהן שהן טהורין היה יודע שהן טמאין וסבר שמותר לתרום מן הטמא על הטהור, אמר ליה יאות רבי סבר ברבי יודה ברם ברבי יוסי היא דא היא דא:

משנה

חין ס"נ דנוסין: ללשכת: ונעס לוקחין לכל דבר הנלכך ולשכת היינו דבר חדש ונעס חלל צלי זה חין ונסיך כן פ"י הגר"א ז"ל ועיקר ופ"י ספ"ו דחוק: **מתניתא** דחין ונעשרו ונן חחדש על חין דלל כר"ע: דתני תוספתא וכוילתה: ובע"מ ונכסלים צטוונתה צכל נקיס: אחד מעשר דגן, דלר"ע ונעשרין נוסנה על שנה ובדנופרס לקינן: שנה שנה, ודרשו ננוי דצסתי ונעשרות ויירי הכתוב וכונו סנעשר דגן חין ונעשר נוסנה על שנה כן ונעשר צהונה ונחמיתן כחכמים: ומה בשבים ועזים, וקור הדברים ספרל פ' צחוקי: ונחמיתן פירך דקור"ח ונקיע לר"ע דקרא נלכין לנדרס חכי וסכי חלל קור"ח ע"ה וקיי"ע כר"ע: מה לשבים ועזים, דנלכין ססכתיב כסה חותן ויין צכין פסח ולכן דין הוא סיהל ונעשרין זה על זה ול"כ: נשבר סו"ח כפדך הקור"ח וליכא רקנא דכתיב צקרא: עשר תעשר ויין ולי קסיל ח"כ חפ"י ונעין על סלכיו ויין כנוי לא הא כתיב חלל, ולכצנן כסה סנה דוקא: שנה בשנה, ונשנה דקפיד קרא צכל ונעשרות של סנה ינעשרין צסס ז' (נש"א"כ) סנה סנה ס"ק צכל כסה יעשר וספי, נשנה על סנהיה ונעשרי ח'לטקך זה עשר העשר דצסתי ונעשרות הכתוב נדבר אחד ונעשר דגן ואחד ונעשר צהונה: שלשה דרשות, ונלכין דנוקסל ונפרס צתורס חן ולפנינו ג' סדרסות צג' ונקיונות ונפרסות צנכין תרונות: מה גן קיימין, לקרא דכסח חלב גבי יאסר וסירוס וכל גבי זגן חס לונור סלון ונעשרין ונן ססירוס על סילח, ונש"א"כ ונן סדגן על ססירוס חו אצכא ונעשרין ננדלח כתיב חלב גבי צל סר, זה ח"ל לונר: החיבוק, דס צתקוס, ע"ז דקור"ח הא, דנח ססירוס וליכא סהן כני ויני חילן וספי"ה חין ונעשרין ונח על זה וכו"ס ונן סדגן על ססירוס, חלל ודלי צכא סכתוב לנלוד סלף ונ"י ויני דגן חין ונעשרין ונח על זה כדנפרס: האחד, דכסל דלסונס דנחוויר ונדכרי סורס ודרסס סס"י סיל: וסא חלוי, חונתניהן דפ"ל דתרונות ס"קסל דקסני חין תורונן ונן סלקט ונן ססכסח ונן ספסל ונן סספכר וכו': הוא לכס וכו' פ"י

עסס אחד סול: הא תניית, דכסס ססית, וסלשיס סילונחשב לכס חונתניהן ריש פ"צ דתרונות קלי טענא דלון תורונן ונן סססור על סטנא דכתיב ונחכצ לכס וסלי קרא צתרונס גדולס כתיב: אי אפשר, סיהל סערינות סייסן סצגורן חלץ וסלץ טנא"ס וללוגר צל חפילו חייב דלפסר חין תורונן ונן סססור על סטנא, וס"ס ז"ל פ"י דל"ל ססיקס חסח חלי טענא וסלי טסורס, דחוק סול רק כנוי ספדכנו וכן פ"י ספ"ו: חני, תוספתא פ"ג דנוסן תרונות ופליג על סחא דנחמיתן דתרונות דכ"ל צנוציד לא עסס כלוס, וססס ונפרס טענא חנור ר"י ונח כסססס ז' ונן חסורס ונן סרעס על סיהס, דרנח חין סוס כנוי סיהס וכונו כן סטנא חין סוס כנוי סססור, דטענא לא חזי חלל לססקס וכוסס סלס סרס סיע על סיהס תרונותיו תרונות, אף צנוציד ס"כ ונן סטנא על סססור, ודוקל ססגיסו לטונס ונעשרות קודס ססנענא דסיתס לוס סעס סכוסס חלל, חס נטנאור קודס ונודס ר"י דלון תרונותיו תרונות: עד כדון, סנענא דכ"ל לר"י ונח סעסס עסוי דלל נכסין לחרוס ונן סססור על סטנא חלל נכסין לחרוס ונפסי סס"י קצר סנותר לטונס כן חפילו כסחלס וסור: יאות, ספיר, ונע"י לך חליצ' דר' יודס דלמנר צנחמיתן סס חס סיה יודע צו כסחילצ חפ"י ססור סיוג לא עסס כלוס ולכידים סייך לנככני כן חלל לר' יוקי ליכא לנככני ככל דפסוטל סול דסל חפילו צנוציד ונח סכסס עסוי:

הַמִּלֻּחִי אֵין כּוֹסֶה וְזוֹ הָיָה וְכֵן
 בְּמִשְׁכַּר וְנִסְרִיפִין וְלֹלֵל הָיָה צִין בֶּל
 וְיִסְרָם זֶה וְלִטְרוֹ גַּבִּי מֵלֶכֶּה כֵּן דִּלְפִי
 גַּבִּי וְנִשְׁכַּר צִהֲנוּ: הִיא דִּימִי. לֹא
 דִּלְכָּה וְנִתְקַסִּי שֶׁנִּי הִלְדִּיק עִם גִּבֵּר
 וְנִשְׁכַּר צִהֲנוּ וְעִין חֹסֶפֶת וְכִילֵת
 עֲצָמוֹ. וְכֵן שֶׁהָאֵל כְּנֻד אֵל שֶׁנִּי הָאֵל
 גִּבּוֹל אֵלֶּי יִדְרֹן. כִּנּוּ שֶׁנִּתְאֵר כֵּן
 יִדְרֹן יִגְבּוֹל אֹתוֹ. אֵלֶּי אֵלֶּי הָאֵל
 קִרְא נִפְקֵא כְּלִימֵת צִצְנִי צִצְנִי
 יִמָּץ 19 (יְרוּשָׁלַיִם עַם

לזה וגם נוקרה כי אתם עוצרים
אם הוא ח"י כל נוי שרואה לבסם
הירדן חלל ודלי כונו שפרסנו :

הלכה ג' : הדא דתינוק. עין נה שפרסנה עוד י"ל ח"י נה

דליתא צצלי ונכילתן
תני תנא קניא דרב חזיהו אהנין
סבכס דריר להחשק כל שנתן
לה וחזר ולקחו ונונה ופריך הש"ס
וחל אצל לה נקטם לקוח
ונוני אהתינוקתא הא דאמר
רבי חייא אומר רבי יוחנן לקח
עשרה עזרין צנועי אונן כולן
נכסין דריר להחשק והכא נני
בגון שותנו צנועי אונן אצל
בשולדו ח"י ה"כ דלא נותעשר
ולפ"י י"ל דהכי כונו שוכרו או
כתן צונתה צנועי אונן ואעפ"י
שחזר ולקחן כיון דלקחן בשולדו
אין נותעשרין ונש"כ הלוקח עיבור
וילדה ח"י צדקות צעלים
נותעשרין :

דאדדין : השותפין וכו'. ג"י רס"י
ז"ל צונתה ובבבלי
קוגיא האחין השותפין ור"ל אחין
סתן שותפין ובשירשו ונלציהן חייבי
דפרסנו ונש"כ כשעדין לא חלקו
חייבין צנועשי צונתה ופטורין וון
הקילצון וכן להפך. אצל שותפין
דעלמא לעולם פטורין ונעשר
צונתה ולעולם חייבין בקלצן דבאחין
שלא חלקו חיינו טעונא דפטורין
נקילצון דכאציהן דוני וכשטיק
האב ע"י צני חזי כותן אצל קילצן
אחד, ונש"כ שותפין לעולם
חייבין בקילצון ולפ"י הא דתני
צונתה קנו מתפיסת חזית דל"ל
שלקחו ונחלק הירושל. וקוגיא
דחירושלנו נחפרש היטב לפי
פ"י זה. אצל חרענ"ס צפ"ו נחל
צכורות ח"י י"כ לו צוז שטיס
אחרת דהול גורס האחין והשותפין
לו הא לו הא, וס"ל דנפיקו לעיני
נועשר אם כתבו זה וזה צדק
זה וזה. הרי הן פטורין סכל
עלה כמכור הוא אצל סבולדים
צשותפין חייבין וכן לעיני קילצון
הוא להפך עד שלא כשאו ונחשו
חייבין ואח"כ פטורין, והיינו דקתני
צונתיתן דכל זמן שפטורין צנועשי
דחיינו קלא כולדו צשותפין חייבין
צקילצון וכשנולדו צשותפין חייבין

צנועשי ופטורין נקלצן, וקנה
חיינו קנו ונונה, כן פ"י צפירשו
ציד השוקק ונחלקות ר' לעזר ורבי יוחנן הוא ג"כ
צשותפין דעלמא, ונפשי כי קוגיא חירושלנו דחוקה לפי
שיטה זו השגו הרש"ד דגריס כג"י רס"י האחין השותפין
לנונה ונחירושלנו דקדושין פ"א ה"ו י"כ להציא רח"ה
לחרינו

קנו"ל דכונו שלקח האידנא ועלמא דוני ופטורין, ונש"כ הלוקח העובר אעפ"י שילדה צדקות צעלים שלו הן ונותעשרין
דחשק ר"ה שני הן קפיד רחמנא, ונפשי שלא חורגלו צציהנו"ד לפרש כן ונחיתין לכן ונחיתו ע"י ר' יוחנן שכל
בנוש גן ר' הושעיה כן וקאמר: ולית בר נש. וכי דבר תינא הוא שחמד שונע דבר הלכה ויה שחצרו לא שונע:
ותני ריח בן, ופירש צחוספתא לפנינו לכן אין הדבר הינא כל כך: בשחלקו וחורו ונשתתפו. אונתיתן קלי דרישא
נוירי צשחלקו ונשתתפו וסיפא צשלא חלקו: והן שחלקו צנוה דצריס אנונים דחשצין ליה כשותפין יפטרין ונעשר צונתה
שחלקו רק לפי שני גדיים כגד חיישים וכ"י דהוי כונו קני שיה קונה הלכך הולדו הישן צציה חתיקה פטורין ונעטם
לקוח והנולדים נעטם שותפות, ונש"כ כשחלקו חירושא צשוה גדיים כגד חלק גדיים ור"י ח"י כגד חיישים:

במקום אחד, ותני בן ירדן שנשל מזה
ונתן לזה מה שנשל נשל ומה שנתן נתן.
במה נן קיימין אם במקום שחיה ארץ
ישראל ונעשה סוריא חזקתו למעשר
ולשבועית, רבי ירמיה ורבי אימי בשם
רבי יוחנן, רבי סימון בשם רבי יהושע
בן לוי לחזקות ולביעורין ולמעשר בהמה.
רבי הילא בשם רבי שמעון בן לקוש
והוא שמשך עפר: רבי יוסמי בר שונם
לבישינע הגליות למורי אמנה הן עתידות
לומר שירה מה טעם תשירו מראש
אמנה:

משנה : הלוקח או שניתן לו במתנה
פטור ממעשר בהמה האחין
השותפין בשחייבין בקולבין פטורין
ממעשר בהמה ובשחייבין במעשר
בהמה פטורין מן החולבין, קנו מתפיסת
הבית חייבין ואם לאו פטורין, חלקו
וחזרו ונשתתפו חייבין בחולבין ופטורין
ממעשר בהמה:

הלכה ג' : רבי אבהו ורבי לעזר בשם
רב הושעיה, הדא דתימר
שמכרו לו וחזר ולקחו המינו או שנתנו
לו במתנה וחזר ולקחו הימנה ברם
הלוקח עובה פרתו של חברו אף על
פי שילדה אצל בעלים נכנסת לדרר
להתעשר, אמר רבי יוחנן זימנין סגין
הוי יתבית קומי דרבי הושעיה ולא
שמעית מיניה הדא מילתא, אמר ליה
ולית בר נש דו שמע מילה ולית חבריה
שמע ליה, רבי חייא בר ווא ותני רבי
חייא בן: האדחין השותפין בשחייבין
בחולבין פטורין ממעשר בהמה בשחלקו
וחזרו ונשתתפו, ובשחייבין במעשר
בהמה פטורין מן החולבין בשלא חלקו
אמר רבי לעזר והן שחלקו גדיים כנגד
תיישים ותיישים כנגד גדיים, ברם חלקו
גדיים כנגד גדיים ותיישים כנגד תיישים
הוא

נכילתן כחאי גזנא, וה"ה חסם חזרו לקוח כל שוכרו
לו וחזר ולקח נוננו וכ"י דכחכא ופ"י הדצרים קשה נחל
אם לא שחאמר דלחירושלנו לקוח ויתן לו צונתה פשיטא
דאין ונותעשרין, ולקוח צנועי אונן כונו פשיטא דנותעשרין
ושוקר כחאמר דנותניתן לאשנועיין דלפ"י נכר לו כתן
צונתה לאחר וחזר ולקח היינו פטורין דלא הינא חלגלי
ויילתא לנפרע דלאו נכירה לו ונותנה היא ורבי הן שלו
קנו"ל דכונו שלקח האידנא ועלמא דוני ופטורין, ונש"כ הלוקח העובר אעפ"י שילדה צדקות צעלים שלו הן ונותעשרין
דחשק ר"ה שני הן קפיד רחמנא, ונפשי שלא חורגלו צציהנו"ד לפרש כן ונחיתין לכן ונחיתו ע"י ר' יוחנן שכל
בנוש גן ר' הושעיה כן וקאמר: ולית בר נש. וכי דבר תינא הוא שחמד שונע דבר הלכה ויה שחצרו לא שונע:
ותני ריח בן, ופירש צחוספתא לפנינו לכן אין הדבר הינא כל כך: בשחלקו וחורו ונשתתפו. אונתיתן קלי דרישא
נוירי צשחלקו ונשתתפו וסיפא צשלא חלקו: והן שחלקו צנוה דצריס אנונים דחשצין ליה כשותפין יפטרין ונעשר צונתה
שחלקו רק לפי שני גדיים כגד חיישים וכ"י דהוי כונו קני שיה קונה הלכך הולדו הישן צציה חתיקה פטורין ונעטם
לקוח והנולדים נעטם שותפות, ונש"כ כשחלקו חירושא צשוה גדיים כגד חלק גדיים ור"י ח"י כגד חיישים:

נכילתן כחאי גזנא, וה"ה חסם חזרו לקוח כל שוכרו
לו וחזר ולקח נוננו וכ"י דכחכא ופ"י הדצרים קשה נחל
אם לא שחאמר דלחירושלנו לקוח ויתן לו צונתה פשיטא
דאין ונותעשרין, ולקוח צנועי אונן כונו פשיטא דנותעשרין
ושוקר כחאמר דנותניתן לאשנועיין דלפ"י נכר לו כתן
צונתה לאחר וחזר ולקח היינו פטורין דלא הינא חלגלי
ויילתא לנפרע דלאו נכירה לו ונותנה היא ורבי הן שלו
קנו"ל דכונו שלקח האידנא ועלמא דוני ופטורין, ונש"כ הלוקח העובר אעפ"י שילדה צדקות צעלים שלו הן ונותעשרין
דחשק ר"ה שני הן קפיד רחמנא, ונפשי שלא חורגלו צציהנו"ד לפרש כן ונחיתין לכן ונחיתו ע"י ר' יוחנן שכל
בנוש גן ר' הושעיה כן וקאמר: ולית בר נש. וכי דבר תינא הוא שחמד שונע דבר הלכה ויה שחצרו לא שונע:
ותני ריח בן, ופירש צחוספתא לפנינו לכן אין הדבר הינא כל כך: בשחלקו וחורו ונשתתפו. אונתיתן קלי דרישא
נוירי צשחלקו ונשתתפו וסיפא צשלא חלקו: והן שחלקו צנוה דצריס אנונים דחשצין ליה כשותפין יפטרין ונעשר צונתה
שחלקו רק לפי שני גדיים כגד חיישים וכ"י דהוי כונו קני שיה קונה הלכך הולדו הישן צציה חתיקה פטורין ונעטם
לקוח והנולדים נעטם שותפות, ונש"כ כשחלקו חירושא צשוה גדיים כגד חלק גדיים ור"י ח"י כגד חיישים:

במקום אחד, ותני בן ירדן שנשל מזה
ונתן לזה מה שנשל נשל ומה שנתן נתן.
במה נן קיימין אם במקום שחיה ארץ
ישראל ונעשה סוריא חזקתו למעשר
ולשבועית, רבי ירמיה ורבי אימי בשם
רבי יוחנן, רבי סימון בשם רבי יהושע
בן לוי לחזקות ולביעורין ולמעשר בהמה.
רבי הילא בשם רבי שמעון בן לקוש
והוא שמשך עפר: רבי יוסמי בר שונם
לבישינע הגליות למורי אמנה הן עתידות
לומר שירה מה טעם תשירו מראש
אמנה:

משנה : הלוקח או שניתן לו במתנה
פטור ממעשר בהמה האחין
השותפין בשחייבין בקולבין פטורין
ממעשר בהמה ובשחייבין במעשר
בהמה פטורין מן החולבין, קנו מתפיסת
הבית חייבין ואם לאו פטורין, חלקו
וחזרו ונשתתפו חייבין בחולבין ופטורין
ממעשר בהמה:

הלכה ג' : רבי אבהו ורבי לעזר בשם
רב הושעיה, הדא דתימר
שמכרו לו וחזר ולקחו המינו או שנתנו
לו במתנה וחזר ולקחו הימנה ברם
הלוקח עובה פרתו של חברו אף על
פי שילדה אצל בעלים נכנסת לדרר
להתעשר, אמר רבי יוחנן זימנין סגין
הוי יתבית קומי דרבי הושעיה ולא
שמעית מיניה הדא מילתא, אמר ליה
ולית בר נש דו שמע מילה ולית חבריה
שמע ליה, רבי חייא בר ווא ותני רבי
חייא בן: האדחין השותפין בשחייבין
בחולבין פטורין ממעשר בהמה בשחלקו
וחזרו ונשתתפו, ובשחייבין במעשר
בהמה פטורין מן החולבין בשלא חלקו
אמר רבי לעזר והן שחלקו גדיים כנגד
תיישים ותיישים כנגד גדיים, ברם חלקו
גדיים כנגד גדיים ותיישים כנגד תיישים
הוא

נכילתן כחאי גזנא, וה"ה חסם חזרו לקוח כל שוכרו
לו וחזר ולקח נוננו וכ"י דכחכא ופ"י הדצרים קשה נחל
אם לא שחאמר דלחירושלנו לקוח ויתן לו צונתה פשיטא
דאין ונותעשרין, ולקוח צנועי אונן כונו פשיטא דנותעשרין
ושוקר כחאמר דנותניתן לאשנועיין דלפ"י נכר לו כתן
צונתה לאחר וחזר ולקח היינו פטורין דלא הינא חלגלי
ויילתא לנפרע דלאו נכירה לו ונותנה היא ורבי הן שלו
קנו"ל דכונו שלקח האידנא ועלמא דוני ופטורין, ונש"כ הלוקח העובר אעפ"י שילדה צדקות צעלים שלו הן ונותעשרין
דחשק ר"ה שני הן קפיד רחמנא, ונפשי שלא חורגלו צציהנו"ד לפרש כן ונחיתין לכן ונחיתו ע"י ר' יוחנן שכל
בנוש גן ר' הושעיה כן וקאמר: ולית בר נש. וכי דבר תינא הוא שחמד שונע דבר הלכה ויה שחצרו לא שונע:
ותני ריח בן, ופירש צחוספתא לפנינו לכן אין הדבר הינא כל כך: בשחלקו וחורו ונשתתפו. אונתיתן קלי דרישא
נוירי צשחלקו ונשתתפו וסיפא צשלא חלקו: והן שחלקו צנוה דצריס אנונים דחשצין ליה כשותפין יפטרין ונעשר צונתה
שחלקו רק לפי שני גדיים כגד חיישים וכ"י דהוי כונו קני שיה קונה הלכך הולדו הישן צציה חתיקה פטורין ונעטם
לקוח והנולדים נעטם שותפות, ונש"כ כשחלקו חירושא צשוה גדיים כגד חלק גדיים ור"י ח"י כגד חיישים:

בכורות

משיחי ליבוביץ נקקרה זה חסד ציוני ו
 וטוד נחמי שחזר י"ט וחסד לבקס
 צלח צלח לו ח' חשי לכי ה

[illegible]

פ"י חשק שלמה)

ה'לכה ה': ואח"כ דר"י כרצנו: כחשר נענין דר"י
הש"ס שקלים דים פ"ה ודיש פ"א דשקמים'
בדלה צעילי סג"י זו הסרת, והעיקר הוא הג' דהבאי
וגם פה נראה שחקר
דחנינן פרס פלגא, ופלגא דשלים
יום קודם למועד סדרשין צחלכסין
הברייא אמרין פלוגא דשתי
שבתות וכו' קלי ואח"כ דר"י
כרצנו ומר"י ברצ"ג וכן עיקר:
בר"י שמהי הצהונה נ"ויה:
והירושלמי נראה שפענא
אחריהם הוא פלוגא על דר"י דאמר
נפשי סתן פירקי לידה, אבל צצצלי
ח"ל לפדס כן, רק דעס הרלשון
הוא לוג דוקא דפרקים אלו וטעם
השני הוא למה תקנו חכמים, וכן
כלל, ונו"כ הציא הרנונים ז"ל צ"פ
דצבורות רק הטעם כדי שמהי
הצהונות נולידת לעולי רגלים:
אמר ר"י לא כל המססה: לפי
ג"י זו י"ב פירושא כעו
ספ"י הגלון פ"ו דצלבון צתויה:
הוא וכדפרכנו, ונמלא ת"י ירושלמי
עם ההנהגה והס"ג חלוג, וגרס
זאת חת מר הנוסחה עבדו עובר
על כל פלוגא, וה"פ ש"ו מדגדג
יידן דלפ"י הענין חקור להסחות
וכן עיקר:
פעמא דר"י ור"ס: דר"י קאמר
הש"ס דתרויהו: נקרא אחד
דקרו ר"י ק"ל חינוי לצבו ברים
האלן צונן שהעוקים יעטפו צד
ואינוהי העוקים יעטפו צד
צלד, ונהצרת צלד, ויולדות
צלד ור"ס שלהן חליל, ור"ס ור"ס
ק"ל חינוי לצבו ברים האלן צונן
ש"דועצו ח"ק יסרה ואינוהי צלבים
חונקין ביה צביק, ונהצרות
צביק ויולדות צליל ור"ס בלהן
צבשי, והש"ס דחז זה וקאמר
דפליג צקרא דעשר העשר צבשי
נעשרות הכחוש נודד ור"י נקיס
לנעשר דגן דקנק לנערו עיבורו
ור"ס ור"ס נקסי לנעשר דגן דר"ס
עלו תשרי, ולפי זה נראה הש"ס הא
ק"ל דקענא דר"י נקרא דעשר
העשר סקן נולידו צירושלמי צבונה
נקיונות שר"י ק"ל בן דצבשי
נעשרות הכחוש נודד והי"ו ענא
ד"י חובא חליצ' דר"י וה"ק ענא
דר"י דנקיס נעשר צבונה לנעשר
דגן לענין זה דקנק לנערו עיבורו
ולא לענין שנקשר דגן ר"י
על השני וכו' ופירוש הפ"ו ברה להסות הירושלמי
להצבלי דחוק:

וּשְׁמַעְתָּ אֶת הָרִבּוּי עֲקִיבָא וְעֵלְיָאס בֶּן לִסְכַרְיָע: וְחִבֵּר דָּלֶס
הָיָה רַבּוֹ וְנוֹשׁ לֹחַ הָיָה חֹנֵן עֲבִיר הַיָּחִיד וְאֵלֶּי הַחוֹנֵנִים
וְלֹחַ קָרִי לִיּוֹת רַבִּי: שֶׁמַּע לֹחַ בֶּן הָרִבּוּי אֶת הָרִבּוּי לְרִבִּי
דָּלֶס: וְנוֹשׁ דִּקְנָן חֵין רָחִים דְּלִפְשֵׁר בְּנוֹנֵר כִּין דְּהַחֵלֶם בֶּן רַ' ס

רבי דק ונכסו כנו שנסבה לרבי
ישועאל (נח"י) הכה דקאזע לר"ע:
שבאת לחדש. ולשין זה ודאי דלא
הוי קאזע לרבו: אמר לו ב"ע.
נכסו סוף פ"ט דר"ע: **קרי** חבמו
כל חבמו יקדח בקליפת הסוס
נגדי לבד וכן הקרח הזה ועל ר"ע
אמר כן וכן חיל בצבלי ונפסק
דלא לביבו אמר כן דק בצבלי:
דחא בר מילתיה על שררי.
סהי קצרותו ישרות ולעשות
הקרח הזה שהא חלק ונ"ש של
אמר כן דק לבנה אם היה רבו לא
היה ננשלו לקרח אפי' דרך דוגמא:
משנה: ב"ה תגלרין. קהנא
דנחתין כריא ור"ש
דלעיל: חמשה לפני ר"ה. פסקין
ונאסין קיפא נקיש סאין גיין
(אמר ונ"י גורנות אכלו ונפקין)
ובקיש שלם גורנות דמיון קוצב
הנמש' ונדרבן. ודעשד גס הנכונה
כריא ולין סאן לאו או נ"יה:
הלכה ו' תני ברייתא בסקרין:
זאת עולת. מי הוי כהני

רק זאת צוילת מרש צהרדט, ה"ח
סנבל מרש וחדש תורס ללורק
הקדמות כל איתו מרש: ה"ח
לחרשי השנה. וי"ח ה"פ צהרש
אחד הוא תורס לכל הסנה, ואכתי
לא ידענין צלילת מרש הוא תורס
כל על הסנה, וילף צהרש שהוא
ניכא, דנוללל כחי צהרשי הסנה.

וכתבתי להדפיס השנה וה'ק' צלחתי
 הנויות והוא ניסן: אף למעשה
 בדמה ד'ה סלהם ניסן: וליף נקדח
 ד'הם שבתן הוא השני דקדח כתיב
 ומה האקוף צלחתי השנה וכו':
 לומר ליראה. שהם נהפחדו ויזע
 הדף: ואף האדם תצטרך גשמי
 שאתי יום הדף חודש לקורו צינים
 האלה הוא ירח נהפחט, ולעול
 הוא ח'ק ליראה מה ה' צ"ה:
 ואחריא כמין דמר קסה אל חרצה
 דחתייל כו"ד סג"ד של כל אחד
 מהם צ"ה ולכן הוא נהפחד ויזע
 הזה וי"ל דערכתי לנון חלמוד
 דה"פ כנו שאתה נהפחד היום
 ופני יום הדף כן חלמוד ליראה
 הנוי נפתי חתינות ג"ד: מירתייהו
 דרב ונוה דקדח כז לקון צקדח
 נוכח שניסין סג"ד של האדם
 האדם ג"כ צ"ה: בחינותא צקדח
 שאתי חקויה: השניות צפס
 הראשונה והוא אתה זכר, שצקדח
 ג"כ צנוקח לפיכך שם כלומר

בית היינו חסידותו שזונו בכל דבר
במבצת כל אחד שילא זכאי בדיו
המלכות, ונבאם האמונות דתינו עובדי
ד' שמועין המוד נוראים צה שכן להם
בליה צמח שכן צמחין עון המכות:
עשה

פירוש הדון קרח: עיין הוס' וביבליאן (כ"ח). ד"ה פח
ען הקרח שהקפו ליד יתכן שלא קראו צטניו ורק
צטס נאמי קרח, ולפי דברי הידועשלוני כיחא הכל, ודע שזה
סכתצו צטס רצינו פקיס דקאי על ד"א בן עזריא לחמוד

יעשעמאל ורבי עקיבא ואת את מר בן
 עזאי תלמיד חכם דייני ערבא חזק
 אין תמר רביה אית בר ניש דמר לדבא
 הנייל ואלו אמרו כך ואלו אמרו כך
 ימי אבון בשם רבי שמואל בר רבי
 צדוק שבע דה מן הדא אבון לו בן
 עזאי על החלוקין אנו מצטערין אלא
 שבאת לחלוק עלינו את השווין ואת
 את מר בן עזאי תלמיד חכם דרבי
 ערבא אין תמר רביה אית בר ניש דו
 מר לדבא אלא שבאת לרבה עלינו
 את השווין רבי יודן בשם רבי שמואל
 בר רבי יפתח שבע דה מן הדא דמר
 בן עזאי כל חמשי בית וועדא קומי בהון
 קליפה דשומין ברם הון קרחו ולמה
 הו ליח קרחו בגין דו הוא מר מירתי
 על ברוריה אין תימא רביה אית בר
 יש דמר על רביה ברם הון קרחו!
 משנה. כל הגללים מאהב בתשרי
 עד עשרים ותשעה באבול
 דרי אלו מצטרפין חמשה לפני ראש
 השנה וחמשה לאחר ראש השנה אין
 מצטרפין חמשה לפני הגורן וחמשה
 לאחר הגורן דרי אלו מצטרפין אם בן
 גמה אמרו שלש גנות למעשר בהמה
 שעד שלא הגיע הגורן מותר למכור
 לשחומי הגיע הגורן לא ישחומי אם
 שחט פסור

החלפה ו'. תני: יוצאת עולת חדש בחדשו ובול יחא תורם ככל חדש
וחדש תלמוד לומר בחדשו לחדשי השנה בחדש אחד

הוא תורם לכל חדשי השנה יכול באותו חדש שרצה ואמר בן לחדש
ונאמר להלן לחדשי מה לחדשי שנאמר להלן אין מונין אלא מניסין
אף לחדשי שנאמר כאן אין מונין אלא מניסין יכול אף למעשר בהמה
בן תלמוד לומר עשר תעשר את כל תבואת דעך וכו' אי זה הוא
החדש שהאדם אוסף כל תבואת השנה הו' זה תשרי וכן הוא חבירין
דרבנן למען תלמוד לראות את יי' אלכך אי זה החדש שהאדם לומר
לראות הו' זה תשרי ואתיא בזמן דמר כולדס נדינן בראש השנה וגור
דינו של כל אחד ואחד נחתם בזמנא מילתיה דרב אמר' כולדס
נדינן בראש השנה ואף גור של כל אחד מדין נחתם בראש השנה
דתני בתמיעתא דרב זה היום תחילת מעשך וזרין ליום ראשון כי תקרא
לישראל משפט לאלקי יעקב ועל המדינות בו יאמר אי זו לחרב ואי
זו לשלום אי זו למצב ואי זו לשופע וכו' בן יסמין לחזקתם לחיים
ולמות ופליגא דרבנן ויפי דמר יחיד נידן בכל שעה מה מעמא יתפקדנו
לפקדים וזו פרנסתו לרגעים תבחנו אכילתו ושתיתו אמר רבי לוי בתיב
יחוא ישפוט תכל בדרך ידי לאומים במשרים הוא דן את ישראל בגין
בשעה שהן עבדין במצות ואת האומות כליל בשעה שהן במלין מן המצות
משנה

וצריות זו יפקדו ותיכר, להינעם "ז"ז: 7" זה פרינסתו. עזוקס יפקד על כל היום: לר"ג יצאנו וידענו אם יחזק אף כלל: הוא ין אמר ישראל: ליל דה"ש דהסס הקצ"ה ודלי רובל וכן. ישלל סקבלו הנולד, יע"ן יס להס סכר ועוסב, ידלים ציוס בשכס שכן עושין את סוכצים ונחלה, בשעה קליין עושין העוס פקסצים כפרלים שלין להס הסכס, לכל נחל הסכס להסחין צין קיז וסכ, זה עכסיוס שלל הסכיו הנולד ע"ן. השקד ולכן ידיוסיוס

פשיטתו: לריר נקיס עוקף גדר: כדי שלא יהא שנים דאס ילאו באחיה הוי תשיעי ועשירי וקולקלן כדלקמן: לא סקרו. צגויל יליף נקרא: ונטל עשרה. צלי וניין וכן אחד ועשרה שלקו צלי וניין. אין זה מעשר העשירי יהיה קודם כתיב. ה"ז מעשרה בתרומה גדולה דנטלת צלמוד ונחשבה: מן המנויים. היינו סבבר כפערנו ע"י העשירי וקפן אחד נהם טוד הפעם לחיך הדיה בולן פקודין דכל קילא צבטיי וקפסקא לן שנה סבר נפטר ונפרס ון הפקוד על חצינו וטוד דלפי' אי ילא חייב צבטיי שנה צין הכי' שנה היה הפקודה והעשירי הוא רק ספק ועשירי ודלי' חגד רחנא ולא ספק. והעשירי היינו סקדשו ע"י סקרה בולן ספק ועשרה הנה וספור לשחטן צחוק:

הלכה ו': תני רבית רבי. צרימא הוא צפסקא סוף צחקימי: בעמוד. ועשר דא צנועס צהנה לא כתיב עשר מעשר כנו צנועס דגן כל ועשר צקר ולאן תצדו (לכן לוי) רק הי"ב כל אשר יעצר וה"ל רבית צבנאט הוא: יהיה קודש. לוי הוא: והעברת: צפער רחם דצבור כתיב וילפינן ועשר צהנה וצבור ונגז"ס דהעברה העברה: תני חורין. צרימא אחרימא, יגס הי"ל צה"כ סס ונוצחא צצנלי ונכילתן: פרט לטרה סנחטור דגליה ון הארכיזה ולנועלה וה"ל לסלר טרפית דבין דגלי קדא גלי ונחיה ונחארכיזה ולנועלה חפ"י סח"ל צעלם נוס קריין צה כל אשר יעצר: העשירי יהיה קודש. העיקר קפיד רחנאט סח"ל עשירי ע"י וניין ולפיכך ככלקם עשרה ונח"ל אז לי' ועשרה צלי וניין אין זה נעשר. אף תרומת מעשר. חפ"י כהנה תורה סיפור וניהו חס תרם צלמוד ונחשבה הוי תרומה מעשר דתרומתם כתיב צבתי תרומות הסכתו ונדבר: כל שם מעשר. וחפילו נעשר צהנה כן: ולא אנביין לא ידע להביץ ולפי הכרחא היינו צעי דלקטן והא תניין אצל תורם וכי: עוד לעזר. עוד חכי לריך ללמוד, ולפי הכרחא נח"ל הוא ר"ל סקנא הוא ר"ל צן גינל דלעיל: והא תניין. צנחיתן פ"צ דתרומות וה"ג חס אין תורמין לא צנוה ולא צנוקא, ולא צנוין, אצל תורם הוא אה סנודוד ואת הסקול וכי' וקפ"ד דה"ק דלכחיהלם לא אצל דריצד חס היה הטבל מודוד מודדין גיב את התרומה וקפ"ל על הא דקאנור דאין תרומה כעלם אלא

הלכה ו': תני דצית רבי: ע"כ לא ק"ל דקא דלעיל עשר העשר אחד ועשר דגן ואחד נעשר צהנה צבתי נעשרות הסכתו ונדבר, וצחנא צפסקא חס חסא ד"ע לוונר עשר העשר וכללד שנועסר צהנה צלמוד ועשר, והיינו לשימיה צבתי נעשרות הסכתו ונדבר, אלא דקסס לי וי"ט לא תני דצית רבי הא דתני רבי שם דצית לוונר אלא סנולות וכללד שנועסר צהנה צלמוד ועשר, וי"ל דחפ"ל אלה סנולות רמו צעלמא דגס נעשר צהנה קריי ונ"ל אצל יכ דלחיה דקפ"ל על סלר סנולות והלחיה סח"י דגס גיב חלף סנולות עיר אין סנולא דקא דלעיל וכו':

והשם: לכס תרומתם: ואי קפ"ל הא עיקר חפ"ל קדא צהנונה נעשר כתיב לגבי לויס, כתיב דק"י וסוף: ונכילתן דע"כ וי"י תרומה: גדולה דכתיב כדגן ון סגין דהיינו כתרומה סנולא יסדל ונגרמו וכל סגין ונצור צחוק' סס ד"ה כסס, ויין ירובלמי תרומה פיה ס"ד:

רבי: לעזר נפיק לקרימא: סירובלמי חובל צנוחור ווייטרי וי"ל כ' חליצור סנולא פירוסו דצותינו צירובלמי סילא לעיירות וסללו ונונו הלכות ולא ידע להביץ וסוד לעירו וללד הרבה וסיה קודין לו סקנא וכי' וכבר העירו סחכנים דלימא צירובלמי, וצחנא הוא ירובלמי ונפורס פה: נכס

ונפל עשרה. עשרה ונפל אחד ת"ל העשירי ר' יוסי בי ר' יהודה אומר הרי זה מעשר. אמר ר' סימון מעמא דר' יוסי כר' לעזר בן גימל דתני ר' לעזר בן גימל אומר מנין שאין תורמין לא במדה ולא במשקל וא במנין ת"ל ונחשב לכם תרומתכם. במחשבה את תורם ואין את תורם במדה ובמשקל ובמנין ומה תרומה גדולה במחשבה אף תרומת מעשר במחשבה וסברי ר' יוסי מימר כל שם מעשר חד הוא. רבי לעזר נפיק לקרימא אתון שאלין ליה אולפן ולא אנביין. אמר עוד לעזר צורכיה דתנתינה. חזר ותני תלת שנין עד דמריין משמת בן עזאי בטלו השקדנים לא עמד שמה כר' לעזר וקריין לו לעזר חסמא חזר לקרימא אתון שאלין לו והא תניין אבל תורם הוא את השקול ואת המדוד ואת המנוי. אמר לון בני מתניתא מודה אדם את מבלו ומכניסו תוך ביתו ובלבד שלא יתרום במדה שוקל אדם את מבלו ומכניסו תוך ביתו ובלבד שלא יתרום במשקל מונה הוא אדם את מבלו ומכניסו תוך ביתו ובלבד שלא יתרום במנין: תני ביצד מעשרין מעמד האמהות בתניין והן נועות והבנים יוצאין למראתן. יצאו שמיני ותשיעי באחד הרי זה משלים עליהם תשיעי והעשירי ירעו עד שיסתאבו עשירי ואחד עשר בולן ימותו היה מונה ראשון ראשון ומת ראשון ראשון הרי זה משלים עליהם. היה מונה והשבה ליל שבת הרי זה משלים עליהם. היה מונה וספין אחד מן המנוין לשאין מניין אם מבירו הוא פמור והן חייבין ואם לאו בולן פמורין. וכן בשנתע"ב בהן יתום או למה הרי בולן פמורין:

משנה: צנוחבה: בני מתניתא. דק סקל נומר לנודוד ולסקול ולא התרומה וסא גופא קנ"ל דלא חייסין דלמא אלא לנודוד ג"כ אלא התרומה: תני. צנוחבה ונכילתן: והן נועות. וי"י סחכנים שנועין קוליתן סן ילאות לקרלטן דכתיב כל אשר יעצר תחת הפקדו סיפור וניהו חס תרם צלמוד ונחשבה הוי תרומה מעשר דתרומתם כתיב צבתי תרומות הסכתו ונדבר: כל שם מעשר. וחפילו נעשר צהנה כן: ולא אנביין לא ידע להביץ ולפי הכרחא היינו צעי דלקטן והא תניין אצל תורם וכי: עוד לעזר. עוד חכי לריך ללמוד, ולפי הכרחא נח"ל הוא ר"ל סקנא הוא ר"ל צן גינל דלעיל: והא תניין. צנחיתן פ"צ דתרומות וה"ג חס אין תורמין לא צנוה ולא צנוקא, ולא צנוין, אצל תורם הוא אה סנודוד ואת הסקול וכי' וקפ"ד דה"ק דלכחיהלם לא אצל דריצד חס היה הטבל מודוד מודדין גיב את התרומה וקפ"ל על הא דקאנור דאין תרומה כעלם אלא

משנה. ילכו שנים כלהת. כן הוא ג' החוק' ד' י"ז
 צ"ז ד"ה אפסר ללנוסס ודברי החוק' סס
 לט"ג, וכבר ביאר זה הענין וחסר"ט חלגוזי ז"ל בטוב
 טעם: ודע דנתינת דקמני קרל לט"י י"א עשירי ה"א
 חינו ונקודס כחונס כרבי ה"א

משנה. יצאו שנים באחת מונה אותן
 שנים שנים מנאן אחד תשיעי
 ועשירי מקולקלין יצאו תשיעי ועשירי
 באחת תשיעי ועשירי מקולקלין כרא
 לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד
 עשירי עשירי שלשתן מקודשין תשיעי
 נאכל במומו והעשירי מעשר ואחד עשיר
 הרב שלמים ועושה תמורה דבריו מאיר.
 אמר ר' יהודה ובייש תמורה עושה תמורה
 אמרו משום ר' מאיר אלו היה תמורה לא
 היה קרב, כרא לתשיעי עשירי ולעשירי
 עשירי ולאחד עשיר עשירי אין אחד
 עשיר מקודש זה הכלל כל שלא נעקר
 שם עשירי ממנו אין אחד עשיר מקודש:

היכא חיתא נספרת סוף פ'
 בחוקתי קרל להשיעי ולעשירי
 ולי"א עשירי רבי חונס חינו ונקודס
 (ר"ל ח"ה) ר' יוסי ברבי יודה
 חונס ונקודס, זה הכלל ביה רבי
 חונס כל כעקד סס העשירי
 וננוני לפני ונקודס ושללחטיו
 חינו ונקודס:
 ר"ל בקר לרבות ה"א. פ"ן
 צצלי ונכילתן וספרת וקרל
 כדנח פ' ט"ז וסוף פ' בחוקתי
 ירושלמי חזיר פ"ה ה"ב ופ"ה חג'
 נחוקת יתיר ון כל הנקונות:
 כרמך ר' חנוי עשירי נחטות:
 פ"י ק"ע דחוק וספ"ו
 פ"י

הלכה ד': תמן תנינן אמרו בית הלל לבית שמאי אין אתם מודין
 בזה שהוא הקדש טענת שתצא ותרעה בעדר, אמרו להן
 בית שמאי א' אתן מודין במו שמעה וקרא לתשיעי עשירי ולעשירי
 תשיעי ולאחד עשיר עשירי שהוא מקודש, אמרו להן בית הלל לא
 השבט מדשו היינו הוא התנינן קרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי
 ולאחד עשיר עשירי מנין ששלשתן מקודשין ת"ל העשירי יהיה קדש
 נמצאת אמר התשיעי נאכל במומו העשירי מעשר ואחד עשיר קרב
 שלמים יכול יקדשו שניהן ת"ל בקר לרבות אחד עשיר, מן החקר
 להוציא את התשיעי ומה ראית לרבות אחד עשיר ולהוציא את התשיעי
 אחר שרבה הבתוב מיעוט, בשתמצא אמר אימתי הקדש עושה תמורה
 לפניו או לאחריו, הוי אמר לאחריו מרבה אני אחד עשיר שהוא אחד
 הקדושה ומציא אני את התשיעי שהוא לפני הקדושה, עד ברוך בספר
 בו שהוא עשירי וקרי עשירי היה יודע בו שהוא תשיעי וחרוי עשירי
 חבריאי אמרין קדש רבי יודן אמר לא קדש, מתניתא מסייעא לחבריאי
 אמרו בית הלל לבית שמאי אין אתן מודים שתצא ותרעה בעדר,
 אמרו להן בית שמאי אין אתן מודין במו שמעה וקרא לתשיעי עשירי
 ולעשירי תשיעי ולאחד עשיר עשירי שהן מקודשין, ואנין מקבלין
 מנהון, דל כן יתובינן מה אתן משיבין אותנו מן דבר שהוא קדוש
 אלא בטעות על דבר שהוא קדוש בין בטעות בין שלא בטעות,
 כדמר רבי אימי עשירי בתשובה הוי דו היא בתשובה או יובא כדמר
 רבי נסיוא באינש דאית ליה תרין טעמין והוא מתיב חד מינהון:

תמן

זלים פירקן הקדש טעות הקדש: אמרו להן ב"ש. כדנתיסם דצ"ה קאנרי דהא הכל הוי הקדש טעות ולעפ"כ
 טלשת ונקודסין: לא השבט. שהיה על ה' י"א קדשן חלל גזירה הכתוב הוא כדלקונן, תודע דללו קרל לח'
 עשירי ודלי דלל כשה כלום, הלכך חין לנודין נוח הקדש טעות דגזירה הכתוב הוא כלן: היינו הוא. חיה
 חנונו כחאי גוונס וקאנור דחול צרייתא נכפדל סס: יהיה קודש. לרבות לה ה' וי"א, וצצלי דרס ונרדחיו
 וכל נעשר צקר ולמן על חיה חופן סיהס העשירי יסיה קודש: יתרבו שניהם. התשיעי והאחד עשיר, נחחר
 דנחד קרל נפסל: תלמוד לומר בקר. דכתיב ואם זאת שלמים קדשו ון הצקה ודרש ה' יתירה,
 לרבות חחד עקר ומן הצקר לנעט תשיעי, בשתמצא לומר. כלומר כנה שחתה חונס גצי תנורה,
 שחין שייך תנורה חלל חחר הסקדס ה"כ כן ה"א הוא חחר הסקדס נשאל"כ חר' קודס הסקדס, ונונעטין חוחו
 נוסקדסה: עד ברוך, חתשיעי קאי לא טענו עד כה רק צטעט וקצר שהוא עשירי, וצחנה הוא חקויה, חלל חיד
 דקין חס קרלו צנוני עשירי חטפ"י סידע שהוא תשיעי: ואנין מקבלין מנהון. ובי"ה קבלו חלי פירכט ולל חסיו
 כלום ולי חונס צנוני חינו קדש חיה חן להשיב ובי חתן נודנין נעשר צחנה דקדש רק צטעות על הקדש
 דצכונה ודלי הוא הקדש חלל לצדריכס חין לדעות כלל חלל ודלי כחברייא דלפי צכונה הוי נעשר יקדש ולכן
 שפיר חנונו צ"ה ללמוד נחז על הקדש סקדוס צן צכונה וצין צטעות: ברמך ר' אימי. ה"פ לעולם כרבי יודן
 דצנוני לל קדש ולי קאי נועי לא חסיו צ"ה צ"ה כן הא חונס ר' חינו צחנה חסיו צ"ה צ"ה נעשר עשירי
 חכונה חלל חין חנו יודנין נח חסיו וטכסו חונין: דו היא תשובה. שיה צחנה חכונה סקסיו צ"ה צ"ה וקאנור
 ר' חנוי: או יובא. או חיתא כדלונר ר' נסל דלצ"ה חיה סחי חכונות וסן חסיו רק חחס כדחיתא צנתינתן
 סס וצחנה חיו יכולין להשיב גם כן חכונה זו חלל דלין דרך צני חחס להשיב כל חכונות חים חן:

משנה. יצאו שנים באחת. צרוחצ פתח. סדרי וכין
 דל"א ללנוסס ונונה חיהס וחצלים חתריסס
 זוג זוג, חוח העשירי נעשר, ויהי כשילא ג' אי ד' ציחד
 חלל דנקיט שנים דלל חחריו וילתל שילאו יחד, דרוחצ
 הפתח עשוי כן שילאו ח' ח' ורק
 לפענוים וחריו כדחקו שנים
 ללחצ צרוחצ הפתח: מנאן א'.
 דל"ל שלל חסלים חונין זוג זוג,
 רק נחונס שילאו ציחד ולחלן נחלן
 ח' ח': מקולקלין. לפי חחסה חלפי
 חכוננו חול חס', צחנה חול חכונרי
 והעשירי כצחצציו צחנה חול
 י"א חלכך ירעו עד סיקחצצו וח"ס
 נ"ס וקדל לעשירי קי ולי"א עשירי
 דהעשירי נעשר ויהי"א יקצט חלנוים,
 חלפי חחס דלילא ח' ח', ונדוע לכל
 קחול טעה וקרל צטעות לעשירי
 תשיעי ונוס"ה העשירי נעשר ודח,
 ויהי"א נעשר חנוי נגזירה חונלך,
 חלל חסל יללו זוג חלט וסיה לו
 חונס זוג זוג וסול נחלן ח' ח' וכל
 דודע לכל חול. עשירי ללו נעשר
 חונר חול וסיהס ונקולקלין:
 ט' י' באחת. כדלעיל דל"א ללנוסס
 וסיהס ירעו עד סיקחצצו ונוססה
 סצצלי לא חרסי' חיה: קרא לתשיעי
 וכו' נפרס חגונרס: ועושה תמורה.
 כדנפרס טענל דללו חיה ח"ה
 חונורס העשירי לא חיה קרצ חלנוים
 דחין חונורס נעשר קריצה וחלכך
 עושה חונורס נשאל"כ לר"י ח"ה
 חול חונורס העשירי וכדקרי לה"ה
 עשירי חיו כנוו חלונר חונורס
 העשירי ולחין חונורס עושה חונורס:
 אין"ה מקודש. חלל חס' נחלל
 צנונו לצעלים דחכמי לא חציר
 חיה העשירי (כן חונרינן סצצלי):
 כל שלא נעקר. נעשר עשירי חלונרי
 סנו חלי סקדל לה"ה עשירי ללו
 כלום חול:

הלכה ד': תמן תנינן. נסנה
 חזיר פ"ה וי"ז, ווי
 סנדיר צנויר נשאל לחכונים וחסכו
 ונונה נעשה סנור, נשאל לחכמים
 וסליו וסיהס לו צחנה נוסרסה
 חלל חרסה בעדר, ועי' חנונו צ"ה
 לצ"ה כיון צחת נודין צח חול
 סקדס טעות, ונוי חונרינן סס
 חלל חול חיו הקדש טעות ולעפ"כ
 חלל גזירה הכתוב הוא כדלקונן, תודע דללו קרל לח'
 עשירי ודלי דלל כשה כלום, הלכך חין לנודין נוח הקדש טעות דגזירה הכתוב הוא כלן: היינו הוא. חיה
 חנונו כחאי גוונס וקאנור דחול צרייתא נכפדל סס: יהיה קודש. לרבות לה ה' וי"א, וצצלי דרס ונרדחיו
 וכל נעשר צקר ולמן על חיה חופן סיהס העשירי יסיה קודש: יתרבו שניהם. התשיעי והאחד עשיר, נחחר
 דנחד קרל נפסל: תלמוד לומר בקר. דכתיב ואם זאת שלמים קדשו ון הצקה ודרש ה' יתירה,
 לרבות חחד עקר ומן הצקר לנעט תשיעי, בשתמצא לומר. כלומר כנה שחתה חונס גצי תנורה,
 שחין שייך תנורה חלל חחר הסקדס ה"כ כן ה"א הוא חחר הסקדס נשאל"כ חר' קודס הסקדס, ונונעטין חוחו
 נוסקדסה: עד ברוך, חתשיעי קאי לא טענו עד כה רק צטעט וקצר שהוא עשירי, וצחנה הוא חקויה, חלל חיד
 דקין חס קרלו צנוני עשירי חטפ"י סידע שהוא תשיעי: ואנין מקבלין מנהון. ובי"ה קבלו חלי פירכט ולל חסיו
 כלום ולי חונס צנוני חינו קדש חיה חן להשיב ובי חתן נודנין נעשר צחנה דקדש רק צטעות על הקדש
 דצכונה ודלי הוא הקדש חלל לצדריכס חין לדעות כלל חלל ודלי כחברייא דלפי צכונה הוי נעשר יקדש ולכן
 שפיר חנונו צ"ה ללמוד נחז על הקדש סקדוס צן צכונה וצין צטעות: ברמך ר' אימי. ה"פ לעולם כרבי יודן
 דצנוני לל קדש ולי קאי נועי לא חסיו צ"ה צ"ה כן הא חונס ר' חינו צחנה חסיו צ"ה צ"ה נעשר עשירי
 חכונה חלל חין חנו יודנין נח חסיו וטכסו חונין: דו היא תשובה. שיה צחנה חכונה סקסיו צ"ה צ"ה וקאנור
 ר' חנוי: או יובא. או חיתא כדלונר ר' נסל דלצ"ה חיה סחי חכונות וסן חסיו רק חחס כדחיתא צנתינתן
 סס וצחנה חיו יכולין להשיב גם כן חכונה זו חלל דלין דרך צני חחס להשיב כל חכונות חים חן:

תמן תנינן ובראש השנה כל באי העולם עובדין לפניו בבני מדרגה מה הדרן בבני מדרגה רבי אחאי אומר בדרון דדורין דדורין רבנן אמרין בהרא במגילתא שמיא מאי אמר רבי לוי דרבותי יחזיר יחד לבש המבין אל כל מעשיהם בשעה שהיוצא יחד לבש כבוד הבין את כל מעשיהם כבוד המור עניי יי אלקים בה מרשיה השנה ועד אחרית שנה בהא אמר מרשיה בתוב מידה לה בראשה ויהיב לה אחרית טבא כסיפא:

תמן תנינן. ונשה ל"ה פ"ה כ"ג: דירין דחיותא. דיר של לון סכנקס ויולאין נפחה לה זה חסד זה: במגילתא. ה"ג בלוגינים ור"ל כחילות של בית דוד שהנולדו קוקר נקקרה חסד זה כולם נפני שנונדים צבוסה הבין זה צל זה כך הקציה קוקר הכל נקקרה חסד והיינו דונציל קרל כדרשה רבי לוי: מרשיה בתוב. חסד ורש לון רש ועניי סקקגים נודוס צלחה כדי סוכנו לבס צ"ה וייסנו צתבוסה וחס"ס חיל כוחו וחס"ס להס אחרית טוב: הקציה לה יוכף לרש לבס ויין לכו אחרית טוב צקופיכו ולכוסה ללנווד וללנווד ועניינו יחזו צציתה מולל לך קצ וצצנין ירוסלים השאלתנו לון: כן יי לון:

הדרין עלך פרק מעשר בהמה: והדרין עלך משכנת בבורות: ופליקא לה משכנת בבורות: הדרין עלך פרק מעשר בהמה. והדרין עלך משכנת בבורות: מתחילה עד גמורא בריד רחמנא דסייען עד באן:

לוח התקון

תקון	שעות	מסוב	תקון	שעות	מסוב	תקון	שעות	מסוב	תקון	שעות	מסוב
ז	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו
ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז
ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז
ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח
ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט
ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ
י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא
יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב
יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג
יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד
יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה
טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו
טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז
יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח
יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט
יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל	

הרבה הערות וחידושים על הירושלמי חולין בבורות מאת כבוד הרב הגאון הגדול צ"ט"ע רשב"ה
בקש"ט מ"ה שלום מרדכי הכהן חי"ו אב"ד דק"ק ברענאן יצ"ו.

(דף ב' ע"ב) דנושה סבבין כותבין כותבין כל כותבין
כו' עד הלכה קצתה צירחלל כשעשה ירק
שלך וכו' ופי' נדלל נתיח ש"ו דריגל חבי ויפה עשה
וחסד צדקו נסר"ט ק"ל קוס"י פ"ג הציל נכונה ונקיונה
צט"ק כעין זה נדלל נתיח חבונים ש"ו דק"ל חבי חבל
הציל ע"ז סתירה נוס"ק דנו"ק נאן ליונה לן דברלון חבונים
עצרו דליונה שלל צרלון חבונים עצרו ונוכה דלון דל"י
נונה שלל נתיח צהן ותי' דצדדצן חין רח"י נונה שלל
נתיח חבל צדלירייתא יס הוכחה נדלל נתיח ועוד ה"י
דגני נעשה נשים חין דל"י נדלל נתיח חבל צלנשים יס
הוכחה נדלל נתיח ונפי ה"י ח' תקפה נכאן סתרי נעשה
ירק הוא רק נדדצן ונוס"ק דלון גיטין נ"ה ע"ל חבל
דלוי פרקל לצרתי צלניקר חלפי דנירי וזכ וחוור חזני
נאן ליונה לן דברלון חבונים עציר דליונה סלנר"ה עביר
נוכה כתי' ח' של נסר"ט דהא חס נתיירי צלנשים ועי'
תוקי צ"ב ק"ב ע"ל ד"ה ונונה רב ח' סתירה צבה"ג
כחולל דליונה ע"ש נכנטיק צה ויחור נדלל דהכל חכונה
דנושה כן ר"ב סת"י הגדול צדורו חילל הוכחה עפי
לקצוע הלכה כן חס לא ינחו צו רבנן:

(דף ג' ע"א) ותי' כן חס לרבות את הגרים ע'
צלוק לנחיה ע"ג צ' וי"ש לישב קוביה

(דף ד' ע"ב) פננים שוטה ופננים חלים וכו' כ"ה גם
צירחללני פ"ל דתרוניה ופי"ג דיענות ח"ל
צקפ"ה וכו' לשון זה צתוספתא ורק צט"ק דלון ד"ה כ"ח
נקט צלנן עתים חלים ועתים שוטה ונלחתי צל"ה צש"ה
צקפוק"י הצע"ה סכתה דנספקא ל"י היכי דלון לה זנן קצוע
לחליניה חס קר' חלונה ולשון ירושלמי דנקט עתים
חלים נשנוע עתים קצועים וכו' עכ"ל ולפלא צירחללני
לא נזכר כלל לשון עתים חלים וכו' ונ"ה צט"ק
דלון דנקט לשון עתים נדלל דלון לעבות צלנחל צון
הצבלי וירושלמי צה וזכ צלן לה זנן קצוע הוא צכלל זה:

(דף ה' ע"ב) והא רוצה ישראליס חס דנן דתגרי
ישנועאלים הון כו' ויל"ע ונושה פ"ב
דנוכסידין וי' נלל צה חיוק ונשכך חס רוב עכו"ס עכו"ס
ואס רוב ישראל וכו' ר"י חוור חולבים אחר רוב
הנושליכים וקי"ל ברבנן וא"כ ה"כ כין דרוב ישראליס הן וזה
צבך שרוב תגריס ישנועאלים הן ועי' תוקי יצונוה וי' ע"ל ד"ה
צנווחק כך וכו' צו"ש דרוב הצאים לפנינו צבורת יחודית
ישראליס הן וכו' ואכנול:

(דף ו' ע"א) היירו הלכתא סה דרס חלד וכו' ע'
צצ"ק ס' ח' סהציל צס ריע גלון דסקי"ב
לריך לחיות צקי צכל ע' ערפות ועו"ש צדע"ה סס סקי"ה
נוכח"ק צה ונכאן נוכח לחיפך וחולי הכא צבוהט
וחינו צודק ולנחי דנשני לקון דהכי נקיע רק ונה
דהי צביל כחא:

(שם) חוור רצי חגי' וכו' ונותרה צספנר י"ל דר"ל דק"ל
דגס רצ ושווחל לא חוורו חלל דלע"ג שרליו
סבחי ספיר תחל סחיתו ונעתי והללה כשרה גס צלל
עצ"ג לזה קנולי דפסולה חלל ונה ששחט לפני עצ"ג בשר:

(שם) כגון חנו וכו' חין חנו נוספיקוס צירחללני פ"א
דצרכות נוספ"ס טעוני' דר"ס נוס"ס דזס סיטון
זה סיטון וע' תבוי צית חפריס חל"ה ק"י ק"ה צלנולע
הסח"י וי"ש צה:

(שם) ולא נתיבין נחני חלל דנכלה וכו' וסס ע"ב
דוור ד"ה צהנוה צחייס וכו' וזה נוכח כדעת
חזני של חל"ז סחוצל צהגל"ה פ"ה ס' ל"ג ידלל כדעת
הר"י לרפתי סס ועו"ש צחיצירי דע"ה ק"י כ"ה קק"ל צה:

(שם) ח' חתה רשאי צן דנול וכו' עתוי"ק ע"ז כ"ו ע"ב
ד"ה סחני וצד"ה חויל וצת"י ונרש"ל חו"ד
ק"י רבי"ר וק"י רל"ז וי"ש צה:

(שם) חוה חיוור יס גוי חין חושטין וכו' וזי כיוול
יצונוה ק"ז ע"ב ח"ל חין חושטין וכו' וזי כיוול
דר' יקי חייס לננושול תקפה נכאן וכו' רש"ל ור"ן סבת
פ"ל דנולל גצי גר סתהגיר ונחל סכתנו צפ"י דר"י
לא חייס לננושול וע"ע צב"י י"ד ק"י קל"ל צסס תבוי
הר"ן וע' רש"ל יצונוה ק"ז דדוקא צהי רוצל לא חייס

(דף ז' ע"א) סחרות חין לריכות נוסחצת ונעשות
ט"ה חש"י ותרונה לריכה נוסחצת וכו'
צירחללני פ"ל דתרונות נוס"ס צה דצטורות סחיה כתיב
צה וי"ש לעיין (ד"ה חתוק) יצונוה לר"ש ע"ז ד"ה וכו"ס
נכגדין לצת"ס ח"ל ולי"ה נוסגדין למש וי"ש חלל לא
יסנוורו צתירה וכו' ולי"ה דהס גצי תרונה לא נהכי
סחיה דידהו חלל ל"ע דדוקא לעיין הפדשת התרונה

(דף ח' ע"ב) נאן דידע צנפ"י דלל חקיל לצ"י ישראל ונן
יוני ופי' שלל ציוה סוס צר ישראל יפה פ'
ונוניו לשון זה יור צירחללני פ"ג דשבת ה"ב צקיע ופי"ו
נסי"ק סס וצפ"ד דפסחים ח"ל ריל נקיל להון ססס
ננועטין צנוחה הרגל וצפ"ג דקידושין ח"ל וצפ"ל דע"ז
ח"ל צקופה וכו' צפר"ה חויל קוס"י תל"ז צנוכגי ח"ה חות
ט"ז סס לשון נקיל צצירחללני לשון קיול וסחיה
וכדצדיו כנולל צצצה"ו דפ"ל דתענית חלל נכל נקיונות
חכ"ל נוכח לחיפך וע"ש צתוק תענית ג' ע"ב וצד"ן סס:

(דף ט' ע"א) סחרות חין לריכות נוסחצת ונעשות
ט"ה חש"י ותרונה לריכה נוסחצת וכו'
צירחללני פ"ל דתרונות נוס"ס צה דצטורות סחיה כתיב
צה וי"ש לעיין (ד"ה חתוק) יצונוה לר"ש ע"ז ד"ה וכו"ס
נכגדין לצת"ס ח"ל ולי"ה נוסגדין למש וי"ש חלל לא
יסנוורו צתירה וכו' ולי"ה דהס גצי תרונה לא נהכי
סחיה דידהו חלל ל"ע דדוקא לעיין הפדשת התרונה

(דף י' ע"ב) נאן דידע צנפ"י דלל חקיל לצ"י ישראל ונן
יוני ופי' שלל ציוה סוס צר ישראל יפה פ'
ונוניו לשון זה יור צירחללני פ"ג דשבת ה"ב צקיע ופי"ו
נסי"ק סס וצפ"ד דפסחים ח"ל ריל נקיל להון ססס
ננועטין צנוחה הרגל וצפ"ג דקידושין ח"ל וצפ"ל דע"ז
ח"ל צקופה וכו' צפר"ה חויל קוס"י תל"ז צנוכגי ח"ה חות
ט"ז סס לשון נקיל צצירחללני לשון קיול וסחיה
וכדצדיו כנולל צצצה"ו דפ"ל דתענית חלל נכל נקיונות
חכ"ל נוכח לחיפך וע"ש צתוק תענית ג' ע"ב וצד"ן סס:

(דף י"א ע"א) סחרות חין לריכות נוסחצת ונעשות
ט"ה חש"י ותרונה לריכה נוסחצת וכו'
צירחללני פ"ל דתרונות נוס"ס צה דצטורות סחיה כתיב
צה וי"ש לעיין (ד"ה חתוק) יצונוה לר"ש ע"ז ד"ה וכו"ס
נכגדין לצת"ס ח"ל ולי"ה נוסגדין למש וי"ש חלל לא
יסנוורו צתירה וכו' ולי"ה דהס גצי תרונה לא נהכי
סחיה דידהו חלל ל"ע דדוקא לעיין הפדשת התרונה

(דף י"ב ע"ב) נאן דידע צנפ"י דלל חקיל לצ"י ישראל ונן
יוני ופי' שלל ציוה סוס צר ישראל יפה פ'
ונוניו לשון זה יור צירחללני פ"ג דשבת ה"ב צקיע ופי"ו
נסי"ק סס וצפ"ד דפסחים ח"ל ריל נקיל להון ססס
ננועטין צנוחה הרגל וצפ"ג דקידושין ח"ל וצפ"ל דע"ז
ח"ל צקופה וכו' צפר"ה חויל קוס"י תל"ז צנוכגי ח"ה חות
ט"ז סס לשון נקיל צצירחללני לשון קיול וסחיה
וכדצדיו כנולל צצצה"ו דפ"ל דתענית חלל נכל נקיונות
חכ"ל נוכח לחיפך וע"ש צתוק תענית ג' ע"ב וצד"ן סס:

(דף י"ג ע"א) סחרות חין לריכות נוסחצת ונעשות
ט"ה חש"י ותרונה לריכה נוסחצת וכו'
צירחללני פ"ל דתרונות נוס"ס צה דצטורות סחיה כתיב
צה וי"ש לעיין (ד"ה חתוק) יצונוה לר"ש ע"ז ד"ה וכו"ס
נכגדין לצת"ס ח"ל ולי"ה נוסגדין למש וי"ש חלל לא
יסנוורו צתירה וכו' ולי"ה דהס גצי תרונה לא נהכי
סחיה דידהו חלל ל"ע דדוקא לעיין הפדשת התרונה

(דף י"ד ע"ב) נאן דידע צנפ"י דלל חקיל לצ"י ישראל ונן
יוני ופי' שלל ציוה סוס צר ישראל יפה פ'
ונוניו לשון זה יור צירחללני פ"ג דשבת ה"ב צקיע ופי"ו
נסי"ק סס וצפ"ד דפסחים ח"ל ריל נקיל להון ססס
ננועטין צנוחה הרגל וצפ"ג דקידושין ח"ל וצפ"ל דע"ז
ח"ל צקופה וכו' צפר"ה חויל קוס"י תל"ז צנוכגי ח"ה חות
ט"ז סס לשון נקיל צצירחללני לשון קיול וסחיה
וכדצדיו כנולל צצצה"ו דפ"ל דתענית חלל נכל נקיונות
חכ"ל נוכח לחיפך וע"ש צתוק תענית ג' ע"ב וצד"ן סס:

(דף י"ה ע"א) סחרות חין לריכות נוסחצת ונעשות
ט"ה חש"י ותרונה לריכה נוסחצת וכו'
צירחללני פ"ל דתרונות נוס"ס צה דצטורות סחיה כתיב
צה וי"ש לעיין (ד"ה חתוק) יצונוה לר"ש ע"ז ד"ה וכו"ס
נכגדין לצת"ס ח"ל ולי"ה נוסגדין למש וי"ש חלל לא
יסנוורו צתירה וכו' ולי"ה דהס גצי תרונה לא נהכי
סחיה דידהו חלל ל"ע דדוקא לעיין הפדשת התרונה

(דף י"ז ע"ב) נאן דידע צנפ"י דלל חקיל לצ"י ישראל ונן
יוני ופי' שלל ציוה סוס צר ישראל יפה פ'
ונוניו לשון זה יור צירחללני פ"ג דשבת ה"ב צקיע ופי"ו
נסי"ק סס וצפ"ד דפסחים ח"ל ריל נקיל להון ססס
ננועטין צנוחה הרגל וצפ"ג דקידושין ח"ל וצפ"ל דע"ז
ח"ל צקופה וכו' צפר"ה חויל קוס"י תל"ז צנוכגי ח"ה חות
ט"ז סס לשון נקיל צצירחללני לשון קיול וסחיה
וכדצדיו כנולל צצצה"ו דפ"ל דתענית חלל נכל נקיונות
חכ"ל נוכח לחיפך וע"ש צתוק תענית ג' ע"ב וצד"ן סס:

(דף י"ח ע"א) סחרות חין לריכות נוסחצת ונעשות
ט"ה חש"י ותרונה לריכה נוסחצת וכו'
צירחללני פ"ל דתרונות נוס"ס צה דצטורות סחיה כתיב
צה וי"ש לעיין (ד"ה חתוק) יצונוה לר"ש ע"ז ד"ה וכו"ס
נכגדין לצת"ס ח"ל ולי"ה נוסגדין למש וי"ש חלל לא
יסנוורו צתירה וכו' ולי"ה דהס גצי תרונה לא נהכי
סחיה דידהו חלל ל"ע דדוקא לעיין הפדשת התרונה

(דף י"ט ע"ב) נאן דידע צנפ"י דלל חקיל לצ"י ישראל ונן
יוני ופי' שלל ציוה סוס צר ישראל יפה פ'
ונוניו לשון זה יור צירחללני פ"ג דשבת ה"ב צקיע ופי"ו
נסי"ק סס וצפ"ד דפסחים ח"ל ריל נקיל להון ססס
ננועטין צנוחה הרגל וצפ"ג דקידושין ח"ל וצפ"ל דע"ז
ח"ל צקופה וכו' צפר"ה חויל קוס"י תל"ז צנוכגי ח"ה חות
ט"ז סס לשון נקיל צצירחללני לשון קיול וסחיה
וכדצדיו כנולל צצצה"ו דפ"ל דתענית חלל נכל נקיונות
חכ"ל נוכח לחיפך וע"ש צתוק תענית ג' ע"ב וצד"ן סס:

(דף כ' ע"א) סחרות חין לריכות נוסחצת ונעשות
ט"ה חש"י ותרונה לריכה נוסחצת וכו'
צירחללני פ"ל דתרונות נוס"ס צה דצטורות סחיה כתיב
צה וי"ש לעיין (ד"ה חתוק) יצונוה לר"ש ע"ז ד"ה וכו"ס
נכגדין לצת"ס ח"ל ולי"ה נוסגדין למש וי"ש חלל לא
יסנוורו צתירה וכו' ולי"ה דהס גצי תרונה לא נהכי
סחיה דידהו חלל ל"ע דדוקא לעיין הפדשת התרונה

[illegible]

(דף י"ד ע"א) זרם זבגן דקסרין זסס ר' יוסי נן
 חנינא חין חנינא חנוף חנוורת וכו'
 ע' ירושלמי פ"ב דנוע"ס ה"א וליזו נחור זבלו וכו' ונין
 סחול נחור זעסא וכו' ול"כ הכל דנקט חין נחורות
 נד"ת י"ל דנו"נ חלע"נ חילב וסל דנויית קרל ויסטחו
 להס סקוח ע' יונל"ע י"ה ע"ב וזכ"ק סופ"ד דסוד וע'
 לב חר"י חולין כ"ז ע"ב זסס חרנוץ ונעסא חסס זסא :
 (שם ע"ב) ולזנא חונרו פסולה ופניו נורחית חנין וכו'.
 נחל דפריך חסיק דילן חולין כ"ה ע"ב
 נחל דחלקן לסנים וסן סוים וכו' וסל חפסר ללזלס
 סזרין וכו' נוכח דרז זנחלס לנחלס נונס וניידי :
 (דף ס"ו ע"א) ר"ח סוד עזר על דרמי דינוסין
 זקרילתא וכו'. ע' ירושלמי סיג דזכרות
 ס"ד ופ"ג ופ"י חרדס סס וסס זסא וע' זלסכול ה'
 חפלל וק"ס ח' ז' ו' :

(שם ע"ב) הוּן צִנִּין וַיִּיגַד (וַתִּיחַל) בַּקִּדְשִׁים בָּרַם בְּחוּלִין
 אֶחָד בַּחֲמֵלָה וְכוּ׃ ר"ל בַּקִּדְשִׁים בַּחֲמֵלָה
 אֶחָד אֶחָד בַּדִּיעוּבָד כִּסֵּד בֵּין דָּלַת קִינָה עָלָיו לַעֲבֹד
 וַעֲנֹשׁ לֵךְ לֵךְ ע"א צָסָם רָס"י וצ"ס יִדְּלִין חוּלִין כ"ט
 ט"ז דָּבָר פְּלִיגִי רָחֵם וַעֲבֹד וְלִרְבֵּן שָׁמַיִם שׁוֹמְעִין וְזָח
 ח' וְבֵית צִמְזִים פ"ח וַתִּחַל ח' ח' אֶחָד וַיִּיגַד ח' ח'
 שׁוֹמֵן צ' רָחֵם כִּסֵּד בַּקִּדְשִׁים גַּם לִדְרֹךְ וַתִּחַל וַתִּקְרָא
 בַּקִּדְשִׁים הַשְׁמֵט צ' בִּלְשִׁין כִּסֵּד דִּין דִּקְרָא בַּקִּדְשִׁים
 וַיִּיגַד צ"ן רָחֵם דִּקְרָא חֵל חֲלוֹר חֲלוֹר רִיב"ן וַיִּיגַד שְׁמֵלוֹ
 ש"ח כְּוֹתוֹ שָׁח וְכִסֵּד וַחֲלוֹר חֲלוֹר שׁוֹמֵן חֲלוֹר חֲלוֹר פ"י
 דִּרִיב וַתִּחַל שָׁח שָׁח וַתִּחַל וְזָח ח' ח' לֵךְ דִּרִיב"ן
 ק"ל בַּחֲמֵלָה :

(דף ע"א) ויה כפיק מן ציניהן בשענר מן דור לרונכס פרט למחשקה, חוף בשענר פקיד וכו' דרש"י חולין י"ג ע"א ופרש דמדקשיה עליו טעם יכין דפסול דיעבד והכל נשנוע דמלישכל דקרא יכין וכו' :

(שם) וייתדין לרוב עם בפסד אי את לוקר היתה בש"כ
שאת לוקר יכו' נכסין עובד דברה חומר ונתינת
וע'

ר"י לונשווטל וז"ל הא דכחצוה י"ד צ"י ויוד כתב לחלק בין לבחילה ליעצת יצחק דיננות הנ"ל י"ל דש"ה דק"פו להחזיר:

דף ר' ע"א לבנות וקחתי בה וכו'. כי תהי' סוף
יורד סוף י' טעמים דלעיל ליתן סוף (והטעם
קידע סוף) ונלוצות וקחתי בה חבל כי הוא נקט סוף
ונוצות י"ל שחטק ובה ידע שיהי' ונוצות ונכח"ג וס'
דעבד חסד וע"ס ו"ס טעם דברי חס"ד קטעניס סל'
דל"ז ו"ס סל' דלעיל סל' י"ט טעמות נחלי חסד חס"ד
נכדי חס"ד ר' חסדס יק"ל י"ל קטע חסד כזה חס"ד
נכח"ל כיה כי חסד ה' וקחתי (ו"ס סל' חסד ו"י וכו')
דל"ז ו"ס ק"י קק"ט ונכח"ל ק"י כי קק"ל:

(שם) וי' תולין בני רבי' הוי קיל צמורה, פי' תענית
ז' ע"ל צהא דגדול יום המנוחם ביום וי"ה ולרצא
יוהד' ונעמה וי"ה ונעמה דפלאגי צום ר"י ורצא ופי' צמין
וי"ד רק' רמ"ז שחלקן צום עם הפקידה וסניחם לא
הציאו ונחסיק הס"ל חלל וי"ל דחבא דכתיב פן חסרות
צדית וגוי' ואכלת וגוי' לכ"ע. הוהר יוסר ודוקא דחסיק
כל קשר הדונין פלאגי ר"י ורצא:

(ע"ב) חר"י ויחזה ווי לא תני וזוונד לחלל בבת צפרהקא.
 ים להוניה דהא י"ל דעניינים צוונד ושלא צפרהקא.
 ונראה עזה רח"י עניינים הפלתי קי"ד צעס ונרדכי דגס
 צעסא בן צפני צ' עדים שהתני צו הוי צכלל פרהקא
 ח"ב כיון שהתני צפני צע"ס ים צ' עדים ונחתה
 שוב הוי צכלל פרהקא ידיון ספיר דהכונה כדאור דבי
 קיוון צעס חילפי וע' תני דע"א וי"א קי" קק"ס וח"ב
 קי" כ"ב ותני ח"ס ו"ד קי" י"ד ית' ונחרי חקאד י"ד
 קי" כ"ז וי"א צה:

(שם) עד כהן גדלוֹרִיתָה דִּרְצֵנָּה וְכוּ' לִיַּע דִּהֶם
 חִיבָה נֶחֱן דְקִי דִּגְדֻלֹרִיתָה לִיַּע וְדִרְצֵנָּה יִי
 וְחִיב כִּיִּן דִּהֶבֶה סִל דִּגְדֻלֹרִיתָה יִיַּע וְנִכְסֵי דִרְצֵנָּה
 יִיַּע (חֵלֶה מְלֻמֵּד הַבַּיִת הַנּוֹפֵרֶת) עֵיִן וְהָ שִׁתָּה וְיִיִּר
 חֵלֶם אֲנִי לִי וְיִיִּר הַבַּיִת הַנּוֹפֵרֶת שִׁל דִּהֶם עַד כְּדֻן
 שִׁנְעִי דִּפְלִיגָה עַל ר' יִדְחָה דִּגְדֻלֹרִיתָה אֲבָל דִּרְצֵנָּה שִׁנְעִי
 כִּיַּע נִוְרֵן לִיַּע צִרִיָּה וְכוּ' עֵיקָר:

(דף ט' ע"א) חנוכה דברים נלמדו בקולותיו של קנה וכו' ואין נוקמין בה וכו' ע' בצ"ר פכ"ו דגרים אין נוקמין בה' את הירידים וצ"ס' חולין ט"ז צ"ו עובד דקא' לקיטוה פי הכרבתהא ונלמי' דנשני ר"פ קא' לקיטוה פי נוכח ונ"ש השיטור דנשוס ר"ר שרי דיעבד ע' הש' שב"י ח"ב ק' ק"ה חצב צצרכ"י י"ד ק' קט"ו חות י' חולק ע"י והיכיח דהיכי דהר"ר קורה על הנחלכל עצמו גם דיעבד לקיט דוקא הכא דהר"ר פירה על הקנה שרי דיעבד:

(שם ע"ה הלכה ה') תמן אמר רבוי כל נוקם שבת
רבי ונחלקו רובי הלכה במקם
וכי נפנו"ש התקין בע"ז"י ע"ה ד"ה פשיעא וכו' דשנואל
לא ק"ל הך קבלתא וצ"ה צ"ה ב"ד ע"ה לירד דשנואל
לא ק"ל כלל להלכה ככתא ל"ל דהלא פריך רק על רז
ובי ירובלנוי פ"ב דזרכות ה"ד ונדר"פ שם דנווכה דפשיעא
ל"י דרז ק"ל הך כללא אמר לשנו"ה הרשע"ה ציצונוה צקס
הרמז"ן וצ"ה"ק על הירובלנוי פ"ב דהענינה ה"ה צ"ה בן
גס דעת ה"ה ונוקין דה"ה דקתס בדעת יחיד נגד רביס
מין הלכה במקם ח"ה קשה ויהי פריך לטעם ה"ה לאן קתס בדעת
ריצ"ה נגד דעת התקין ופירא לילטליך לשנועוין הלכה
כריצ"ה ויהי פריך וצ"ה

[illegible]

דף י"א ק"א חלפה' פרת בשחיתות עגלה בעריפת וכו'
בשר בזה פקול בזה וכו' ע' בר"ם פ"ח
דפ"ה (ו"ה) נגז' תוספתא פ"ח דפרה דתחשיב עוד דצריט:

הנהגות מוהרש"ם על ירושלמי חולין

ושי' שבת כ"ה ע"ב ורש"י ופסקים ל"ב ע"ב ונאצ"נו כ" קע"ד בשם ק"א שדכריו ל"ע יע"ש צהג"ה:

(שם) שנייה הוא חולין שנייה הוא טהרה וכו'. ע"י ח' רעננ"ן חולין ל"א ע"ב דאף דלגזל דלדוריתא ל"ב פאני הבא דהוי רק הכשר ונזוה לכן חל"כ וגם צהשו' רדצ"ו ח"א ק"י ל"ד הציאו ועתו"ס נדה ק"ו ע"ב ד"ה כל הראוי וכו' שכתבו ג"כ דנהג"י לא צעיקן לכהחילה בילה ויש צדיה"ס כמו צבילה ונקרא ציבורים וחלילה דשאלה דהו"ו נזוה חזל חכא גבי טבילה לא הקפידה תורה חלל שיעור ע"ב:

(דף י"ז ע"א) טהר ח' חו רוב ח' ושהה בחיטו פכולה גענו לזנון ונרצה וכו'. ע"י שג"י ח"ב ק"י ל"ד שחעלה בן לאם השליך העוף ויזדו אחד בחיטו רובו ויחזר ויחטו חנושינו כדי שיוות ויחד חין השמי' פוסלת וגם צל"א חולין ל' ע"א בתוס' ד"ה החליד וכו' העלה כן נעדרה והדבר נוצח כאלן:

(דף י"ח ע"א) הן דלה ונר הנושע טעון רחילה דנכן והן דלה ונר חין הנושע טעון רחילה ר"נ וכו' חף דלכ"נו ונע"ש יומון גזוה ולש"י רעננ"ס פ"ג ונעו"א הכשר צע"י לזון צעלים ח"ב צמע"ש ל"נו הכשר ועקלה"ת רכ"י ח"ו י"ל דדוקא לדיון דלח"א דשאל"ס ה"כ חינו ונקבל הכשר חלל דנרון צעלים חזל לר"נו ציצנות פ"ג דלרס חוקר דשאל"ס ה"כ ושהי הכשר ושי' לקמן דף כ"ב ע"א צוה:

(דף י"ט ע"א) צחק שלמה קוד"ה נחלי כדון. ולא השיג מהירושלמי דפשי' דלחין נוחין וכו' ע"י צס"ך יו"ד ק"י קנו"ה קק"א דרין צעיל צב"ס דילן וליפשיט צירושלמי דלל צנדין נחלי דפשיטא צירושלמי נשום נחלי דנשקא ל"ס דרין דרין ונ"י צנ"י ח"ע כ"י ע"ו קק"י שכתב להיפוך ושי' צרל"ס פ"ט דצ"צ קיכ"י ג' וצנ"י ח"ע קיכ"י ק"י צ"ב וכו' צב"נו פ"ה ונחירוות הס"ו דנווכה בהש"ך ושי' צמח"פ פ"ג דחגיגה ח"ב ושי' צמח"י"ק שר"ב ק' שכתב דהרעננ"ס רגיל לפקוק בהירושלמי ח"ב היבא שתלמודיו ונעו"ד נשנה חו צרייתא צסינו דחוקא והירושלמי נופרשא צפסעא ונוכס"ב חס הוא צעיל צס"ס דילן וצגוף דברי הרעננ"ס נראה דעשמו לפנ"ג התוס' חולין ל"ה ע"א ד"ה חין וצתוס' פסקים י"ט ע"א ד"ה לא וכו' דנחון דק"ל חין חוכב נענוא חוכב וטומאת נוסקין לאו דלורייתא צע"ב ל"ל דנחין ראשון וכו' ודלל בר"ל ח"ב הרעננ"ס לש"י שפסק צפ"ו נעו"א דעו"נו לאו דלורייתא וס"ל חין חוכב נענוא חוכב לכן פסק שפיר דנחין ראשון וכו':

(דף ב' ע"ב) רב ושמואל תרייתון חורין ל"ה פרכס חלל דקוה הבחיטה וכו'. ע"י צל"ז ח"ס ק"י שפ"א צסס צה"ג ד"ה תליא חס יכנה לבחיטה ונתחלה וע"ס קגי צפרכוס צחחלה ואנא' חזל חס חין לבחיטה חלל לבסוף צע"י דוקא פרכוס צקוף שחיטה וכו' צחחבול רכ"י י"א וח"ב ר' יוחנן לב"י חזיל דק"ל יכנה ונתחלה וע"ס ולפ"ז קשה חנחלי נופר"ס ר"י צסס ר"ז טענא דפלוגתמן צענין חסר וע"ס צל"ז ק"י שס"ז שחיבה דקיי"ל חין שחיטה חלל לבסוף חך ונחירוות"ס שפסק צפ"ד נח"ה ח"ה ד"ה צסס נעו"ע וע"ס צלח"נו ופסק צפ"ד נעו"א ח"ה דפרכוס צקוף שחיטה ונווכה דלל חל"ל צה"י ועכ"פ נחכא נחצור טעם ד' הפיקס דפרכוס צקוף חף דרענ"י צחחלה לגבי דלל וכו' צחח"א ק"י י"ג חזל כיון דר"ס הלכה כותיתיו לגבי ר"י לכן פסקו כן ושי' דרענ"ס ק"י ט"ז קק"י:

(דף ב"א ע"א) צחק שלמה הלכה זו צמ"ש מהירושלמי דגיטין פ"ה ח"י דגרסי' שם וכו'. ע"י שו"נ וי"ד ח"ב ק"י ס"ה על ק"י הג' מולקא וכו' לקמן דף כ"ב ע"א דלגזוה נאכר גס דשאל"ס:

(דף כ"ב ע"ב) הנוטע והנדרש והנכרך צבונג פטור צנזיד חייב ח"ה לך ניינר וכו'. ל"ע נה

רמ"י דהא גס צבונג חוקר ולא נעשה נעו"ר:

(שם) נחתיחא פליגא על רב הגיב לחלר וכו' נעו"א ק"י ב"א ק"ק כ"ו בהציא ונחוס' כהוצות ק' וכו'

ק"י שז"ו דהא דלחוקר ח"פ צחדרי חדרים דיקא צליקור תורה נשאל"כ צליקור"ר ונחירוולמי כאן נוכח להיפוך וכבר העיר צוה צהגות ל"ד על הירושלמי סופ"ה דעירובין ולענ"ד י"ל דהירושלמי שדחה ד' רצ נוכח הנוסחיות ק"ל צלחנה דלחין חילוק בין דלורי' לדרכנן חזל לדיון דקיי"ל כרצ וקיי"ל כהנך ונחמיה צב"ב ל"ל כחילוק התוס' וצונה שחנה הנוג"א שם כ"ד התוס' נע"ס דשבת כ"ה ע"י צל"ה צ"ה ע"י ונ"ס לייבצו ושי' צחחלה ק' הענוק שאלה על השאלהות קפר צונדנר צהשנוטה לשאלתה וי"ב נ"ה צוה: (שם) השומרי לשם חטאת ע"י חולין דף וי"א וברש"י ד"ה ל"ס וכו' שניח טעונא דלח חסו רצנן דלענא נחון דחזי' קצר ונחוי' חטאת הוא דהצי קלל ח"ה ל"י דנו"י שצא לידו עזריה צבונג וכו' ונשאלתי דל"כ צחח"ס דסיך גס צנזיד דלח"י צבדיתוה ע"י ונח"ל ונ"ל דגס צנזיד דנקרא חנוק חס ח"י נחפ"ה נ"נו יוכל לגלות חטא ולוונר טענאו צבונג חלל דל"כ יחויב קרצן ורמי הוא נזיד ופטור חזל צחח"ס דגס נזיד חייב צקרבן יוכל לפרכס חטא גס כשהוא נזיד ולוונר שח"י שונג ויתצ"ס וגס לא יח"י חלוק וד"ק:

(שם) חסס הלוי וכו' צרש"י וחשק שלמה כגון שתי חתיכות לפניו וכו' וצ"ס נוקי כה"ל וצבדיתוה י"ח ונזח"ר דל"א לא צע"י צ' חתיכות ח"ב דצרי רש"י ל"ב ושי' שו"ע וי"ד ח"ב ק"י ע"א ונ"ס צוה:

(דף כ"ד ע"א) צעירא צעל נחח דרשא חרי כולתן טריפות וכו' ענו"ס צחיכורי ג"ד צפתיתא חות ח' צ' ג' ד' צלורך צוה:

(שם) חנור ר' יוחנן נצלה כל נצלה לרצות וכו' כ"ה צכפדי שם ול"ע לר"י דרדים כל לרצות ח"ס רק לחיקור ונ"ל חזרה לערפ"ה וחלוי' קל"ה דליכא הלתינו דלכילה צכזית וענול"נו פ"ח ונח"נו ח"ז צסס חרל"נו צתיקפותיו כל הסנוג כ"העלה דלכילה כל דהי נשנוע חלל דלחח"א הלכתא וחצקת' וננחשנות' ולחיסורי' כדקל' קל' ושי' נעילה ק"ו ע"ב ורש"י ד"ה נ"י: דנווכה להיפוך וגס צצחים דף ע"י ע"א צהא דפריך ור"נו חלי נצלה ונח עניד ל"י לשיעור חכילה צכזית ורש"י שם דנווכה ג"כ להיפוך ושי' פסקים פ"ד ע"ב דדלדיכא כוית צסר ליכא נשוס שצירת ע"ס ולנ"ד רחוי' לחכילה צעיקן ושס פליגא ר"י ור"ל דדיכ כוית צסר צנוק"א ונווכה דדלדיכא כלל כוית ננודה גס ר"י ושי' ירושלמי פ"ב דיונא ח"ה חסר חחכל חין חכילה חלל צכזית ושי' צמח"ס פ"ז דתרונוות ונ"ג ופי' הרעננ"ס שם וריוק וע"י צתדיו ח"ס חל"ס ק"י ק"נו חות ג' ורש"י ונחיר"א חח"א ק"י קנו"ה וצל"ר על הירושלמי פ"א קקידסין ח"ז נחא דג' וקנוות הלכה עוקצת וכו' ולא קחצי' חך וציד יוצק שצב' ידות צדרים ל"ד ק"י רל"ח:

(דף כ"ד ע"ב) טריפה שטחא נצלה וכו' חתפלגון ר"י ורש"י צ"ל וכו' ורש"י צ"ל חנור חינו חייב חלל חחת וכו' ענו"ס צחיכורי דע"ת צפתיתא חות ח' שחחתי נחוס' צנוות ל"ג וחס' וחס' צצחים ובעה"נו פ"ז ונח"י"ב סינר דנצלה חוי נוסיק על טריפה דנענוא וגס נחוס' חולין ל"ב ע"א ונזח"ר דנצלה חל על טריפה ולפ"ז קשה חנחלי ק"ל לרש"י דלח"ו חייב חלל חחת ושי' צהשו' דע"א נח"ק ק"י קל"ז וק"י קק"ע ק"ע ונחוס' חולין ק"ג ע"ב ד"ה נור כצר וחל"ל דהוי רק כילל וכפי שיחור צהשו' רע"א שם חרי גס רש"י ננודה צליסי' כילל חאא נחל"ו וצפ"ק לגבי חיקור טריפה דהי' ג"כ קל ולי"ד לחלל דלח"ו חל"ו כרה ח"כ פשיטא דלל צכוכל ונ"ע:

(דף כ"ה ע"א) וחתי דנעין ניינר שנייה צר נס וכו' זה כדעה ר"ה דנחחלן. לענין טריפה ח"ה ח"י צין חרס לצהנוה ע"י חוק' צצחים קנ"י ע"א וצור צכונ"ק ונע"ס דילן חולין ונ"ג ע"א נוכח להיפוך ונ"ד חלל חות ש"ס פלוגתא צוה צירושלמי:

(שם) טעם ר' יוחנן כדדא צלישני' וכו' צחי' הרעננ"ן לחולין ב"ו ע"א חציא ד"ז צסס צה"ג וכחצ' ע"ז ונ"ל וחלו דברי נציאות הן וקצר לוונר דהיבא דצליעה צכצד ורה שניקצת וכבר קותנתו ח"ה ולא נייחור ולא דייק

הגדרות מהרש"ם עד יחשכמ"ח חלק

אכל נודתי "ירוק" דעשנע ירוקן קלח צו"ב דקא
צוקורקן וכו' פארשן להטא אדוני:

(דרך ל"ו ע"א) ואם היה נעוּמָה לרבים פסול קייִנוּת
 צאָהר וכו' נאָכאָן נעוּמָה בדעת הש"ך ח"ג
 ק"י ב"ה קק"י ח"ב ז' ג' דעוּמָה היינו שנופוסט לרבים
 סהוד נעוּמָה וגם נוכח נאָכאָן דאס גהורלע ח"ה דינו
 בדיון נעוּמָה ודלל בדעת ייווקי"י שהוצא גנ"ע שם קק"י
 וע"ש צט"ך קק"י וגם נוכח נאָכאָן דצאָנו נעוּמָה
 לרבים ח"ב נדיכאָן שלם שרי רבי יצחי אהר' חצילן
 נאָכאָן ושליון:

(שם) ולא כן הני ר' חייני טועה בנשמה חזיר וכו' כפ"ט
 באב"ז פ"ק י"ג דדוקא אם הד"ן צעלו חזיר קשה
 לדמוק ר"י ור"ל לא רלו לחזור בהם וענ"ש בליד פ"ט
 דכתובות ה"ב דה ו"ל דב"ל דר"י ור"ל חזרו בהן ו"ש
 להעיר לנאלי דאיהא גירסאנוי פ"ט דכתובות ה"ב צקופה
 דר' יומן גופ' ק"ל טע"ד"ט ע"לנו ונפורש בתורה ג"כ חינו
 חזר ח"ב ונאלי פריך הבא ו"ל דהקפידא אנואלי חייז גם
 את ר"ל דהוא סובר שם קשה צדצר נשנה חזר :

(שם) צחק שלמה קוד"ה לעולם גנו"ש קיעתה ב"י
הגאונים העבדתי צפקן וכ"י זה ביתא דל"ש דליבא
פליגהא צה כלל וכ"ע נודי הכי הוי קיעה צדכ
נאכח ולא קיעה צדקול הענה ובצ"ח דק"ל דרבי ורצנ
פליג צה אלל דרבי גלי קוצר העלה כרבי ופליג
והצדקי וכחד ג"ר צ"צ צ"כ ד"ר צ"ב ע"ש:

(דף ל"ו ע"ב) וכל המ לוותר הוא ביקשה הריאה חוק
הוא לא נור אלא לזדק וכו' ונכח ונפורה
כדעה הש"ד שהיו הפיקקים לשמיטה צד גם צהונה
טרפה אלא למעשה נוסם בוקשה הריאה וצעי בדיקה גם
צתהוא ולא נוסם איטכל כי"ו וגם נוכח ונכח ללא
כחנודכי ושאר פוקקים דק"ל לצחצחנה ונחך עוצי הכחך
ורוחבו אין לחוס לנקיבת הריאה :

(דף ל"ט ע"ב) ההין גבן לא שכיבין גדל הוא דכחז וזה
הפרס וכו' נראה דל"ל לפונ"ש צהש"י הריצ"ש
ק"י קל"ב רבין שהורה ליוהא ליצדוק צביננים שלל יהי
ונוכ"ד עופות טונאים כו"ט הר"ג פ"א ונוח"כ"ל לכן יש
לחוש חש"י לויטוטא יחא דלא חייב"י למרס וכו"י ציטט
לפי שאין נוולאין כלל חבל כשאפשר להנולא חוששין גם
לויטוטא דוויטוטא כדאמר"י גבי צהונה צהולך צונדנר
וצבדל סיכיר ערד ע"ש לכן פריך כיון שאינו נוולא כלל
למה כהצחו תורה. —

(שם) וסא ונהיתא פליגא כל קים אלצע יתרה וזקן
וקורקנו נקלף הפחד וכו' ב' צרנוב'ן חולין ק'ב
בצדק כוונה עופות טמאים ואין להם רק קינון ח' וגם
הר'ן רנון לדבריו נקראה וס'ל דו"ש הר"ת וקיימרו דכל
יטע עופות טמאים יש להם צ' קיטו היינו דק"ל לדיכא
ונויעטן קים להם צ' קיטו ונדלוריי"ח חזל"ה גתר רובא
אל"כ גם לש"י הר"ה הוא רק איסדר וע"ש צרנוב'ן צבס
הגאונים שפסקו כהר"ם ושאלחות דקני צבס קיינים וע'
צוה"ק פ' (ושפטים ק"ה צ' וז"ל עופין צבס ובקורקנן
נקלף וכו') כוונתו רשומין צבס קיינים צונוי דערלה
ופריעה וכו' עכ"ל וס'ה צפדר"א פ"ט:

(שם) ובי יום לו לחזור אלל עורד וכו' ע' צ"ר פ'
 מולדות פ' ק"ה שהוצא סס עורדל סביני ר"ת
 דעה עלה זריר ח' לל"י צלו והצילו אלל ר"ת ואלל
 ונחו סבלל לוחו סבור הוא לו לל ח' לבו וסבו לוחו
 על הגג וכל סוף סבל ויסכון אללו הוא. ונין סלו ועשו
 כן וסנו לוחו על הגג וצא עורדל ונללל וסכן אללו
 חנור סננל הוא דען וי"ח הוא וסו סונל ר"ח סלן סננורו
 ונה לו לחזור וכו' ע' דננ"ן סבינל דהל דרנן פליגי
 חל"ל וס"ל סכן ודננה צנינן סיניו סידננה צלורה חריר
 לינו דננה סהל סוף קטן ונחנר ולין קולו ופרנר
 ונחנר סבור כלל וכו' עב"ל וננכה דדוקל צניננה
 דרס"ל הוי ונין חלר ונ"ס ונר"ן נרלח כן וכו"ה צניננה
 ונחנר"ל חיו"ד קי' ל"ב ודלל כנחנר"ל סיק חיו"ד קי' ל"ח
 וע' צניננה דרס"ל סלס סצדע"ת קי' ע"ז :

(שם) צפ"י חשב שלשה ד"ה ור"ה צהונות ואנו"ה ל"ח
 צדיקה וכו' ל"ט דלגנ"י חסידות הרי הולכין
 טהמ"ר ונו"ה ונשי חלל צהונות הרי גדליהאל לצדוני
 עזרריגין וי"ל דטעמא נשום שלין חסיד ודלי וזה תלוי
 אם הולכין צהונות אחמ"ר או לא וכו' פליגי ק"י כ"ג חלל
 זה דחוק נכן מ"כ דרי"ל דמגיד פהינו מ"כ שצדקו ונו"ה
 שניקב חלל דפסק חזונו השלישיה או חללה ולכן פריך
 ביחול צהר דות שלל חללה עד אחד שצ"ל ליד לוקח ודו"ק:
 (דף ל"ב ע"ב) ותני חזונו חרותה וכו' ותני ענה לא
 שני"ה חיל צהונות וכו' ונו"ה י"ס חלליה חלל
 דגם צהונות חזונו שלימה כג"ס כיון דדני' לנינוק
 וגם כשר זה צהונות שלימה וגו' שגמ"ח ק"י ל"ז קלי"ג
 וצ"ל"ש כ"ט חלל אם י"ס חשב חסיד חין להחיד:

(דף ר"ג ע"ב) וחזינו חקר לבטחו וכל חסד יתחנה חלו
 נשכיות גדולות של ר"ח וכו'. ע' רס"י
 עירובין י"ט ע"א דגם ריב"ז תימן צרייתא כונו הוספתא
 וע' צ"ח כ"ט ע"א ורס"י דשמואל תימן הוספתא כונו
 ר"ס ורס"י

[illegible]

(שם) לא נון קוטור ויפתח וכו' צרם נון קוטורי חילין
דגמולין לי וכו' עי' צטין יי"ד כי' שס"א קק"ב
ג"ש צה וצ"ע צרע"ב פ"ג דביכורים וי"א דה"ה ונמכי
נוכחי היטוק לזילה לריבין לעמוד וצטין כהז דה"ה לכל
עשי' גולה ולא צילר דליקה גולה שניה פדריים:

(דף ל"ה ע"א) ר"י זי ר' חזקוני צני לית כללי דלוי
 כללין וכו'. ע"ע לקונו בפסקא דריקב
 הקורקנן ועתה"ס חולין כ"ו ט"ז ד"ס ח"צ"על דונידי דפלוהחא
 ללא קמשי' וכו"ה צנוצה ספרה צבורות כ"ה סוע"צ צס
 חוקי' כתי"י וינ"ס דל"סא ונאן דפליג אכללל דלוי וערס"י
 וחוקי' חולין כ' ע"ה ד"ה חילינוא שחלקן צה וע' צה"ז
 חס"י ק"י תב"ט דלוי חגי ישייר דהא שייך שמיטת ירך
 צצווק דקדשה גס צלא חשכבל ניצ"י ועונו"ל צפסקא
 דכשחצרו דגל"י צה ונוכאן נוכח דכללל דוקא ולא חגי
 דשייר וע"ע צב"ו פ"י ונה"ס ה"י ולח"נו שס הי"א צזה:
 (דף ל"ה ע"ב) אהפלגון ר' יוחנן ור' יוסי צן נסורא
 וכו'. סנוא תהנצל שחיתתו נועה
 נשיצדק וכו' ע' צס"ך יו"ד ק"י י"ט סק"צ ונ"ס נוסוס
 דשמיטה נוסהר נוידי נכלל ל"ע נוכאן דצקוניס יתנצל
 ונאס"ה ח"ל לצדוק וחול"י רק נאס סנואל רישותא כה
 נעס זה יאס ננואל רישותא צקוניס לב"ע ללא ישחוט
 עד ביצדוק:

(שם) - ר"י זסס ר"צ"ל זצ"ר ונפ"ס שהאדמו"ר וכו', ונהניח
פליגא וכו'. אונזר ר"צ ויל"ת ידוקין חני וכו' י"ל
לפנ"ש חוב' שזה ל"ה ע"ה ונזכרת כ' ע"צ ור"ן שבת סס
נשתקע סוף שקיעה ושקיעה הנהיה תחלת שקיעה וה"ל
ה"דריקו" סוף תכלית ידוקין ונזכרה"ל גם צנועים שהם רק
ידוקין קלת והדריקו לגמרי נזכר"ל "ידוקין" ונשנוע תחלת
ידוקין ודויק שו"ר דנשם ח"ן רל"י דלשון ונשתקע נשנוע
גגור השקיעה ונזכר"ל ח"י היו נקט ששתקע זלל וי"ס
זהחלכו י"ל דנשנוע תחלת שקיעה והנה צנועה"ו רפ"י דחולין
בסז ח"ל ותר"ה הכריע כד' הר"ח ואונזר שהפרש זין
ה"אדמו"ה" לזין ה"אדמו"ה" כי כל לשון האדום נגזירת הפעיל
הוא יותר חזק צאדעונוהו וכן האונזר על לשון פועל קל
וכן וי"ס חס יאדעונו כחולע ח"ד לנ"ש אדעונו על"ס ונפנינים
לפי צאדעונוהו תחלת יותר חזק ונאדעונוהו תפנינים וכו'
עכ"ל וכו" צנועדיק"ו חלות פ' וקידוש ע"ז ח"ל ודצדיו
ידועים זעכ"ל דקדוק"ו חלוק שצנועדיק זה צנועה חלוק
צצנועים נאכפיים ובצדים להורות על חזק הפעולה וזהו
סוגת הידועלנוי דל"י היו חני ה"דריקו" הו"ל דקל"י על
נעיס הידוקים קלת צצנעם חלל ה"דריקו" צחוק ופסולין

(שם) לוקחין ציליס (ו"ו) ואין חוששין שיהא של כל נבלות
הן וכו' ויום צהשק שזמנה בטעמא דר"ס דלגן
דפרקין ניהוש שנהא דעוף טעמא מינהו ונוכחי בחוונר של
עוף פלוגי ונחור חול נחוס דתרי ניעוסי ונכרפ' לחדדי
והו"ל רוצא לו ונחמננ"ה הוא נדברי הד"ן צפח"ט ופי'
צפ"ה כנרליס בקופו ק"י צ' סחחר"ד ונכמ"ק צוז ובפיעט
נכמ"ק דכרכות כ"ג דפליגי צוז ד"י ודצנן ונחוק' צינחה
ע"ה ע"א ד"ה נלרי וכו' וקסא נתינה וכו' וקסא חל'
לל שביח בדלטייל כ"י ע"ב וכונינ"ה חתוק' קס צח"י ח'
ול"ל דהא יתיה צ' ניעוסי ונכרפ' לפלוגא וזהו בדברי
הר"ן:

(שם) הונן הדינן בליים ערוכות וכו' אם יש בהן בנות
טעם אקדמה וכו' כי צר'ן פאט' צהא דגועלי
בליים (ווארעס ורבי"ם אם (ו"ש צהא דע' צפר"ה ק"י פ"ז
סקי"א סתמם עליו והנה בלי"ם:

(דרך מ'א ע"א) הני ים לו קטקים חין את לירי לשלם
 על קופיר וכו' עשויה חקית ח'א"י ד"ה
 שהניחו לפניו דג שקורין קאקנקור והיא חזק בלגמא
 עם זנב וראשו כדג שקורין גיפאליו ויש לו חוט הקדמה
 וקטקטים וידים ורגלים כאלם צ' פקיס "חוטם חלזנים
 עם פקיקוס וחוטן לרפנים בקוף וכחז דלכך כחזה תורה
 קופיר לוור בשאול פורה בהם דיקא חבל חלו ידים
 ורגלים הם להנך בהם על הארץ ואפשר שכן זה יולא
 ליצאם דלכך נצטלו לו וכו' נמלא שכן זה ים לו נאום
 שכן תנאים ושכן הארץ על הארץ וסם בח"צ השופר
 צילוד צה וצילוד דזה בונה הגוף דנקט קופיר נאום
 יגדיל תורה ויאדיר פ"ם סימן:

(שם) חנני ר"ל חיי"ל דר' אבינח נון הדל וכו' חלל
 ביתן שולית וכו'. הל חלו לא הוי כתיב ששה
 הוא וכו'. ל"ע דלוח חלל בתרי חלוי וליז דבין דדחויבא
 לנודק דדבין חלל פסקים כ"ד ע"ב וע' בר"ן דברים
 ג' ע"ב דלים חנני וכו' ור"ס חילל חלויבא וזה דלוח
 חנני וכו' ע"כ ע"כ ועדן ל"ע:

(שם) וְהִנֵּיחָהּ פִּיגְמָלִיוֹ וְהָיָה נִצָּלָתָם לְרִצּוֹת נְיֹרֵי שְׁמֵינֵהוּ
שֶׁיֵּיחָל הָיָה בְּהִנֵּה וְכִי עָצָה הָיָה עָלֶיהָ
שֶׁהָיָה בְּהִנֵּה הָיָה עָלֶיהָ וְהָיָה עָלֶיהָ
לְהוֹלִיךְ עָלֶיהָ וְהָיָה עָלֶיהָ וְהָיָה עָלֶיהָ

(דף ב"ב ע"ב) ר"ב זר"ה בשם ר' יונה השוחט (הנה)
ונושא בה חזיר ונותר זאביה וכו' ע' צנהר"ק א'
על הרענבין פ"א דעבורות אות ז' דלש"י התוס' גרסי דירושלמי
פ"ח דתרינוית יונה אקורה וזב"ה ג' ר"ן וזב"ה א' והכל
א"ל לונגבן וע"ה ג"כ ציד צחור דצדרי תוס' וז"ל צה:
(דף ב"ג ע"א) הפתר טעם ז' ונוס וכו' טייל היל דת"ה
ואכלת ולא ללכזים וכו' ונאכל ונצאר בדעת דת"ה

צָמַס תּוֹסֵף דָּגִם צָבֹר צִמְיוֹ חֲסֹד לְהַחֲזִיל לִכְנָסִים וְהוֹצֵא צִמְךָ
יִירָה כִּי שָׂיו קֶסֶם וְגִ' וְהִרְעִיבָהּ פִּי"ה דְּבוּרֹת אֹת וְגִ' צ
סֶהֱבֹת וְהוֹסֵף פֶּסְחִים כִּי עֵל וְתוֹסֵף וְצָמַס עֵל צִמְךָ
לְחִיפֶךָ וְעִ"ס סֶהֱבֹת יִ"ס סֶהֱבֹת וְגִ' צָמַס אֲבִיו הַגָּלוּן זִל
וּכְבֹּד צִמְיוֹ וְהִרְעִיבָהּ וְעִ"ס צִמְךָ סֶהֱבֹת גִּם צָמַס הִרְעִיבָהּ
לְחִמְדָּה וְהִרְעִיבָהּ דְּצִמְיוֹ שְׁלֵנִי כֵּן וְנִפְרָשׁ לְחִמְדָּה:

(דף ב"ג ע"ב) ר"ז בשם שמואל אין לנודין לח וון ההלכות
 ולח וון ההלכות וכו' ויש צדקה רשקן לזין
 פ"ה דברכות ו"ד והנהו ד"ס שם וי' צדק ישקב לח"ש
 ק' ק"ץ לחלק צין אגדות ששס"ס ד"ס נסנוק עניהם
 יומר ונאגדות ששנדרשות וצחק' דברכות וי"ח ע"א ד"ה
 וזית וכו' לננוח ג"כ דלס אינו נגד הגנורל גם הנודרשות
 הלכות קצושות הם וי' נחצ"ר לח"מ צק"ח כ' ח' וקי'
 כ"ה בשם סה"ס לר"ת דכל וי' שזינו צקי וכו' והנהו ושמח
 ספרי אגדה אין לו להרוק דברי קדושים כי עליהם יש
 נסנוק דברכים שאין ונח"מ"ס חנוך שכלו:

לה שעת הכושר נחזור צטריפה וכו' עי'
תוס' חולין ק"ב ע"א ד"ה וזה להק שכתבנו דנצלה ליה
לה שעת הכושר ונשום דגס ונחיים ה"י זה איקור שאלו
צדקה ולכאורה קשה ונכחן ועי' רש"י ונחמות ק"ח ע"ב ד"ה

וְיָרָא מִיָּד עֵינָיו) חֵן הַיָּחַד מִן דַּבָּר לְדָבָר וְכִי דְבָרִים
 הַפּוֹסְקִין בְּמַחֲסוֹת חֵן פּוֹסְקִין בּוֹ וְכִי
 כִּפְּיָא לְהִדָּן דְּקִיָּיל לְעֵצוֹן מַחֲסוֹת רַק נִשְׁמֹס נִישׁ חֵן
 פּוֹסְקִין בּוֹ פְּקוּלֵי מַחֲסוֹת וְזֶה כְּדֵשֶׁת חֲסִידָא וְהָיָה שֶׁכִּפְּיָא
 ק"י י"ג וְלֹא כִּהְרָאִישׁ וְהָיָה י"א וְהָיָה חֲסִידָא לְחִתּוּנִי
 וְלִיתָא וְעַכְשָׁם בְּדִיעֵבַד יֵשׁ לְחֶקֶל בְּזֶה כְּדֵשֶׁת הָיָה וְכִמְרֹדָה
 יֵשׁ לְחִיבָה וּנְכָאֵן דָּגֵם נִשְׁמֹס נִישׁ יֵשׁ לְכַדָּךְ עַל שְׁמִימִיטָה
 כְּדֵשֶׁת חֲסִידָא וְעַכְשָׁם בְּדִיעֵבַד קָקָה דְּלֵגִים חֲסִידָא כִּינֹן צִין
 אִי הוּא נִשְׁמֹס נִישׁ וְנִרְאֵה אֵךְ לִפְנֵי דְּקִיָּיל בְּדִיעֵבַד
 חֲנִינִי אִלֵּל שְׁמִיטָה לְיִשְׁרָאֵל נִשְׁמֹס נִישׁ הוֹלִיל כֵּךְ כִּינֹן
 וְעַכְשָׁם דְּשִׁיר אֲרִיזִי מִיְּהוּדָא לֹא קִיל בְּזֶה כְּדֵשֶׁת כְּדִילָן
 וְהָיָה שְׁחִקֵּל הָיָה כִּכֵּל גּוֹרֵם בְּדִיעֵבַד יֵשׁ וְנִכָּאֵן רִאשִׁי
 לְחִיפּוֹד דְּלֵגִים חֲסִידָא כִּינֹן:

(דף פ"ז ע"א) קדשים בחזק אגמם מקובלן מראשון חייב
כרת ויבטלם קופנים את האלמגים וכו'
ע"ה הק"י נ"ב ויח"א ל"ח ק"י קד"ח ותוס' ר"ע על התענית
וה"ש בדברי התוס' שכתב בחזק שלום:

(דף ט"ז ע"ב) בזה הלא פליגא על דר' יוחנן דלור
 נקבלין תהדי' על הספק ובי' ע' כ"ב ו"ט
 ח"ט קי' ע"ז שחידש דמנוחה נודת ז"י לר"ל ויב' לוח קתירה
 נובחן כנו"ט הסד"ח בכלליו נעשרת ה' לוח לא נעירסלני
 קפ"ח לימנוה סה' דברי ירושלמי דסבא וצנור דברי
 ירושלמי דנחלק בין ירכי דלפסל לעמוד עליו וכי' עי'
 חס' קרינו ו"ד ח"ג קי' י"ח וע"ב צד"ח סס צאירך
 בזה צביח דברי ירושלמי ויב' קי' נרס"פ פ"ח דגזיר
 ה"ל ובדברי נרס"פ ע"ה דעסקים ו"ד ופ"ה דסגרות
 היו וסחי סס ע"ד הו"נו נרס"פ ח"ב קי' ק"ח וענש"ל
 דף כ"ב ע"ב נהגותיו על הנוכחית ג"כ בזה ודבריו
 חנוהים כנו"ט הסד"ח סס וגם העיר נודדרי חר"ב וי"ח
 ה"ל בזה שחידש צננין ח"ס ובדברי הח"ס ו"ד קי' ק'
 צנו"ט דדברי ירושלמי חלו וע"ש קצין על הנוכחית פ"ה
 דסבא ה"ד ו"ט ע"ד ירושלמי חלו ונכחו' וגם העיר
 נעירסלני קופ"ו לימנוה סה' קתירה לבאן וע"ש חס'
 ב"ה וי"ח חל"ה קי' סלח וס"ו ביבא ליו' קי' פ"ט:

(דף נ' ע"א) ר"י הסביל' חוננו חף נתיב'ם בגביל' ונפני'
 שה' יורין וכו' ונבאן רח"י לנפ"ש הנוגיל'
 ק"י תק"ע קה"י זבס ונחרי"ל וננטינו צציו"ם נקדל' יור':
 (דף נ' ע"ב) מני נ"י שה' זבן לרצ'ם וכו' ז"ל התוספתא
 פ"א דצ"נו נ"י שה' זבן לרצ'ם וכו' חו'

שובנו לנדרים ואין גם אחר אלא הוא והגב' שעת הדגל
 ונבקש לילך לתוך ביתו יכולין לעבד על ידיו עד שהענין
 אחר תחתיו ואם תהיה עומד בנ"ד או שיעברו עליו את
 הדרך הרשות נדון וע' בהג"א קופ"י דנ"ו שפ"א ד"ו
 נסס הא"י ובגורדכי פ"א דנ"ב כ"י תשי"ח ה"א נסס
 תש"ו נהר"ם דאס הם שנים נותר לא' לילך ולא חיישי
 שגוף יארצ' חונק לבקני דא"ס אין לבדד ק"ף והוא תשנ"ו
 נהר"ם צ"ב היסטות כ"י תהרנ"ו וע' תשנ"ו שאר חפדים
 כ"י קה"ס תמונה על זה דגם בביכר או קולן אין זכות
 לעסכר אלא להיות סוכר עליו לו נעשהו אלא ח"ך יוכלו
 לכופי שלא ילך לביתו והט"ס צ"ל:

(דף נ"ב ע"א) ויהי ללוי חלק יחדיו ובה אנו ר' נחמן
וכו'. כי מבי' נחשב ויהי' כי' פ"ג
ובכר קדמו זקן האסכול ה"ט סי' ו' ופי' בטי' ויהי' כי'
קמ"ק פ"ד צנח חלק ס' תשאל' בינינו ונדבר' לאסכול
פס' טובים בדעת חז"ל כהנ"ל:

(שם) ולמה לא נור לי מריפה בגין דר' (נאמר וכו').
צפ"י ק"ב סתם טעמי הכנס שהי' צללו של רה"ק
על ר"נו שנה דברי החולק עליו בלשון כחשים והנה הלא
דבר תנ"י נואך להעלות על הכלב לחסוד את רה"ק צד"י

הנהגות מהרש"ם על ירושלמי חולין

איכור ונלחמה והנך רוחה שהדבר נפוצה בירושלמי כאן
חבל ונינו ליע ועי' עירובין ס"ה ע"א חל יורה ועי'
בתוס' שהצילו וירושלמי פ"ה דערכות דהנוצר חקור
לחפכלל ונייתי לה נקרא דשנעו נא זאת עני' ושכירת
ולא וניין ונדרנה לרה לשכרות חבל לענין שמיטה ובאי
ל"ע וניש' בח"ש דהבא וניירי דנטרפה דעחו לגנורי ל"ב
דלי דנטרפה דעחו לגנורי לנ"ל לחייו קרא דשכרת
ולא וניין וניי לא ידע דנטרפה דעחו חרי הוא שטה
ושמיטתו פקולה ח"ל חלונד הדג הנופרש ואיך חשב
הרב הג' שפי' נטרפה דעחו לשולס ח"ל ח"פ שפי' לער
פתחונית דחבלל דעחו לגנורי לפי שעה ועד שלא נחה
שקמה דעתי חקור וצא יומא כל המנהיגות על הרב הג'
הנוצר:

(שם) כיון דנטרפה דעחו דבר נש' בוניית' הוא ונטשה
פטרין וכן הוולות יכו' ונכאן נוכח דשטה פטור
נוכל הוולות ונכאן נקור דברי הרמב"ם שפי' נטירות ח"ט
שבת דשטה חיו' דן וולות וצחשו חור היקר קי' לי
הנה ונ"ל לרמב"ם ד"ו והדבר נוצר כאן וזה דלא בתשו'
והר"ל שהוצא צ"ל ח"ע קי' לי שבת דשטה דר וולות
הוא דלי' הוי בכתנה ח"כ לא תועיל שמיטתו גם צעונד
פי"ג ט"ס:

(דף ג"ה ע"א) את ויר קדשים קדווי לגיד וכו' כי
ח"ס יור' קי' ל"ש שהקשה אל בתחלה
לא הי' בלבר ח' ימות וליכא ד' נקום קדשים ואפי'
לוקה נקום חנויה בלחי' בחילין ל"ו ח"כ איכור חנויה
קודם ועי' פלתי קי' ס"ב בק"צ ועי' כ"ז נ"ה ח"ע קי'
קנויה וצ"ל יור' קי' ל"ד:

(שם) ור"נ איכור חל על האיכור ק"ל וכו' ל"ע דר"נ
לא ק"ל דאיכור חל על איכור חלל דכולל דגבי
גיד הנשה של נבלה חרי נבלה הוי כולל ועי' יצונות ל"ד
ורש"י ט"כ ח"כ היינו ננו בדברי ר' צון דר ח"ח:

(דף ג"ה ע"ב) דר קפר חני גיד הנשה של שלני בהמים
וכו' עי' ונ"ל שפי' נה"ל שחיה ח"ג דקופה:

(שם) ר"ה צס רצ חלו שלשים וולות שפחדין בני נח
וכו' עי' דעשרה וולות ונלונד נקור דין ח"ג
פב"ח שביאר ונה הם שלשים הוולות:

(שם) חין חצולם יכול לטות פחות ושלשים לדיקים
וכו' עי' סוכה ו"ה ע"ב דס' חיתא לא פחות
עלנא ונ"ל לדיקים:

(דף ג"ו ע"א) חנון ודלי הי' ונכחפס ל"י דרס הבא עיקר
לאוין ספק הי' וכו' עי' תפי' כ"ז נ"ה ח"ע
ועי' עי' דהנהגות דף ו"ט ע"ב:

(דף ג"ח ע"ב) וכן דער כזית לחרות הוא דלונד וכו'
נכאן נוכח דגס בחיקור דרצון דלח"כ
חינוך ונוון ונעצירין חוזה שחרי חליצ' דר"ל ח"ס נוסח
והית ואפי' דכשעורה דוחין חוזה חוזה דלא בתשו'
כצ"ה קי' ט"ו וי' חבו' נטע דעששים קי' י"ז וצדע'ת
קי' צ' קק"ג ונכונק' צוה:

(דף ס"ב ע"ב) ר"ה סתויה דרצון וצקין דרים
ועצדין כיחידאי וכו' נכאן נוכח דאין
הלכה כר"ע חלל ונחצירו ולא ונחצירו וכלא כפטי"ז ח"ח
קי' רס"ז קק"ד וקי' חל"ה קק"ה וכבר נ"ל ענין חל"ה
יוס"ז ס' חל"ה ונלחמי דשאלתה פ' צלמ' שאלתה ו"ה
שבת דהלכה כר"ע ח"פ ונחצירו וכדברי ח"ט' וי'
צק"נ על חר"ש פ"ג דצילה קי' ד' שהציל ונחמו' יונא
דף ד' ע"ב ד"ה נקייב דונשנו ג"כ כפטי"ז וגם צל"ה
ח"ל חל"ה שהוצא צ"ל יור' קי' שפי' דהלכה כר"ב גם
נגד סתם ונשה וד"ה חר"ה ח"ל ולפ"ל שצחשו צילה ח"ס
כ"ז ונצור לחיפוך וכו' צל"ה פכ"ה קי' ח"ל וצחשו
חר"ש כלל פ"ד דין ג' וצד"ן דרים ז' ע"ל ד"ה ולענין
וכ"ה דרצון ורמב"ח רפ"ו דדרים ובי' צ"ל פ"ד
דחפילין ופי"ז ונדרונה ח"ז וצחשו' פ"ד דשקלים וי'
צחשו' דברי הרמב"ם דפיהו' ס' ויש להציל ח"ל לזה
נש"ס דנויק דף כ' ע"ל ח"ס ודוק וכו' ח"ל ח"ל צבורות
קי' הקים וכו' צחיה גל"י חל"ה קי' קנויה שהעיר צוה
נרצ"ס

כי חלל ע"י יוכלו לצא ליד ונכסול לפסק הלכה בדברי
רמב"ם ח"ס דרים נגד ר"ה ח' צח' דכח דר"ש הוא
החולק ונצור צירושלמי דפי' דתרונות דר"נ ור"ס
הלכה כר"ס ח' דצ"ס צבלי עירובין וי' הוי צח"ל דלא
אפשיטא ונינו לסי' הירושלמי גיפא חין ח"ס ונכסול צוה
ועי' צילה כ"ז ע"ל דנויקת' צח"ה דברי ר"ס צלסון
חכמים ש"נ ונכתב ח"ה וכו' דר"ס חילין ע"פ ע"ל
ד"ה חבל וצח"ש פ"ז דר"נ:

(דף ג"ב ע"ב) וחכמים איכרים ונוודין שחסי שחין
קופין וכו' צרס"י פי' נשום דהו' ח"ס
וצלילין הגיה דהוי שחית ספק ועי' חק' רמ"ע ונפלי
קי' כ"ז שחיל דברי רמ"י דהוי צלונת ח"ה כ"ן דל"ה
שחצור לכולם וצחגרת צ"ס על הווסכיות רינח להירושלמי
פ"ח דיבנות ח"ז והוצא לעיל ח"ב וט"ס וי"ס צוה ח'ך
לנולי דונשרס הבא גנ"ו טענא דרצון דרצון ונחוקין
ל"ע דל"ה חנ"ל חין לוקין חולי' נכום שחית' יס לחום
סנא דנקוס נקצ קחמי' חלל דליכא רוצא ח"כ הו' חרי
וישנטי דנלטרפי לפלגא כו"ש חר"ן פל"ק גבי צ"ל
ועי' כד"ו קי' ט"י ונחש"ל דף וי' ע"ל דהנהגות ס' ונה
ס"ב דרין צוה ולפני' התוס' חולין פ"ז ע"ל ד"ה ונ"ס
דר"נ וכו' דרצון נקפ"ל ח' רוצ ונחוקין וכו' ועי'
צ"ס להקל"ה ס"ג פטי' ח"ה חלל ונחירושלמי נראה
דלרצון צוה"ל רוצן ונחוקין וי"ע:

(שם) טענא דרצון רוצן ונחוקין חן וליה ח' ר"נ
לנישנטי וכו' לפנ"ס צ"י חק' סלנא דהקוסיה
דלר"נ יחויצו לבקות לחונות יס להציר ל"ה הגהה ונ"ל
פ"ח וי"ט דנטשה גם ר"נ גורה דלא ח"ס' לנישנטי
וה"כ צוה ח"ל דהקוסיה על ח"כ קיה' חקור לשחוט ועי'
סוכה י"ד ע"ל ורש"י ד"ה צלסון צס וכו' דנוכח דלא
כצחגת ונ"ל חלל י"ל דלרצ' ס' ק"ל כצחגת ונ"ל
וה"ל צלגיתת ד' שחיואל חלל הבא חרי קלי חליצ'
דרצ ועי' דרים ס"ה ע"ב ופי' חר"ש ד"ה חרי זונתי
דנוכח דגס לר"נ לא חזרו צולחל דל"ס וגם דגור הדבר
ח' נחש"ס ספק חייצ לבקות עי' צצ"ח וס"ך יור' קי'
כ"ח קק"ו ופני' צחיתתה ל"ה ס' ד' וצ"ס ק"ג
פטי' צחורק י"ע צחית' רע"ל וי"ה ח"כ ק"ב והע"ס
על השאלות דצחשנטי לשאלת ח"ה לוח' ח' וי"ס צוה
וצח' דונשני ח' חיתא רוצא וחוקה עי' ח"ס יור' קי' עי'
נוח' דלר"נ חין חנויה חוזה צחיה ועי' ונפני' צחיתת
לח"ס והע"ס חנויה ח' ח' יור' קי' ע"ז וי"ס צוה:

(שם) והלא חוקה ח"ל ח' ח' וכו' עי' רמב"ם פ"ח
נח"ז ח"ב שבת ג"כ כן וצחש"נ ס' חצ"ל כן
והירושלמי פ"ד דקידושין ח"י ועי' צצ"ס ח"ע רס"י י"ט
שהקשה נש"ס דחולין ועי' ח"ס יור' קי' סל"ה שהשיג
עליו וצ"ח כונה ירושלמי ורמב"ם על כן:

(דף ג"ג ע"א) ס' צחש' בלונה צוה שהעיר נוח' דאין
נווה ח' שלים יוס' עי' שח"ס ח"י
נע"נ צס ילקוט דר"נ חצ"ל צקו דחמים ס' ח' ח'
כן וצווי חבורה ל"ה כן וצוה ח' ח' דדיק ונוכח
ח"ל דלח"ל צח"ר ע"ב חל"ה ונלחמי צחגרה פ' חערב
קי' פ"ח שהעלה ונעשה כן וליה ונלח' דייק דנווה
דרוע ח' ונרבי' גם דור עשירי וכו':

(שם) הנוצר חקור לבקות ונה ע"ס וכו' חוק לער
ונוטרף דעחו וכו' ל"ע דלא ונל"ו צס' ונקום
ח"ה הנוטרע פטור ונו"ט שצחורה שרין כונה ועי'
צרכות ח"ל ח' נשום חר"ה ח"פ יצב"ה ספיתתו צ"ס ננוי
וכו' חלל חני צלגיתת ח"ל חילי' ע"ל חשורדי וי"ה ח' ח'
ונוטרד ופירש"י וצקדשים צענין שחמה ודולה וכו' ועי'
צחוק"ס שחלקן על רש"י ולכ"כ נוסח דעשה צחורה
צחיהו ונלטרע ח' ח"כ ח"כ וי' צחשו' צ"ע קי' ח"ה
צס' וי"ס צלח' לא יחשו' וצח' ע"ז ונל"ג וי"י לא
ישחוט יכת' דלפ"ר דק"ל דונשים לער' לא יקים חל
ל"ו לשחוט צחיה ונפח"ס ויור' קי' ח' קק"י חנה ע"ז
דל"כ ענשה ספיתתו חני לא יחשו' וכתב דעשנא ונקום

הגהות ב"ח"ש"ם על ירושלמי חולין

דָּרָךְ ע"ח ע"א ואם הסדוף דודף אחרי חצי כוונתי וכו' ש' ציו"ד ק"י קנ"ז סיג צסס תשי' הרל"ס דנוני שנתחייב נותה לזכרה לבית עבו"ס להליל ח"כ יכלא הביא סס נוקר לזה וצנ"ל סק"א כתב דתליא צב' דרעית שצקי קנ"ה סיג ובאונת סהדער (נובאר צס"ק דשנת קנ"ז ע"א ואף ד"ל דוויידי לבית גוי עוצד כו"ו) חצל צירוסלנוי דשנת סס וגס כולן (נובאר לבית ע"ו) נותה לזכרה ח"כ הסדף (עזירס בדעת הרל"ס):

מכתב רב ר' יצחק

קדמו ונדרש"ל בזה אלל הרי הקשה גם בשם הרא"ה
אנא לא קנוי"ל חס"ק אלל י"ל דזה תלוי אם קד"ל
לחצוני ונח"ת או דרצבן בנ"ג בנח"ל אית קד"ל סקב"ה
וד"ל תלוי בפליגתא דחנאלי בדידות י"ל נ"ב אי צייק
החיבה ה' נסתי חסידות וסנעין בזה י"ל ע"כ וס"ט
ע"ל ותוספתא פ"ג דנדה ינאל דתיקפתא ק"ל ולא
צייק החיבה נסתי חסידות ע"כ והצ"ח א"כ תוספתא
לכ"ה איז דלר"ך לבדדי ברוכ וסנע"ס לסימון איז ודוק:
(ד"ה ד' ע"א) האובל פירות טבולין לוועבר עמי הי"ב
וייתה וכו' ע"י תוס' יבנות פ"ו ע"ל ד"ה
אי ויהם וכו' שכתבו דענא אין צטבל של וועבר עמי
וייתה וסל נגד תוספות כל"ן וע"ס בזה"ת תנ"כ סהצ"ל
ונודרש חיבה נפוק גלחא יאודה נוס"י דנופוס ג"כ
דח"צ וייתה וע"כ צירופלני פ"ד דלנאלי ה"ג וצפ"ג ויה"ס
סל דפליגי בזה תלוי ובל"ה צירופלני קופ"צ דקידושין
וסתמונה ק"פ דלא וע"כ צר"ן דר"ס פ"ד ע"כ ונל"ג
פ"י לוועבר ופ"י ונח"ל ה"ב וע"כ צירופלני וכות י"ז
ופע"ה פ"י ונח"ל ור"ס נח"ק יו"ד כ"י פ"ד ול"י ונח"ה
צירופלני פ"ג דנכות נ"ב דנופוס ג"כ ד"ס צטבל דנוועבר
עמי ח"צ וייתה:

(שם) ישראל ש"י לו עשרה פקד פטרי חנוניו וכו'
 עתה"ס צ"נ ז' ע"א ד"ה נופים צחל דקנט עשרה וכו'
 ואכ"ז שם ונוהרע"ל חות ח' ונש"ס צ"סב ד' רנונ"ס
 פסק דתקפו כהן ח'ין ונולחין ויירו ותונוו עליו ונש"ס
 דצ"נ ו' דל"ל ד"ה לרצה תנ"ה דנוק"י כ' דהספיקות
 כנסקין לדיר להחשד ולי ס"ד תק"ב ח'ין ונולחין ויירו
 חנוני וכו' כנולא ז' פטר צנונונו כל כהן וכו' וכיון
 דהרנונ"ס פסק להא דהספיקות כנסקין וכו' ח"ד פסק
 דתק"ב ח'ין ונולחין ויירו ונראה דהנה צנשו"ה הרצ"ה ח"א
 ק"י ש"א כנאל ונלי פריך הש"ס הרי י"ל דש"א"י ההם
 דפסק צבור דנועולס לא ח"י לישראל צו חזקת ענוון
 דנושעה שילד תיבך כולד צו הספק חס הוא צבור ולכן
 חס תק"ב ח'ין ונולחין ויירו חלל פדיון פט"ח הרי הנה
 ח"י ונתחלה ס'ן צעלים וחילא חזקה דנועיקרל ולכן י"ל
 דאם תק"ב ונולחין ויירו חלל צ"ל לפנ"ה הנה"י צחולין
 צ"ב חספ"ה כ' דכל וד' י' לו חזקת חולין קורס קיל"ה
 נורחם חנו ח"ב גם גצי צבור ח"בא חזקה להיפוך ואפ"ה
 חס תק"ב ח'ין ויירו ח"ב הרי חזקין דגם נגד חזקה נהני
 ונה דת"כ ח"ב ח"י צפדיון פט"ה ח'ך לכאורה י"ל
 דש"א"י קהמ דח"בא צ' חזקות גצי פטר חנוני חזקה
 דנועיקרל וגם חזקת חולין ש' חנונו של הפט"ה חולס הנה
 צ"ס דעירוצין ל"י פריך דר"נ אדרע"נ צחל דפסק עירוצ
 נהא דנולחו ח' ונושני רצה הכא צ"ב כחי עדים וכו'
 ורנא עשני הכא צ' חזקת חס חד חזקה ע"ש ונונולר
 דרצ"ה נחלק צין חד חזקה לכהי חזקת חלל רצה ק"ל
 ח'ין חילוק ולכן קחונר הש"ס שפיר דל"ל ר"ח לרצה חנ"ה
 דנוק"י כ' ד"ל לשיטתך דק"ל דחד חזקה ודרי חזקות
 שוים לכן שפיר י' להציא ישיעתא חלל הרנונ"ס דפסק
 צכ"נ כרצ"ה נגד רצה בנו"ס הרנונ"ס פ"צ נוסבת ח"י
 וע"כ צה"נו וצ"ב ח"ה"י ק"י ל"נ קק"ו ח"ב פסק שפיר
 דתק"ב ח'ין ופסק גם כהא דהספיקות כנסקין וכו' ויורה
 נראה דהנה צנשו"ה הרצ"ה ק"י ש"י כנאל ונלי פריך
 הש"ס נהא דהספיקות כנסקין וכו' הרי י"ל דש"א"י פסק
 צבור דאקור צנשו"ה וצורה ח'ין לישראל שום זכית ענוון

את הנפש והחיים נורד ונוגל צדק וע' צוננים ונזיה מקוניה
 שמונה דגם שח"ה הפקר ועיקרה פטור בלד"י צצ"ק
 נורד שור הפקר שהויה חייב וניהה וצחל דנפדש הש"ס
 שם דענידי צלל כגורד דינו דנעי לזתווי צנ"ד כקיים
 צ"י וצערות הרע נקדצנד וס"ה שם דף ק"נו ט"ל יצוין
 צה"נו פ"י נזחקי ננוון ה"י דבנהנוס ל"ם ונזיה וצערות
 הרע נקדצנד והוא נגד הש"ס הנ"ל וע' הש"י ח"ס חל"ה
 ק"י ק"ה וק"י ק"פ וס"נו ו"ת ח"ג ק"י פ"ח:

(ד"ר א' ע"א) נתיב את נח דתני ר"י צרקבס יאמאב
 סוף של שוהסות וכו' צמוק ד"ה והוהסות
 הניחו ד"ה צס ס"ב וצוהר"י אלגאזי מונה שלא כנול
 שס והניח וס"ס דילן לקמן ה"ו ע"ב וחילין קל"ו ע"א
 והדגל מפירש כאן:

(דף א' ע"ב) גרם הבא צהנתו של ישראל הוא וכו'
 וזה נראה דהיינו נאום שניתנה צהנתו
 וקשה ח"כ וזה קאמר לבנון דליכא גבגב חיוב חטאת
 ובש"ס דילן (נפרם) נאום (נחמור ופירש"י דליכא לנ"ד
 דחייב חטאת ועי' גר"ן קוש"ק דכ"ז דדוקא נביא חטאת
 חייב לדבר שמינו נאוי וז"ל דכיון דנעלמה חייב חטאת
 חייב ללחא דש"צ ועי' גה"ט לפקחים צקחית דברי
 הר"ן סס צ"ט דנבין הוא צדקו לוקח וקחת לירושלמי
 ולדברי עליו צדקים יט"פ צירושלמי פ"א דקידושין ס"ד
 הסן דניד בוקא וכו' יט"ב צדקתא יכו' הדא דמינר
 צדור וכו' דדוקא

(יט) וכנס בקונסין להלכה כך קונסין זנונה וכו'.
פת"ק בצבורה ז' ע"ל ד"ה קונסין שכתבו להיפוך
וע' גה"ט על ירושלמי פ"ד דפסחים ה"ג וע' טו"ח"ה ק"י
ה"ג דנושא ג"ה דחין קונסין על זנונה וע' רש"י והוא'
סוכה ו"ד ע"ה ורע"ב דליבא נאסם לא מקרי זנונה
אבל זנונים פ"ה וזוהרים ונזילא להיפוך וע' בל"ח
ק"י תרל"ז צט"ה וזללכה צפורים דחין וזרין ו"ל נאסם
אלא תתפטן בכל העולם:

(דף ב' ע"א) הני גר שנתגייר י"א חס עד שלח כחגיגה
צברה חווירו או אחר שנתגייר ה"ו פודה
או עירפו וכו' ע' הוב' צבורות ט' ע"ג ד"ה לאפקועה
וכו' דלפטרו מנזות עריפה ל"ה לריך וכו' אינו עורפו
נוסף וע' נהריט"ל אות ד' צופי וע' צנהריט"ל שהעיר
נוחל דבכל ספק נ"י קדוש לחוונרל וכו' דלי חנונרל
צצבורות י' ע"ג הוא הפסיד ונוניו של כהן לפיכך יפסיד
נוניו יפסותו צ"ד לצורפו הרי דכל מנזות עריפה נושם
שופסיד ונוניו כל כהן והכל דפטור וולתו לבתן נוספק
סוב י"ל דח"ל לצורפו חבל נ"ס נהריט"ל דנושם הפסיד
נוניו פטור ונקיים הנושם הוא תוורל דח"ל צכל יליחי
יה' ספקו לקולא י"ז צט"ז י"ד רכ"י ט"ז צגהרת רצ"פ
וע"ע צנהריט"ל שם אית י"ד צצופי:

(דף ב' ע"ב) צרי פלן יתיב ונקמה פלן וכו'. הראשון
צ"ל קידושין פ' האונן ד"ל ונתון פלוני שקבל
יקום שנעמיד לחדש על רגליו וע"פ ירושלמי פ"ג
דעירובין הל' ה' גיטין פ"ג הל' ו' צ"ל כ"י רמ"א ק"ה
צ"ל לא אונן בדלוי לו ולא צדקתהו יד על העלילה
ו"ס הולקים שם אונן קהם ונתה נתן לו והרמ"א
הבדיל בדיעה הראשונה ולבאורה ונדברי הירושלמי בלן
נראה דפליגי צ"ה תד' אוננא ואלף ש"ס לייבב ק"ה
ו"נ"ו ע"ב

(דף ג' ע"ב) ה"ש חומר (זה חלומד חומר גזל גזל
 וכו' ע' צנהיטע"ל אזה א' בקיפו וע"ש
 אזה צ' סהצ"א (נחירובלני פ"א דחורווא סהצ"א צפ"י
 ה"ש וצ"א ס"ט ד"ש ג' אחרת צירובלני ונדחה דאזית
 סה"ש וע"ש ע"ד צ"א:

(דף ד' ע"א) שני זכרים ושהי נקבות חין כחן לכהן כלום
וכו' ע' צפ"י ח"ק שהציא (והתוספתא) וכבר

הנהגות מדרש'ם על ירושלמי במדות

[illegible]

(דף כ"ג ע"ב) נקשר עלים ידו ועלם דגלו חצ"פ סחינו
 ניכר וכו' לנאמרה (זה הוסיף חילת

הרי קדש בתיב פתח וגו' וע' חסוי ח"ס חלק ששי קי
כ"א כזיאר דפסח כיכר אפי' שלח במלחמה דולג ונקפץ
וח"י לעמוד כלל אלל לולב הוא ענין אחר והציג שם
התפארוס שפי' פסח הוגיג' והציג שם ונחש"ס פ"ק דע"ז
עוד אחת הי' במוצי' כו' ונציג' שלם על חוגר וחוגר
גד יעקב שז"י רק לולב ודחה דבס עוקס רק דעיון
בעלמא ע"ס ובלאמה דנחשקו"ט קיפ"ה דפאה פ"ו דפסח
הוא צמחי רגליו ובפ' הדרגה דק"ל דחוגר תיינו צרגל
א' ונעסנת ריע שם הציג ונחש"ס פ' חנוור דפסח צין
חוגר צמחי רגליו צין חוגר צרגלו ח' וע' חגיגה ח' ע"א
חוגר יכו' ונחשפט ובז' וע"ס ג' כ"א חוגר צרגלו ח'
וע' שו"ת חא"ס קק"י ל"ה ונ"ס צסס כהצי הגלון ונחש"ט
אזד"ק ליבא ונ"ס מליו צזז וכ' צקח"י צקונטרס ונענה
לשון ח"ס ל"ה אות רנ"א סבבה דחוגר הוא קלון לו
רגלים כלל ופסח הוא הלולב על לזו אחת והוא תמוה
דחוגר ופיסקא הוא לשון ח' וע' הדרגוס ונעלי כ"ז צפסוק
דליו עוקס ופסק ונללאכזי ח' וע' צרג"י כ"ז כ"ה ע"א
ד"ה דלזלו וננחשקו ופיכט"י דהיינו פסחים וע' קוטס דף
י' ע"א גצי צלעס חוגר צרגלי אחת הוא:

(דף ב"ז ע"א במשנה) הנהא נחם צעזרה פקול עד
 שידיר תנייה וכו' ענוג"ח כ" קט"ח
 סקנ"ד דהוי רק פקול דרצנן ונחם קנס חזל צהשו'
 חל"נ ק" כ"ט חוביה דהוי ונח"ס וי' חז"ס ק" ז' קק"י
 חקשה נח ונח"י ויה שידור הנחא חרי חסור על חקצונה
 וע' חשו ח"ל ק" ל"ח ובהפלתה צקו"ח לכ"י ל"ו וע"צ
 חשו הפיל חוד" ק" א' והשו' טע טעמניס ק" ז'
 ותשו' ונהר"ט חיל ק" קנ"ז יע"ש חבו' בער אפרים
 ס' חנ"ז (נ"ס ז'ס :

(דף כ"ז ע"ב) שלח צפניו כשאלין לו צין צפניו צין שלח
צפניו ר"י חזר ונפני הצובה וכו' ע' בראש
פ"ד דגיטין קי"א ט' דלפי טעמים חלו ח"ל רק לבאדיע
לו חלל לפי טעם ט"ס צצלי לריך טיהיה בהסכמות
ובחפא"ב סס ציחר כונת ירושלמי כדעת העוק' וגם לשי'
ירושלמי לריך טיה' צרנונו וסכמות:

(שם) חונן צדק שומר צדקה ונחמנוּנים דלונדון נרין
לפרוט חת הדוד עי' צ"צ י"ד ק' רכ"ח שמוכח
זה דלריך לפרט גם הקינה ועי' בק"כ על הרא"ש דגיטין
סהנ"א:

(דף כ"ה ע"ב) תל: ר"ח הצל חסר הפלים וכו' נ' בח"ט הסביל ודדרי של"י וקנ"ט ק"י רע"ו וע' שו"ת סב יעקב חס"ח ק"י כ' ושו"ת צגדי בהוסה חס"נ ק"י ד' מדבר זה הוא ונחלקת הדלשונים וע' ונהרי"א לות ק"י ק"א צלוך צה:

(דף כ"ט ע"א) כתיב הוא צבור שנייה היא חשה דקיי
 הוא צבעצר וחומר צחמה וכו' צבס
 דינן וני' ע"צ חיהא צ' לטווית צה וצתור גלו"צ קי' י'
 צתור חתוי"ט העלה דמן קי"ל כלסמא דלחמא והכר רוחא
 דהיטורסני כ"ל צפס' כלסון א':

(שם) והוא הלא ראשו ורובו נחיים וכי"ו ע"ה ח"ש שהבית
לבן הירושלמי פ"ד דיננות וע"י נהריע"ה חות ס'

וְעַיִן חֲסִיד בְּרִיאַת חֲסִידוֹ כִּי בִי הָיָה יְיָ עֵינֵי בְּלוֹדָה צִוָּה
וּמַלְאֲכֵי בִּירֻסְלָאֵנִי טַעֲמוֹת לְדִלּוּס עַיִן בְּשִׁוּיָהּ הַכֵּל (וַיֵּשׁ בָּהֶם:
(דָּף ל' ע"א) טַעֲמוֹת בֵּר וַחַל לִמְרָה בֵּן בֵּן קִימִין שֶׁבֶל עַל
לִשְׁתִּי לִחְדוֹ וְכִי עַיִן דְּנֻזִּים פ"ב וּנְחֻלָּה
ה"ג ס' הַבְּבוֹר וּנְחֻלָּה מִטְּעַל בֵּן חֲלָקִים וְכִי ז' בְּקַטְמוֹת
בְּיִסְרָאֵל וְכִי וְכ"ס בֵּן גְּלוּבָה וְכִי וְכַלְכָּל חֲסִיד טַעֲמוֹת כִּגֹּל
שֶׁסֶן לְיִצְחָק כִּגֹּל וְכַדְדוֹסִין כ"ח ע"א לְמוֹקֵי לִכָּר קִרְלָה דִּק
בְּחִיבִין

ה"ב וז"ב בנדרה"פ וז"ב צירוף לנ"י פ"י דכמונות ה"א ופ"ה
דע"ז ח"ב :

[illegible]

(דף י"ד ע"ב) חיינו כ"ה עתהא דבר קפדא ונדרונוא
 ותנא ותכנוים חונוים כל קטחא וכו'
 ע' צינא כ"ו ע"א וצנוגא כ"י קפ"ה קס"ה ופ' רש"י מובן
 ע"ט כ"א ד"ה אצל וצפריה א"ה כ"י תר"צ וסע"ה פ"ה
 וני"ט ה"ה כ"י ופ' ירשלוני פ"ב דעצרת ה"ה וצכ"ו פ"ד
 ואל"ה סח"י ותצ"ה כ"ה פ"ה סקס:

(שם) וזן דורך וואסלע לזקע ורענע זקסע וואס קאס
וואן דורך וואסלע לזקע ורענע זקסע וואס קאס
ב"ח זיך באהן ד"ל דעמאלט דוועלס וואסלע זענען
האטען שוין קאס אלס וואסלע זענען שווער זקסע
בד"ה ב"ה זענען ב"ה ורענע ב"ה זענען ב"ה
דעמאלט ד"ל שווען לזקע אלס וואסלע זענען
דע וואסלע ד"ל ורענע וואסלע ב"ה זענען ד"ל חילוק זיך
האטען זענען ד"ל אלס ב"ה:

(דף ט"ז ע"ב) כהן אור נ"ו מקצלו עליהן כל עבודה
 כהונה וזויה מן נמצא א' וכו' ע' זל"ק
 ונכוחה ח"י ע"ב ו' תח"ו חרש"א ח"ה כ"י דל"ס יחגהת
 רחמים לאיים וכו' נ"ק באורך זה:

(דף י"ז ע"ג) ר"ה בד וול פסתר נדנרין הדא דהינן
באמילין הא צצית וכו' עתוי' ונחיש ע"ה
ע"צ ר"ה הספס וכו' קהינא כונה ראיות לחסד נה"ת
ובא' ונחאל כהיפוך ר"ה צירובלני פ"צ דנ"ק ה"ז ונ"ש
צב"ה וכו' ונ"ה צבירובלני ב"ל דנ"ק

(שם) וילתילל דר"צ זר יעקב זצ"ס ר"י פלגא על
 דר"ח זר ווא וכו' ע' זקנ' לוח פ' קי' דק"ה
 והעונק על השלמות פ' קרח לוח ח"י ו"ג עד
 ד"ר חנו:

(דף י"ח ע"א) בנייח היא דבתיב ואכלת ולא לכלצין
ובי' ענ"ש צהאסותי לעיל פ"ד דחולין צזה:

(דף י"ה ע"ב) אומר ר"י היסקה הדעת ד"ה וכו' ב' וז"ל לפסחים ב"ד ע"א שהעלה לזנוסקנות

הש"ק דוקא בקדשים פוסל היסוד ולא צתרונה אבל
מהירושלמי פ"א דפקחים וגם כאן מוכח להיפוך וע"פ
צירושלמי פ"ו דשקלים ה"ב והגהות הגר"א ז"ל:

(דף י"ח ע"ב במשנה) הלוים צאון הצבור וכו' ז"ל
הל"ז הל' צבורות ק"י תק"ו רס"י ז"ל

בחדו וצמחה ונייטו וכן נראה בדבריו דל' בישראל צמחו
לולי שייך קנסה עכ"ל ונ' השו' ח"ס יו"ד ק" כ"ב דיע"ה
כ' ט"ז קק"ה שהלכתי זהה זכונה חופנים צמחור דברי
רש"י וע"צ צמח"ל כ' קפ"ה שהשיג ע"ד ונהרע"ה צנו"ה
דבספק לא קנקו סהול ע"ד דברי רש"י צמירות ל"ה
ע"צ ע"ס גיד צמח:

(דף ב' ע"ב) ח"ף דלח נר ונומין זקנים כלזרים יחידים
והיה שיהא ראוי לכל הדברים וכו' ע' צד"נו
י"ד ק' רנ"ב וש"ך קקכ"ב דקוויכה שצו"ל מוהר ליען
כלזר א' גם אם אינו ראוי לכל הדברים:

(דף כ"א ע"א ר"פ עד אלו מומין) כפגמם חזרו מן
הקמח חזל לא וזן העור וכו' ע'
ש"ת הסיב ויזה ק"י ופסא"ש על הנזכרות וכו'
הארכתי צקו"ה ונחשבים"ם ח"י ק"י וצנופתחות שם
ומכ"ל צה וסם הצהרי ר"ח ונלכח הנשנה דנקט מן
הקמח ולא נקט ונחמקם דכל הסווד לו ודיוסו פסוק

בצייבי לאוין ואין מנחם לח"ל וע' צדוקס לאין דרוק צ'
צאוקך ונראה שכותב דברי רמז"ס צ"פ דברי הירושלמי
דבאן ודו"ק:

(ישם) רש"ל כריצ"צ דונר יחזיר לבני העוסקה וכו' ע' ז"צ ק"ב ע"א ושם קב"א ט"ז דהסקת נחלה אינו נוהג אלא בלתי חזרו הדור וכו' צהר"ס יונתן פ' נקטי וי"ל דהנה"ע לא ראה הס"ס לפרש טעמו" דריצ"צ ושם הסקת נחלה ונוסח תנייחא החק שלנה (נחמסקה) דנוש"ט טעמו" דריצ"צ ושם הסקת נחלה דהס"ס לא ראה בלוקמי דבריו שלא לציב הסכמת דקטונא דהס"ס:

(דף ל' ע"ב) ונחבין קוויי דר"י וזה צ"ל לבין הוות שסדק
וכי' ח"ל הנון זה נור מנחל ונפרי כבודו של
הוות וכו' עת"ס נדה כ"ז ע"ב ד"ה ונת שחבוללה וכו' צו"ס
דהס"ס צבלי חילק עם הירושלמי וע' בנורה"פ על הירושלמי
דכ"ה דזה ווע"ע צשו"ק על הירושלמי פי"ז דמזרי"ה
ותשו' שאלת יעב"ץ ח"ב סי' קק"ט ובנועיה"ה על הנו"ה
דף קל"ז ונ"ס דזה:

(דף ל"א ע"א) ונלוה צעדים נגזית וכן הירושין וצבדן
 יורשין שירשו קרקע יכו' ע' ש"ק פ"ג דגיטין
 ה"ז שביאר דעת רש"י דלשיטתו חז"ל קפ"י
 דפריעת צ"ח נלוה דרצנן ואין כופין היתומים לשלם ודוקא
 בהניח קרקע כופין אבל הנה צדש"י גיטין ל"ז ע"ב כתב
 צעלנו דהו' נלוה ונה"ח ועי' תשו' דצ"ז ח"ב ס' תר"י ותשו'
 וצ"ט ח"א ס' ב"א וצרכ"י להחיד"ח א"ח ס' קנ"י דהעיקר
 בהסבירים דגם אי שיעבודא דאורייתא דוקא בנפקקצי' אבל
 צונטלעלין שיעבודא לאו דאורייתא ואף דעיקר קרא דיואל
 אליך את העבדו צונטלעלין כתיב ל"ל דכיון דיכול להצריחן
 לא סג"ד דנלוה והו' כנחל שיעבדו וע"ם עוד ס' ע"ג
 סק"ז ולפ"י י"ל דצ"י ירושלמי דהבא דפסקיות דבלא ידשו
 קרקע סל"ד וחזו נגזת ירושלים אך לפנ"ם הדוק' כחובות
 יכ"ט ע"ב דף דקונטרס ונפקקצי' ונשפודר ונו"א ח"א להפקיע
 שיעבדו ש"ח ונאס דאלוהה רצנן לשיעבודי' דצ"ח ח"ב ונה"ח
 הרי יכול להפקיע ולא סג"ד אך לפנ"ם צירובלני ר"פ הוודי
 דקונס ח"י להפקיע אלא חזו דרצנן ח"ב אי שעד"א פ"ר
 סג"ד דהא ח"י להפקיע צקנים אך לפנ"ם הר"ן סב דהס"ס
 דלין ס"ל דגם צבל הורה יכול להפקיע לכן פ"ד"י טעם
 אחר ודוק ונעמ"ל ח"ל ו' עוד בזה וצונק"א ביארתי טעמי'
 דירושלמי לפנ"ם הר"ן שם דק"ל דקונטרס אין ונפקקצי'
 נ"ידי שיעבדו דלאו קד"ג"ג כיסחו דהוא לפנ"ם ההד"ס
 גיטין ע' ע"ב ד"ה הקדש וכו' דטענוא דרצא דאונר
 הקדש וכו' ונפקקצי' נ"ידי שיעבדו ופרש"י דדוקא קד"ג
 ונפקקצי' ולא קד"ד והקשה ר"ת דאי חז"ל צדשוטו של
 נלוה כל זמן שלא הגיע זמ"פ אפי' קד"ד ננוי יפקיע
 ואי לא ויחשב צדשוטו אפי' קד"ג"ג ננוי לא דבי יקידם
 ח"ב את צימיו צדשוטו כתיב ותי' ר"י דרצא לטעמי'
 דק"ל דצ"ח נחבן וזכצא גובה וחבצ צדשוטו ודוקא
 קד"ג"ג שאין לו פדיון ונפקקצי' ונשיעבד דכיון דחל שנה אי'
 תו לא פקע דלא עדיף השיעבדו ונחתינה דנו"ם אבל קד"ד
 ש"ם לו פדיון פקע ע"ם וצירובלני רפ"ג דקידושין ר"א
 צטס ר"י ה"ז עולה ל' יום וכו' לאחר ל' יום יבאה לחולין
 וצ"ן שם ביאר דס"ל דקד"ג פקעה צבדי דלא כס"ס
 דילן נדרים כ"ג וכו' צד"ן נדרים שם ולכן להירושלמי
 לשיטתו אין קונטרס ונפקקצי' ונשיעבד ונשח"כ להס"ס
 דילן דרעת ר"י גופ' ונפ"י י"ל צטעמי' דר"יו דס"ל
 הבא דש"ל"ר דלפנ"ם צקא"י חות ה' סוק"י קט"ו
 דלכ"ו דק"ל אין ונחילה צקונטרס כדל"י צצציעות כ"ב
 ע"ב ס"ל דקונטרס ונפקקצי' נ"ידי שיעבדו לכן לשיטתו
 לא סג"ד לכן סל"ד ודוק:

(דף ל"ב ע"ב) ונחיתתו וקייצתו לר"צ צ"ח שלשים של
עשר וכו' כולן צסקל הקודש וכו' ולא
אשה עושה עונ'ם צמקם שלמה ונחל
הוא רק צמקתו ועונ'ם של ר"צ צ"ח:

(דף ל"ג ע"ב) בזה נן קיימין אס צסירשו קרקע גדל
 וור שוואל צוופרשה אס צסיראח ונטלען
 גדל ור ר"י אפי' אינה ונפרסת וכו' עונס"ח ד'
 'צסס החומים ק"ל ט':

הגדות מחרשים על ירושלמי בכורות

[illegible]

(דף ל"ח ע"א) רשב"ג אומר שתי שבתות חר"י עשונו
 דרבנן שכן נוטה עמוד צפחה ראשון
 ונור להון חלכות הפסח שני חצרי"א אומדין עשונו דרשב"ג
 שכן נוטה עמוד בר"ה ונור להון זכור ע' דל"ז דרוס ה'
 צקופו ובנודכה"נו על חנוכה"ל פ' בא פ"ג והקדמה ש"ת
 בנסח יחזקאל ונ"ס צד:

(שם) חנור ר' יוסף לא כל הנוסחה את עצבו עובר
על כל האחר וכו' עי' בתיאור לר"ה ר' ע"א דר"ה
צבור ונועסר וכו' שהוכיח דנועסר שהיה אינו עובר
צ"ה חלל צדאפרים ולא חקריצ' ולא צדלל אפרים
ורא"ה ונח"ס דילן בביכור כ"ז ונועסר ענוול כדי שתהא
צ"ה ונח"י לנח"י רגלים וכו' ולא ראה דברי הידועלני
אלו:

(דף ל"ח ע"ב) אית בר כפ דו נור לכני' חלל שפחה
לחלק עליכו את השווין וכו' שמו"ס בדה
י"ד ע"ב ד"ה נאלי לאו:

(שם) ר"י זכס רבצ"י שנוע לה וון הדא דונר צ"ע כל
הכני צית ווערדל קונוי בהסון קליפד דשוונן
זכס הדון קרחה וכו' צפ"י השק שלמה הציא ועתוס'
זכס ר"י גלון דצירושלמי ח"י חכי על רבצ"ע והרלוני
צירושמי הדונן' לציונות ע"ח שביא ד"ז וצירושלמי פ"ד
דקידושין צה"ל ר"ח ונפיק לישאל ציוני ר' לעזר הקרה
אערו וני ונעטר וכו' ולפנינו ליהא צירושלמי שם תיצת
הקרה וכפי הנראה ח"י להם גירסא אחרת ולזה נהבין
גם רצינו נקיס:

(שם) לווען תלמוד ליראה את ד' חלקיך איזה חסד
שהאדם לועד ליראה אוי זה השיר ואחייא כוונן
דער וכו' צהשק בלנות הונח ע"ז דהא אדרבא אחיא כו"ד
דגו"ד נחמס צר"ה וכו' לפנים צעקדה שער ל"ב ב'י
היראה לא תפול חלל צדבד ביהוש אפסרי להיות חסות אפסר
שלא להיות חלל צונה סכבר הוא נעוברה להיות לא תפול
צו היראה חלל העצב או העצב ע"ש צאודך וכו' אס
היתה גם המענינה צר"ה לא ה' נופל לשון יראה חלל
אחיא כו"ד דגו"ד של כל א' נחמס צווננו חלל סככת
צר"ה וכו' לווען תלמוד ליראה:

(דף ר"ט ע"א) ונסתה זן נזאי זטלו הסקדנים לז
ענד סקד כר' לעזר וקריין לו לעזר
חסונא וכו' ע' תשי' והר"ס ז"צ המדסות ק' תי"ח סס
הובא עיזדא (ונוד"ר פ' אחרי פכ"י דליקלע לאתרא וז"ל
פרוק על כוננ וזל ידע אנור דין היז דנונחין עליה
כלוור סחשוב הוז נהכרכונו פניו אחא לגבי ד"ע ויזיק
ל"י וזל סניח לשם ופרק על סנע אנור אימחקים ר"א
ולכן

ק"ח ע"צ ד"ה סוגג וליק בס ורש"י כריחות ז' קוע"א:
(דף ל"ו ע"א) לפוס כן נולדו חלה מהלכה ולא נולדו
נע"צ מהלכה ע' ונהר"ט"ל ע"ל קופ"ד
זהלכות חלה חות כ' בקופו וע' חלת לחם ק"י ג' שקונ"ג
שדחה פירשו וצ"ח דצרי ירושלמי ע"פ דצרי תר"ס
ה' חלה ק"י ל"ז שהוצא גם צונטר"ט"ל חות כ' דגני
חלה בין דרשו ס"צ חלה חות ל"ד חות חות
כלל הורנה חלה והל"ך כלל קצרה תר"ס ולי"ב
הנהיגה ונהר"ט"ל גם ועפ"י צ"ח דנ"ס צירושלמי נולדו
חלה מהלכה דר"ל דנולדו שעי"י הלכה חנו יכולים לחייב
חלה העיקר הפסוקה נחלה כגון דמיטלה חלה יכולים
לחייב סני ע"י שיערז להוציא חות של חות נשאל
צונטרז חנה ח"ל להוליד חות ואדכ"ח חס נהערז ח'
של פוער צהרזה חייבים כולן יפערז בדק"ל קפ"י ח'
יון הנהיגים להוכן הולס פטורים ע"ס ולפי פירשו של
השקן בלגו יס להעיר דק"ל דחין לנודין צק"ו מהלכ"י
וצל"ח פסחים פ"א ע"צ העלה נודרי רס"י שזת קל"ב
נ"ל דחיה כל שאר כלם עשרה נדוה חין דנים
מהננו יכ"ה צק"ק על הירושלמי פרק שני
דמיר ח' ח' דנס צנ"ן ח' ח' לנודין וכו"ה צפ"
קובה ט"ו ע"צ ח"ק דהל"ח צ"ל ז' ע"צ צר"י ד"ה
שיעורו וכו' כתב דההיקס לנודין וזה"ל קידושין י"ז
ע"ל ד"ה ויליף וכו' נוסח דגז"ס לנודין וע"ס צהגה
רס"ס וכזר קדונו צתקו פנו"ח ח"צ ק"י ל"ו נ"נו צנה
נולדו וצנ"ן ח' צוד"י חין לנודין ולכן ח"ק דצהלה
הלנו"י דכסוך נלטרק חין לנודין לנע"צ גם ח' ניו"ה
דנכצרה יס לדנו"ס שיעור ט"ו נולל לכסיכה דחלה
ולנו"ל להירושלמי לחלק צין חלה דכנסוך וצין נע"צ
דלכו דכנסוך וי"ל לפנו"ס חגרי"ח צספרו ח"ר פ"ג דידים
נ"צ דר"ע צנזר נ"ו ע"צ ח' חדה לר"ל וכו"ל דלנודין
ק"י מהלכה ור"ס כיון דננצור צר"י ורס"י צ"ק ק"י
ע"צ דהס"ק נהדר לשנו"י כולנו קהינהח"י חליצ"ה
דר"ע כד"י צסנהדרין פ"ו לכן הולך ליישז הכ"ל דלח'
דנ"ן נע"צ וחלה להדדי חל"ל דעת חר"נו והער"צ צנזר
סס דר"ע חזר צו וכו"ה צר"ס פ"א דשביעית נ"ד וחכ"י
צ"ק י"ח ע"צ ורס"י ר"ה ט' ע"ל ד"ה ור"י וכו' חל
צ"י צל"י ל"ד ק"י ק"י צד"י ספיקות העלה שדעת
ר"ה שזה"ל ר"ה ח' חס חול דר"ע ח' חזר צו וחולק
על ר"ל צזה ע"ס ולפי חג"י צצירושלמי פ"ד דחלה
ח"צ דלח' גרס לפוס כן נולדו וכו' יס לפרש שח"ל
ח' חלח והכונה שחין דנים מהלכה וכו"ס:

(דף ר"ז ע"ב) לא חנונו במהד צהשרי ונפני שהיה
 יו"ט וז"ל לשער צ"י"ט וכו' צצצלי כ"ח
 ע"ל נשום סקרהח ובי' השו' פנו"ח ח"צ סי' ל"ז צאנו"ט
 הסה' שהקסה חנו"ל לא חסור נשום וחקן בין דהוי
 טצל בגורן ואסור לחסול ודרצבן וצנוכסה"ה נעלם
 מנונו דברי תוס' חגי"ה ה' ע"ל צד"ה נשום וכו'
 צקוה"ד סכהצו וז"ל ולא דנוי בהצצה תו"נו דאסור
 נשום ונתקן דהכל לא ונתקן הוא דצלח"ה שרי לניכל
 קרי"ס שיעבר צהנתינו עכ"ל ובי' השו' שיינו ויה"ח ח"א סי'
 פ"ט צאנו"ט הסה' שהזכיר דברי הפניאל והנוה עכו'
 ונדברי רנו"ס פ"ו וצבוריה היו' ולפלח שהזכיר שם
 גם חחלת דברי תוס' הכ"ל שהקפו וזהו לחין ונקדישין
 וכו' ולא רחא סיף דצריהם שהצח"ה (אגב חזכיר צו"ט
 שם לענין עירוב סנפסק צצצה דהוא"ל והותרה הותרה
 וצנוכסה"ת לא זכר דין נפורש צצ"ס וס"ע סי' סס"ה ס"ז
 ועני"ם צהנתינו' סנדפסן עם כ' חר"ת החדש צזה)
 והנה שנועתי צסס גרול ח"ו שהקסה לרב דק"ל דשוהט
 צצצה הי"צ נשום לרוב חנו"ל והותרה ללורך חר"י
 וכו' וי"ל דהלציעה ללורך גזוה וזהו צבלל לכס ולא' לצגיה
 ח"ך לפנו"ט הסוק' צצה כ"ד ע"ל דיה לפי וכו' וצחוק'
 צצ"נו ז' ע"ל קוד"ה נופדים וכו' דנוע"צ של צכלים הוא
 ע"ש י"ס לפקפק צזה וי"ל לש"י תוס' וס"פ דצעיין עכ"פ
 ל"כר קלה ח"כ ח"ך ללורך ונולה נוקרי לורך קלה כנו"ש

אך לפנו"ש החוס' צבנו"ק דציצ' ציצ' גס ר"י נודה
א"כ ל"ב וע' תשו' קפ' יהושע ק' כ' ו"ש ציבוב
ק"ו חתים' נהא דנונכא לא צטל אך לפנו"ש החוס'
צבנו"ז דגס ונ"צ הוי ננוון צעלים גדחו דצרי' וע'
צנונר"ט"א פ"ח דצבורות חות ח' צקופו:

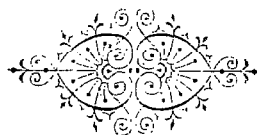
(דף ל"ט ע"ב) צנונר"ט"א ילאו שנים באחת ננונה חותן
שנים שנים וכו' ע' צבורות ק' ע"צ ילאו
שנים צעירי עשירי ואחד עשר ננונרצין צ"ז וכו'
ופירש"י דד"ה עשירי וכו' יקרצו שנים ויאלכו כחונל
קודש כצדן דטובים שמי נותנות וכו' עתו"ש עירובין
כ' ע"ה ד"ה עשירי וכו' ו"ש צסס רש"י בת"י וע'
צע"נ פ"ג ונונר"ק ח"ג ונונ"ח נוליה ש"ס ותשו' שו"נ
הניכא ח"א ק"י ל' ו"ש צזה:

(שם) חונר' נשים ר"נ חלו ח"י תנוורח לא ח"י קרב
וכו' ע' צהגה צ"ש על הנשכיות כחן ו"ש
צזה:

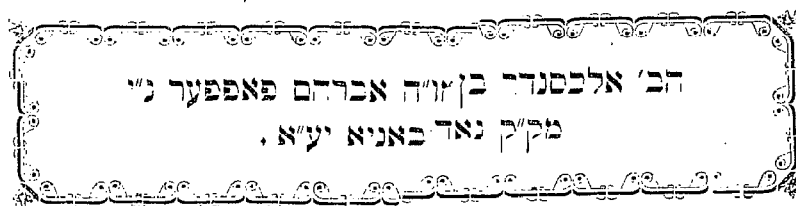
לכן קראיה' ח חסונא וע"ע צנוד"ר ש"ס צפקוק כסוכנה
צין החוחים:

(שם) וכן יתערב צהון יתום חו לקוח חרי כולן
פטור' ל' עיין לפנו"ש חתים' צבנו"ז ע"צ צהא
דקפץ ח' ונן ח' כולן פטורין דליצטל צרובא ולחייצי
כולהו צנונר"ט"א דדצד צנונרין ל"צ חיינו נודרצין
והניח צקופי' וצ' ח"י' רביעאה ח"צ ק' קל"ז צסס
הגאון חרי"נ ח' יר ש"צ נוליה נה"ח לנכותו י"ל
דנה"ח לא צטל ע"כ חבא דיהוס חו לקוח פטור
לגונרי חין נוליה לנ"י קוב הדק"ל דליצטל צרובא
ונו"ש צחק"ז שס צסס ח"א דכל רוב חוי דק צפק
וחן צעין נועשר ידח"ה לפנו"ש צפלתי ק' ק"ג
דלרצ דק"ל דהולבין צד"ח ח"ה חוי חרוב ודח' ח"כ
תיקשי חליצא דרצ ח"ך י"ק חך תיקפתא ו"ש דדן
דכיון דחך צרי"ח חרי' ח"ה חנו"ש צח"ס ח"כ חרי'
לר"י ננ"נ ל"צ וצזה ח"ה ח' דצרי רצ דפקק חרי'

ת ו ש ל ב " ע :



נסדר על ידי מסדראותיות במלאכת הקודש באמונה:



חב' אלכסנדר בן ז'ו"ה אברהם פאפפער נ"י
מק"ק נאד באניא יע"א .

